

Sài Gòn, Sau Ngày Mưa

Contents

Sài Gòn, Sau Ngày Mưa	1
1. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 1	2
2. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 2	4
3. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 3	6
4. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 4	10
5. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 5	13
6. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 6	16
7. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 7	19
8. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 8	23
9. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 9	27
10. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 10	30
11. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 11	33
12. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 12	37
13. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 13	40
14. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 14	43
15. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 15	46
16. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 16	50
17. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 17	54
18. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 18	58
19. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 19	61
20. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 20	64
21. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 21	68
22. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 22	71
23. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 23	74
24. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 24 (end)	77

Sài Gòn, Sau Ngày Mưa

Giới thiệu

Đêm tối, cơn mưa Sài Gòn rơi thì thầm qua từng con phố nhỏ, mọi ngõ ngách của Sài Gòn đang mặc

1. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 1

Chương 1: Nắng ấm Sài Gòn.

Sài Gòn vào những buổi sáng ban mai luôn rộn rã và nhộn nhịp. Tiếng xe chạy qua lại dưới ánh nắng sớm, tiếng kèn xe “bim bim” vang lên cùng tiếng cười nói rôm rả ngoài kia làm cho khu xóm trọ yên tĩnh phải giật mình mà hòa nhập.

Sài Gòn luôn chào nó bằng những buổi sáng như vậy, lúc nào cũng ồn ào nhưng có thể nếu một ngày nào đó mà nó không được nghe những âm thanh có phần thân thuộc đối với cuộc sống của nó có khi bản thân nó sẽ thấy thiếu thốn lạ thường.

Đã ba mùa xuân trôi qua trên mảnh đất Sài Gòn này, dường như nó cảm thấy quen thuộc với cuộc sống ở nơi đây mặc dù trong tim vẫn nhớ nơi tận cùng của Tổ Quốc, nơi nó cất tiếng khóc “oe oe” chào đời. Nó bật dậy sau khi đấu tranh tư tưởng cùng sự níu kéo tha thiết của chiếc giường yêu dấu hằng đêm, nó thích cảm giác một mình trong đêm vắng, ngắm nhìn Sài Gòn từ trên cao với những ánh đèn điện lấp lánh muôn màu. Đó là những sở thích của nó khi về đêm nhưng khi ban sáng nhiệm vụ của nó là phải đến trường cái đã.

Khoác chiếc áo sơ mi cùng chiếc quần jean bạc màu, vội phóng lên chiếc xe đạp “cà tàng” lâu năm mà co chân lên bê-đan mà đạp lấy đạp để cho nhanh. Là một sinh viên năm cuối của trường Đại Học Xã Hội và Nhân Văn, nó có một dòng máu thơ văn ngấm sâu vào tận xương tủy của mình, và nó luôn yêu môn Văn và ngược lại nó cực kì ghét Triết Học.

Uể oải ngồi vào lớp nó ngáp ngắn ngáp dài, cuộc sống sinh viên luôn thiếu những giấc ngủ thật ngon và những bữa ăn no đến nứt bụng. Nhìn giảng đường đang rôm rả trò chuyện một cách hăng say thì nó lựa một góc ở trên góc và gần cửa sổ cho thoáng và tiện thể ngắm cảnh, ngủ và nghe nhạc, đây luôn là chỗ của một thằng con trai có cái tính thích một mình và lạnh lùng như nó.

Vừa thấy nó thì thằng Tuấn – cu cậu bạn thân của nó từng những năm cấp 3 – bay tới kè cùi trở kẹp cổ nó:

- Ê Kha, mày làm gì mà ngồi thơ thẩn vậy, hôm nào café không?

Thấy thằng bạn thân có phần “nán khốn” bữa nay nhiệt tình mới nó một châu café thì đúng là chuyện lạ, mọi khi café toàn là nó trả tiền, vậy là nó quay sang gỡ tay thằng Tuấn rồi bảo:

- Bữa nay mày uống nhầm thuốc à?.

- Có đâu, lâu lâu mời thằng bạn châu café cũng khó vậy sao?.

Nghe như vậy nó liền đồng ý cái rụp, cái gì nó cũng có thể ngán nhưng café thì cho nó uống mỗi ngày thì nó càng khoái:

- Mày có lòng thì tao có dạ.

- Ok, vậy mai tao qua đón mày.

- Ok.

Đúng tám giờ sáng ngày hôm sau, tức là ngày chủ nhật thì thằng Tuấn đã đứng trước căn nhà trọ của nó mà chu mỏ réo in ỏi:

- Lẹ mày, con trai gì lè mè mà đàn bà con gái vậy, mày đừng nói với tao là mày trang điểm đi uống café đấy.

Nó vừa chạy vừa đưa cái nắm đấm lên dọa thằng bạn:

- Mày muốn mồm với răng mày không cánh mà bay không?.

- Không không, anh Kha, em đùa mà anh cứ nóng coi chừng anh đo đất đấy.

Nó leo lên xe thì thằng Tuấn cũng lên ga mà ban giữa lòng đường thành phố chẳng mấy chốc đã đến một quán café ven đường đối diện công viên Tao Đàn, gọi hai ly café ra, thằng Tuấn thì café đen đường còn nó chỉ thích café đen không đường, vị thơm của café luôn quyến rũ nó sau mỗi lần nhấp môi thưởng thức.

Đang ngồi ngắm những dòng xe qua lại thì thằng Tuấn vội đập vai nó bảo:

- Ê ê, nhỏ kia xinh quá mày ơi, chu choa, chân dài eo thon ngon quá má ơi!

Vội nhìn theo tay thằng bạn nó ngược nhìn, dù gì cũng độc thân hết ba năm sinh viên sau khi chia tay mối tình học trò cấp 3 thơ mộng cùng cô bạn cùng lớp, nó vội hòa theo:

- Ờ, nhìn ngoài sau thì được đấy, không biết cái mặt thì sao?.

- Mày ngu, người tướng đẹp vậy thì chắc cũng hot girl.

- Để rồi mày coi, ở ngoài sau thì là Tây Thi chứ ngoài trước là Thị Nở vợ Chí Phèo đó con trai.

- Tao cóc tin, để tao qua làm quen xin số điện thoại coi.

Ai cứ nói đến gái gú là thằng Tuấn lạnh lẽo đến lạ thường, chưa gì nó đã tót qua bên phía công viên mà bắt chuyện làm quen với cô gái ấy. Thằng Tuấn là dân đất Sài Thành, nhà mặt phố, bố làm to đi xe con bốn bánh, có cái nhà cao năm tầng, có hồ bơi rộng sáu mét có khoảng sân dài 7 thước, nói chung là nhà thằng Tuấn giàu và thế giới sống mà tiền không phải lo như thế giới của nó thì đúng là mẫu thuẫn một trời một vực. Tuy giàu nhưng thằng Tuấn không phân biệt cái ranh giới giữa giàu và nghèo, nó hòa đồng, luôn giúp đỡ mọi người trong lớp lẫn ngoài xã hội. Có một ngày nó cùng thằng Tuấn đi dạo quanh Quận 7 thì thấy một cụ già ăn xin đang ngồi co ro bên cơn rét lạnh, nó vội cởi nhanh cái áo khoác để choàng lên cho bà cụ đỡ lạnh thì trong khi đó thằng Tuấn bảo đợi nó một chút rồi chạy đi đâu đó, lúc quay lại thì trên tay nó là một cái áo len dày và một tờ hũ tiêu Nam Vang, đón nhận tình cảm của nó và thằng Tuấn thì bà cụ cũng mỉm cười phúc hậu rồi cảm ơn nó cùng thằng Tuấn, trước khi đi thằng Tuấn còn bỏ vào chiếc nón lá đã 200 nghìn đồng. Nó cũng muốn bỏ một ít tiền cho bà cụ nhưng chỉ tiếc rằng một thằng sinh viên nghèo như nó thì có tiền bạc trong túi thì cũng đã rất khổ rồi.

Quay trở lại với công cuộc xin số điện thoại của cô nàng đang uốn éo ngoài công viên kia thì sau một hồi nói chuyện thì thằng Tuấn cũng lết cái thân tàn cùng cái mặt chảy dài như trái dưa leo hiện lên hai chữ “thất bại” kia về ngồi phịch xuống chiếc ghế gỗ mà than ngán thở dài với nó:

- Đúng như mày nói, con này ngoài sau Tây Thi ngoài trước Thị Nở, tao nhìn cái mặt xong cũng muốn đột quỵ tại chỗ rồi.

Nghe vậy nó phá lên cười:

- Tao nói đâu có sai, haha, anh mày mà phán thì đến con gián cũng phải quỳ mà thần phục.

- Thôi mày xuống giùm tao, kho bom quân khu 7 mất vài trái bom rồi kìa mày.

- Dù, cứ thích móc họng tao thế thằng kia.

- Haha.

Buổi sáng bình yên của ngày chủ nhật luôn là vậy, những tia nắng nhảy linh tinh trên mái đầu các cô bạn gái ngoài công viên, tiếng nhạc tập dưỡng sinh của các ông bà cụ, tiếng rao bán hàng, tiếng xe chạy vụt qua lại ngay trước mắt nó, bên cạnh là ly café đen và ngồi ngắm nhìn thành phố với một góc nhìn dân dã, bên cạnh thằng bạn thân cứ luôn miệng thao thao bất diệt những câu chuyện đời từ Sài Gòn ra tới Hà Nội rồi tới sông Hàn ở Đà Nẵng, kinh đô Huế rồi lái qua cả tận tượng Nữ Thần Tự Do ở nước Mỹ xa xôi. Đã bao năm trên nơi đất khách này nhưng những cảm giác này luôn lạ lẫm với nó, nó luôn có cảm giác đây là lần đầu tiên bước chân lên Sài Gòn vào những buổi chủ nhật như thế này. Ôi sao thật bình yên!

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 2

2. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 2

Chương 2: Những ngày đầu của Sài Gòn.

Nó uể oải thức dậy khi nghe tiếng thằng Tuấn réo như nhà nó sắp cháy đến nơi vậy, sau khi vệ sinh cá nhân xong thì nó lật đật quơ cái balo nhỏ để đồ bơi rồi chạy ù xuống nơi thằng Tuấn đang cất tiếng la thất thanh như cái còi hú báo cháy.

Vừa nhìn thấy nó chạy xuống cầu thang thì thằng Tuấn lại la làng lên:

- Mày làm cái gì mà như con rùa vậy?.
- Có cái đi bơi, mà mày làm như đi chạy giặc.
- Cái này còn hơn chạy giặc đó mày, trời hè như thế này mà được ngâm mình trong nước và ngắm mấy em xinh tươi thì còn gì bằng.

Nó lắc đầu ngao ngán, phe phẩy tay ra vẻ chịu thua thằng bạn thân:

- Tao cũng lạy mày, cái tật gái gú cứ không bỏ.
- Thân trai sống trên cõi đời này không vì chữ “gái” thì biết sống làm sao.
- Ờ, vậy chữ “hiếu” mày bỏ đâu?.

Thấy nó hỏi vậy thằng Tuấn ấp úng

- Chữ “hiếu” thì luôn trong tim tao.
- Vậy chữ “gái” mày cho nó ở đâu?.
- Trong đầu, hehe. – Nói xong thằng Tuấn nhe răng cười.
- Tao bó tay với mày luôn, thôi đi lẹ giùm tao.
- Ok. Lên xe đi mày, SH mới mua đừng có làm trầy nha ba.

Thằng Tuấn vừa nói xong thì nó nhăn mặt, rồi chỉ vào chiếc xe đạp huyền thoại đang dựng ở trong cái kho của nhà trọ:

- Mày tin cái xe mày như chiếc cào cào huyền thoại của tao không?.
- Thôi thôi anh Kha, cho em xin, anh leo lên cẩn thận chiếc SH của em, nó cao coi chừng anh té rớt răng.
- Giờ mày đi hay đứng đây nhặt răng.
- Ấy ấy thì đi.

Con SH màu ngọc bích lao nhanh trên con phố Sài Gòn, mới đây mà đã trôi qua thêm một tuần nữa, lại một ngày chủ nhật đi chơi thả ga trước khi bắt đầu vào một tuần học thực tập làm nhà báo ở các tòa soạn. Hàng cây phượng đỏ thắp thoáng ở ngôi trường cấp 3 vừa mới ngang qua, nó chợt nhớ về những năm tháng học trò của mình, cùng tụi bạn quậy phá một khoảng trời mênh mông, hay những giây phút bình yên bên người yêu của nó, đơn giản cùng không khí miền quê thơm mùi của lúa chín.

Mãi suy nghĩ vẩn vơ và hồi tưởng lại những kỉ niệm đẹp thì nó cũng quên mất rằng tại mảnh đất này nó lại có thể tìm thêm được những mảnh ghép tuyệt vời cho cuộc sống muôn màu của một cuộc đời người, điển hình là thằng bạn thân của nó đây. Những ngày đầu tiên bước chân lên Sài Gòn, nó lóng ngóng không biết đi đâu, tìm phòng trọ như thế nào. Trong khi những lời mời mọc của các cánh xe ôm cứ liên tục lôi kéo nó mà hỏi đi đâu về đâu.

- Cháu tìm nhà trọ đúng không?. Cháu học trường nào nói chú, chú chỉ nhà trọ rẻ và gần trường cho. – Một người xe ôm vội đứng trước mặt nó và nói đúng ngay cái suy nghĩ đang tìm nhà trọ của nó.

Thấy vẻ nhiệt tình của người xe ôm đó nó cũng có chút cảm động, không giống như những người dưới quê của nó nói, dân Sài Gòn chủ yếu là chỉ biết sống cho chính họ, còn cuộc sống của người khác thì họ không dính tới chút nào thì hay chút đó, họ cứ vô tâm, rồi lướt qua những khốn khó của người khác. Nó vội đáp:

- Từ đây lên Đại Học Xã Hội và Nhân Văn thì nhiều vậy chú?.
- Chỉ 50 nghìn thôi, không mắc đâu, có gì chú tư vấn luôn cho nhà trọ, sinh viên lên thành phố thường thì rất khó tìm nhà trọ gần trường có khi còn bị nhiều cánh xe ôm khác cứ lừa cho chạy cả một vòng Sài Gòn rồi chém giá trên trời lăm chầu.

Thấy chú xe ôm này tốt bụng nên nó cũng khá là tin tưởng nên leo lên xe rồi nhờ:

- Chú chở con lên khu gần trường rồi có gì chú tư vấn cho cháu một nhà trọ ạ.
- Yên tâm, chú giúp mà, lúc sáng chú cũng giúp một sinh viên như cháu vậy.
- Vâng.

Người xe ôm nổ máy rồi chở nó dọc theo những con đường vừa mới, vừa lạ trong mắt một thằng sinh viên mang chất máu mien Tây sông nước như nó. Những tòa nhà cao chọc trời, những con đường nhựa rộng thênh thang láng mịn chứ không sù sì đầy ổ gà, ổ voi như những con đường đất đỏ quê nó, mỗi lần phi chiếc xe đạp thì cứ có cảm giác như đang phi ngựa vậy.

Chú xe ôm giúp nó thuê một phòng trọ rẻ, vừa thoáng mát tiện nghi, cũng gần với trường của nó, chỉ có điều là khá là sâu vào trong hẻm nhưng không sao, khi nhìn phòng là nó đã thấy thích thú rồi. Khu nhà trọ của nó có bốn lầu, mỗi lầu là hai phòng, nó được ở lầu cao nhất, tại đây nó có thể quan sát Sài Gòn về đêm dưới một cái nhìn đẹp và mới mẻ.

Trở lại với thực tại, thì thằng Tuấn thẳng xe gấp lại mà miệng chữi đồng:

- Mày để hai con mắt của mày khi ra đường hả thằng kia.

Thấy thằng bạn nóng thì nó bảo:

- Thôi đi đi, mấy thằng đó muốn đầu thai sớm thì mày chấp làm gì.
- Ủa, bực mình.

Chạy khoảng một lúc nữa thì cũng đến hồ bơi, nó cùng thằng Tuấn vào phòng thay đồ rồi bước ra. Nhìn dòng nước xanh mát cùng với những tiếng cười nói, hay tiếng “ùm” của những người nhảy từ trên cầu xuống mặt nước. Quá phần khích, thằng Tuấn lấy đà rồi bay thẳng xuống hồ bơi mà không ngó trước nhìn sau gì hết, kể bên phần vị trí được nó nhận định là nơi hạ cánh của thằng Tuấn có một cô bé khá là xinh đang nhắm mắt thả mình thư giãn trong dòng nước, nó chưa kịp nói lời nào thì thằng quỷ kia đã làm như lâu năm nó chưa được tắm vậy.

- Ừm. – Cú hạ cánh an toàn trên mặt nước của thằng Tuấn không làm tổn hại gì đến thân thể ngọc ngà gì thằng quỷ đó, nhưng cái điều mà nó dự trước cũng đã xảy ra.

Cô bé xinh xinh ấy sau khi giật mình với cái pha tưởng trời sập và sóng thần dâng trào, thì vội vuốt mặt rồi hét thẳng tai thằng Tuấn:

- Ông bị điên hay sao vậy hả. Bị đui à.

Về mặt thằng Tuấn ngơ ngáo không biết chuyện gì xảy ra, và không hiểu tại sao nó bị ăn mắng thì cô bé đó tiếp lời:

- Mắt của ông có bị cái gì không mà không thấy tôi vậy hả, nếu cái thân của ông mà đè lên người tôi thì sao hả?.

Thằng Tuấn sao khi ngơ ngác cũng hỏi:

- Ủa, tui làm gì cô?.
- Mày nhảy xuống mà không nhìn xem suýt nữa đè con nhỏ này đấy. – Nó vội thì thâm bên tai thằng bạn nhắc nhở.

Như hiểu ra vấn đề thằng Tuấn quay qua xin lỗi rồi rít:

- Xin lỗi bạn, mình sơ ý quá không chịu nhìn trước ngó sau, bỏ qua ình nhé.

Trái lại với sự xin lỗi của thằng Tuấn thì con nhỏ này ném cho nó một cái nhìn hình viên đạn:

- Mấy người thấy tui xinh rồi bày đặt làm quen à, không có để đâu nhé.

Nói như vậy xong thì cô nàng co móng mà quay đi 180 độ làm thằng Tuấn cái mặt nó chảy dài như trái dưa leo. Nó quay qua thì thở dài ngao ngán:

- Nhỏ xinh mà dữ quá mày ơi!
- Đừng nói mày để ý nhỏ đó rồi nha. – Nó trưng hững, mỗi lần thằng quỷ này mà như vậy thì chắc chắn rằng thằng bạn của nó đã trúng tiếng sét ái tình.
- Người vậy tao không yêu thì không lẽ mày yêu.
- Thôi nhường mày, tao không cần.

Nghe nó nói vậy thằng Tuấn biểu môi:

- Ể nhần rằng mà bày đặt làm giá à, thôi tao đi “cưa” ẻm đây, chờ tao chút.

Thằng Tuấn vội vã lên bờ để tìm con nhỏ lúc này bỏ mình nó bơ vơ giữa cái hồ nước rộng lớn. Nó dựa vào thành hồ, thả người thư giãn trong dòng nước mát, dòng nước xua tan đi những cảm giác oi bức trong nó từ này đến giờ ở ngoài kia, mùa hè được đi bơi thì còn gì bằng.

Trong khi nó đang mãi mê ngâm mình và thả hồn bay trong dòng nước thì thằng bạn của nó đang phải căng hết số dây thần kinh của mình để đối đáp với người đẹp chỉ mong được làm quen rồi xin số điện thoại. Haizz! Thiệt là tội nghiệp thằng bạn thân quá đi mà!

Ngồi sau xe thằng Tuấn mà tim nó muốn rút ra ngoài, thằng Tuấn vui quá nên đâm ra hóa đùa, sau hơn một hồi kì kèo làm quen tán dóc hết gần như nửa ngày trời trong vòng một tiếng đồng hồ thì cũng có kết quả. Một kết quả tốt đẹp cho thằng bạn chỉ có thể biết tên và số điện thoại của nàng, và giờ thằng bạn của nó phải đau đầu để mời được nàng đi chơi. Còn đối với nó, chắc là chung tình với kiếp cô đơn. Forever Alone!

Sài Gòn về đêm, khi những ánh đèn điện thấp sáng lên một màu mới của phố phường, những ánh đèn sáng rực trong đêm tối, nó tựa lưng vào lang thang cảm nhận cái không khí có phần mát mẻ của những buổi đêm hè sau những buổi ban ngày nóng bức. Ly café đá đã vơi đi phần nửa trên tay. Nó thở dài, nhìn những ánh đèn trên các tòa nhà cao chọc trời của Quận 1, nó cảm thấy khu nhà trọ yên bình của nó không khác nào một miền quê đang nằm nheo nhóc giữa lòng một đô thị phồn hoa. Những tòa nhà ấy rực rỡ, lung linh trong ánh đèn bấy nhiêu, thì khu nhà trọ của nó chìm lỉm, yên lặng cam chịu trong bóng tối bấy nhiêu. Cuộc sống của người Sài Gòn luôn phân biệt thành hai loại: giàu và nghèo. Cũng giống như chính bản thân của mỗi người luôn có một mặt xấu và một mặt tốt. Nó biết những người giàu ở nơi đây luôn khinh biệt, bắt nạt những người có hoàn cảnh khó khăn, và chỉ tồn tại một số ít những người giàu nghĩa tình. Sài Gòn rực rỡ, nhưng vẫn còn đó. Những góc tối.

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 3

3. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 3

Chương 3: Sài Gòn. Cần lắm những cơn mưa.

Sài Gòn vào những ngày đầu hè, cái nóng hừng hực luôn là một động cơ có thể gây mất đoàn kết nội bộ, chỉ cần một vấn đề nhỏ nhoi được tranh cãi ở ngoài cái nắng gay gắt này cũng đủ làm một cuộc tranh cãi chuyển sang thành một cuộc thảm sát với những tuyệt thế võ chọi.

Trên mái đầu là những tia nắng muốn cháy da, khét đầu còn ở dưới đất và trước mặt là nạn kẹt xe. Sài Gòn vào những giờ cao điểm luôn thế, luôn vang lên những tiếng còi xe “bim bim” vang rền và tiếng chửi rủa vì

nắng nóng. Những lúc thế này nơi nào có máy lạnh là nơi đó như một thiên đường thật sự, cảm giác được xua tan cái không khí nóng và đón nhận cái không khí mát tuyệt vời thì còn gì bằng. Ôi! Sài Gòn nóng quá đi.

Nó đạp xe dưới cái nắng nóng để xin việc làm, mồ hôi nhễ nhãi tuôn xuống từ trên đầu như tắm, trời nắng nóng mà nó cứ đạp xe hì hục qua từng con phố, từng huyện, từng quận để kiếm một biển báo tuyển nhân viên được dán trên cửa tiệm, nhưng đến nỗi hai cái cây que tăm của nó nhấc lên pê-đan đã không còn sức chứ nói chi mà chạy tiếp. Nó đứng nghỉ một dưới một bóng cây rồi nhắm tính lại những con đường mà nó đã chạy qua, rồi lại thở dài rồi co hai cây que tăm lên mà đạp.

Vòng quay bánh xe cứ đều đặn lăn trên con đường, những bóng cây thưa thớt trên những hè phố phồn hoa. Nó dừng chân lại ở một quán nước nhỏ, nhìn những dòng xe chạy qua chạy lại rồi thở dài, tự hỏi không biết bây giờ đi nơi đâu để tìm việc. Bưng ly café nhấp một ngụm thì chợt có tiếng xôn xao gì đó ở quán café lớn đối diện nơi nó ngồi, trước mắt nó một cậu bé với thân hình nhỏ nhắn, chân tay lấm lem, tay cầm một chiếc đồ đựng dụng cụ đánh giày, cậu bé yếu ớt đang đứng nói gì đó với một ông thanh niên lớn tuổi và một cậu công tử, theo cái nhìn của nó là vậy. Chưa kịp nháy mắt để nhìn tiếp thì thằng được nó coi là “công tử” vung chân đá cậu bé đánh giày kia.

Thấy cảnh như vậy bà bán nước thốt lên:

- Quân gì đâu ác hơn ác đức vậy không biết?.

Nó không nói gì, vội để tiền xuống bàn rồi bước vội qua phía bên kia đường, tính nó rất ghét phải chứng kiến những vụ việc bất bình như thế, tại Sài Gòn những việc như vậy xảy ra như cơm bữa không có gì là lạ cả, nhưng đối với nó thì đây là một việc nó cực kì ghét.

- Này, anh làm gì đấy? Có gì từ từ nói. – Nó chụp tay thằng “công tử” khi nó định đánh cậu bé, rồi hỏi.

Thằng “công tử” vung tay hất tay nó ra, chỉ thẳng mặt cậu bé, nói giọng bố đời:

- Thằng đánh giày này, tao thấy tội nên cho đánh giày, xong tao hỏi nó bao nhiêu rồi móc tờ 100k (100 nghìn) ra đưa nó, nó kêu nó không có tiền thối rồi bảo tao chờ để đi đổi tiền, đi một hồi nó ra rồi nói tiền bị cướp. Cái bọn này không thể tin được, mày không trả tiền tao đạp ày như xương.

Cậu bé run sợ nép vào sau nó, quay sang cậu bé nó hỏi:

- Em, có đúng như lời anh kia nói không?.

- Dạ không, lúc nãy em có đổi tiền trong quán café, chị đó cầm tiền vào đổi xong đi ra lại mà không đưa tiền cho em, em có chạy tới hỏi rồi chị ấy nói “tiền gì”, “tao có đổi ày à?” rồi chị đó đi thẳng. Em mới quay lại nói với anh này nhưng anh đó không tin.

- Ủa anh hiểu rồi.

Nó hiểu rõ, những mảnh đời cơ nhỡ ở nơi đây luôn phải chịu sự khinh biệt từ những người tự cho là mình giàu có và khinh thường, cũng có vài kẻ sẽ không có một chút nào gọi là “lương tâm” của một con người, sẵn sàng lợi dụng những đứa trẻ để làm những công việc lừa lòng tin của người khác, những hành động ấy không chỉ làm cho những tấm thân còi cọc này chịu khổ mà còn làm mất lòng tin của bọn trẻ trong lòng người dân. Thành thử ra khi người ta bị tai nạn, hay những cụ già, trẻ nhỏ xin điều nhận những lời nói thậm tệ, những ánh nhìn ghen ghét. Sự vô cảm của người dân nơi đây cũng từ đó mà ra.

- Anh chờ tôi một chút, tôi sẽ nói chuyện với người đã chịu đổi tiền cho cậu bé này. – Nó nói rồi dắt cậu bé đi ngược lại vào quán café.

Sự sang trọng của nơi đây làm nó cũng choáng ngợp, nó không nghĩ là sẽ có một ngày nó vào một quán café như vậy, khác với không khí đơn giản của những quán café vỉa hè. Nó vội nhìn xung quanh, phát hiện quán café được trang bị camera, nó vội nảy ra một ý tưởng để xem việc này đúng hay sai, và người nhân viên kia có thật đã lừa cậu bé này hay không.

Đi tới quầy nhân viên, thì nó gặp một cô nhân viên trong cũng khá xinh, người được cậu bé cho là đã nhờ đổi tiền, nó vội hỏi:

- Chị gì ơi, cho tôi hỏi, phải lúc này cậu bé này đã đến nhờ chị đổi tiền?.

Cô gái nhân viên nhìn về phía nó rồi liếc nhìn sang cậu bé đánh giày, rồi chép miệng:

- Không, này giờ em không có đổi tiền cho cậu bé này thưa anh.
- Thiệt chứ? – Nó nheo mắt nhìn, trong mắt cô nhân viên có chút gì đó bối rối. Khi đối diện và trách vấn một người hãy nhìn sâu vào mắt họ, vì khi đó ta sẽ biết họ có nói dối hay không.
- Dạ... vâng thế ạ.

Nó nhìn sang cậu bé, đôi mắt cậu bé rưng rưng, môi mím chặt lại. Nó quay sang cười với cô nhân viên:

- Bây giờ cho phép tôi được hỏi lại, cậu bé này có nhờ cô đổi tiền hay không?
- Thưa anh, là không ạ, anh định hỏi em đến bao nhiêu lần nữa ạ, em đã trả lời mong anh ra ngoài kia uống nước để bọn em buôn bán. – Cô nhân viên nhăn mặt buông lời lẽ không được hay cho lắm về phía nó.

Nó vẫn bình tĩnh mà đáp:

- Cô là nhân viên trong đây chắc cũng biết rằng trong quán có trang bị camera chứ?.

Nghe lời nó nói cô nhân viên mặt tái xanh, thấy vậy nó nói thêm:

- Tôi là phóng viên, nếu tôi cho vụ việc này lên báo thì tôi có thể đảm bảo rằng quán sẽ mất uy tín và công việc của cô có thể chấp dứt ngay lập tức.

Cô nhân viên lo sợ đổi đen thành trắng, môi lắp bắp chữa tội:

- Em xin lỗi, nãy đúng là có một cậu bé đến đổi tiền mà lúc đó khách đông nên em quên mất, tiền đây thưa anh. – Cô nhân viên vội lấy tiền ra đưa cho nó.

Nó cầm tiền rồi đưa cho cậu bé rồi bảo:

- Em cầm tiền ra mà trả cho người ta đi.
- Dạ, em cảm ơn anh. – Cậu bé hớn hờ chạy đi.

Cất bước quay đi trong những lời bàn tán xôn xao xung quanh, nó có linh cảm là lời cậu bé đánh giày nói là thật và nó đủ tự tin để giải quyết vụ này, may làm sao là cái linh cảm của nó không sai, vội gạt mồ hôi trên trán, nó nói nhỏ:

- Phù, công nhận mình cũng liều thật.

Quay lại với chiếc xe đạp, tiếp tục với việc đi vòng vòng tìm việc làm. Đúng là ông trời không phụ lòng nó, mãi đến bốn giờ chiều thì nó mới thấy được một cửa hàng hoa có dán chữ “tuyển nhân viên giao hàng”, nó tự tin về sự thông thuộc đường xá của chính mình vì ngày nào nó cũng hành thàng Tuấn đi dạo quanh thành phố cho biết đường biết xá trong ba năm qua, nghĩ lại nó cũng thấy thương thằng bạn nó thật, tội thằng bé phải còng lưng vác xe đèo nó cả ba năm trời.

Vào nhận việc, hỏi vài câu linh tinh về đường xá thì nó cũng được nhận, vui vẻ đạp xe về vừa đi nó vừa hát, ôi thật yêu đời làm sao cơ mà nó mệt đến đứt hơi. Về đến phòng trọ, đá cây quạt cái ầm cho nó quay rồi nằm ra cái nệm mà ngủ. Kết thúc một ngày với nhiều việc xảy ra, nhưng cũng mừng là nó đã tìm được việc làm. Sài Gòn, phức tạp thật.

Trời mới sáng tinh mơ thì nó đã đạp xe đến tiệm, vào chào chị Hoa – chủ cửa tiệm – nó bắt đầu xếp những bó hoa lên xe để chở đi.

- Em ơi! Em biết chạy xe máy chứ? – Chị Hoa hỏi nó.

Nó đáp:

- Dạ biết chị ạ!.

Chị Hoa chỉ vào góc của tiệm:

- Em lấy xe máy của chị mà đi giao hoa cho người ta, chứ đi xe đạp thì trễ giờ của khách hết.

- Vâng, nhưng vậy có ổn không chị, trong khi em mới vào. – Nó cũng hơi lo lắng, trong khi mới đi làm ngày đầu mà đã lấy tài sản của tiệm mà dùng lỡ có chuyện gì xảy ra thì chắc nó bán thân mà bồi thường mất.

Chị Hoa cười rồi nói:

- Không sao đâu, em cứ lấy dùng, có gì xe hư chị trừ tiền lương em. Có gì chị lấy hợp đồng rồi giấy chứng minh nhân dân photo của em lên phường, có gì đâu mà em lo.

Mới buổi đầu mà nó đã nghe đến chuyện trừ lương, lên phường thì nó tá hỏa:

- Vậy thôi chị ạ, cứ để em đi xe đạp cũng được.

Nghe vậy chị Hoa cứ cười mà ghẹo nó:

- Chị đùa thôi, em thật thà quá đấy, lấy hoa giao cho người ta đi kìa, nhanh lên kẻo muộn.

- Vâng vâng..

Nhờ công việc đi giao hoa cho những khách sạn, những nhà giàu quyền quý nó cũng biết được thêm một phần nào đó về Sài Gòn, không chỉ có người giàu khinh thường người nghèo, mà trong đó cũng có những tấm lòng vàng. Các thùng nước miễn phí cho học sinh, sinh viên, cụ già bán vé số hay những người làm công việc nặng, những đĩa cơm miễn phí cho người nghèo. Đó là một phần nhỏ, nhưng chứa nhiều tấm lòng người, có lẽ Sài Gòn cần nhiều hơn những tấm lòng như vậy.

Công việc cứ trôi qua theo thời gian, thấm thoát đã một trôi qua, tình cảm giữa nó và chị chủ quán cũng phát triển tốt đẹp khi chị Hoa nhận nó làm em nuôi, chị bảo chị quý nó ở sự thật thà, hiền và lễ phép và nó cũng quý chị, một người chị đảm đang và xinh đẹp với khuôn mặt tròn và đôi mắt nâu, dáng người cao ráo. Đến bây giờ, chị luôn là một người thân đối với nó ở mảnh đất Sài Gòn này.

Một buổi tối mát mẻ, nó ngồi dựa lưng vào chiếc ghế ngắm dòng người qua lại trước cửa tiệm, vào giờ cao điểm Sài Gòn luôn đông đúc, luôn bon chen đến náo loạn, các cặp tình nhân cứ lướt qua lướt lại trước mặt làm nó có phần hơi “GATO” khi phải chịu cảnh cô đơn này qua những năm làm sinh viên, tuy có tuổi thân nhưng nó hiểu bây giờ việc của nó là phải học và làm để khi ra trường có một cuộc sống ổn định không phải chật vật khi bước chân đầu tiên chạm vào đời.

- Kha ơi! Đi giao hàng kẻo mưa nè em. – Tiếng chị Hoa vọng từ ngoài sau.

- Dạ, để em chị.

Nó dắt xe ra khỏi quán, nhìn bầu trời đỏ rực qua ánh đèn đường, những cơn gió lạnh thổi vù vù đến buốt người. Nó tự nhủ:

- Thôi vọt lẹ rồi về.

Lấy địa chỉ ra coi thì nó há hốc miệng:

- Trời, Quận 12 xa ác.

Từ Quận 5 mà nó phải vác xác xuống tận Quận 12 để giao hàng thì không khác nào một cực hình, trong vòng một tháng qua nó chỉ giao hàng ở các quận lân cận, nhiều nhất là Quận 1. Nó thở dài, bỏ mảnh giấy địa chỉ vào túi quần rồi đề xe chạy đi.

Những cơn gió cứ thổi vù vù báo hiệu một cơn mưa lớn đầu mùa sắp về Sài Gòn, có lẽ cơn mưa này đã gián tiếp thay đổi cuộc đời nó theo một hướng mới. Một hướng đi chứa đầy sáng ngời của cuộc đời.

Độc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 3

4. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 4

Chương 4: Cơn mưa đầu và nỗi đau thương.

Từng hạt mưa nặng trĩu rơi xuống mặt đường, có những hạt mưa tinh nghịch đùa vui nhảy vào mặt nó, vuốt mặt nó chếp miệng:

- Biết vậy lúc nãy ở lại đó chút rồi.

Cơn mưa không có dấu hiệu suy giảm gì kể từ khi nó bước chân ra khỏi khách sạn sau khi giao hàng, dù từ nãy đến giờ nó đã chạy hơn ba mươi phút và chỉ còn qua một hai quận nữa là nó có thể về đến cửa tiệm.

Cơn mưa cứ tuôn xuống như thác đổ, cứ giống như sau mấy tháng dề nén những giọt nước đã được ông trời khoan dung mà cho phép chúng quyền rơi tự do và hòa vào lòng đất.

Nó hòa vào mưa, lướt qua những dãy phố đang ngâm mình trong màn mưa. Những cơn gió lạnh cứ thổi làm cái thân hình “mỏng cơm” của nó run lên từng chập.

- Mẹ ơi.. mẹ tỉnh dậy đi.. mẹ ơi! Ai đó giúp mẹ cháu với!

Nó nghe tiếng ai đó nhờ giúp, mặc dù tiếng mưa cùng tiếng sấm cứ vang lên từng hồi làm lạc đi tiếng kêu đó.

Nó vòng xe lại, chạy về nơi phát ra tiếng kêu. Dưới ánh đèn đường, một tấm thân nhỏ bé đang lay lay một người đang nằm dưới mặt đất xung quanh là những ngôi nhà đang mở cửa đứng nhìn nhưng không có một hành động nào giúp đỡ, nó vội chạy lại, hét lên:

- Gọi cứu thương ngay!

Đáp lại nó chỉ là tiếng bàn tán xôn xao cùng tiếng khóc của cô bé trước mặt.

Nhìn quanh một hồi nó đứng dậy chạy vào mái hiên mượn điện thoại một người rồi gọi cho xe cứu thương, khi đưa điện thoại thì người này có phần lưỡng lự làm nó phải hành động thiếu lịch sự là giật điện thoại mà gọi, nếu không thì tính mạng thêm phần nguy hiểm.

- Anh ơi, mẹ em có sao không anh?. – Cô bé ngược mặt lên hỏi nó.

Nó cười đáp:

- Không sao đâu, xe cứu thương gần tới rồi, mẹ em sẽ không sao.

Cô bé lau nước mắt lẫn nước mưa:

- Anh không nói dối em chứ?.

Nó lưỡng lự, nó không biết có thể nói được điều gì không, nhưng bây giờ nó biết nó nên tạo niềm tin cho cô bé:

- Tin anh đi, mẹ em sẽ không sao.

Chờ khoảng năm phút sau xe cứu thương cũng tới, các y tá vội đỡ mẹ cô bé lên xe và cô bé cũng đi theo. Một y tá hỏi nó:

- Em cũng là người nhà nạn nhân à?.

Suy nghĩ một lúc, nó biết bây giờ để cô bé ấy một mình là không được nên trả lời :

- Vâng ạ !.

- Vậy em lên xe đi.

- Em đi xe máy, anh cứ đi trước đi em sẽ theo sau.

- Ừ.

Nó đá tó chiếc xe máy rồi chạy theo, qua vài con phố thì bệnh viện cũng hiện ra trước mắt, vội gửi xe, nó đi theo cô bé chạy cùng chiếc băng ca đang đẩy về hướng phòng cấp cứu. Chữ cấp cứu sáng lên trên cửa

phòng, nó ngồi im trên hàng ghế cùng chiếc khăn bông mà bệnh viện đưa cho. Cô bé cứ đi đi lại lại trước phòng cấp cứu. Khuôn mặt tròn xinh xắn nhưng sao quá đổi xanh xao, đôi mắt to đen của cô bé có vẻ mệt mỏi và đầy lo lắng. Nó không biết nên nói gì lúc này, chỉ biết bây giờ cầu mong ẹ cô bé đừng có xảy ra chuyện gì.

- Mẹ em sẽ không sao chứ anh ?. – Cô bé ngồi cạnh bên nó, lo lắng hỏi.

Nó thở hắt ra rồi đáp :

- Phải chờ bác sĩ ra rồi mới biết em ạ.

Nước mắt cô bé lăn dài, khóc lên :

- Huhu, mẹ ơi, mẹ đừng có bị gì nha mẹ.. huhu.

Nó nhìn cô bé, sao hình ảnh này rất giống quá khứ của nó trước đây, ngày mà nó mất đi người cha của mình. Cũng trong một đêm mưa khi cha của nó cố gắng ra đồng để che lại những bó lúa mới thu hoạch nhưng khi trên đường về thì ông bị tai nạn, và người gây tai nạn là một tên say xỉn đi xe lạng lách tung trúng ông. Nó cùng mẹ cũng ngồi hàng giờ trước cửa phòng cấp cứu của bệnh viện, khi cửa mở ra, đáp lại những câu hỏi, những cái nhìn lo lắng của nó và mẹ nó chỉ là cái thở dài cùng cái lắc đầu trong buồn bã. Mẹ nó khóc lên, còn nó chỉ biết đứng lặng im nhìn người cha mà nó luôn coi ông là thần tượng đang nằm im lìm trên chiếc giường bệnh, và nó biết ông sẽ không bao giờ có thể dậy và chơi cùng nó nữa. Một nỗi đau từ khi nó lên mười.

Giờ đây khi nhìn cô bé, kí ức bộn bề lại ùa về trong tâm trí nó, cô bé này lớn hơn nó ngày nào nhưng nỗi đau thì vẫn đau và có lẽ sẽ còn đau hơn gấp ngàn lần nỗi đau của nó khi xưa mà cô bé này phải chịu nếu có điều không may xảy ra.

Cửa phòng cấp chợt mở, chữ cấp cứu vụt tắt, một người bác sĩ đi ra. Nó cùng cô bé chạy lại hỏi :

- Mẹ cháu có sao không bác sĩ ?.

Người bác sĩ thở hắt ra làm nó giật mình, và rồi cũng lắc đầu bảo :

- Chúng tôi đã cố gắng hết sức, do nạn nhân bị chấn thương mạnh ở vùng đầu và đưa đi cấp cứu quá trễ nên khả năng cứu được là rất thấp, tôi xin lỗi.

Người bác sĩ đáp rồi vội vã đi, để lại sau lưng là những tiếng khóc đau thương của cô bé, nó đứng lặng im, điều nó lo sợ nhất đã xảy ra, tại sao ông trời lại tàn nhẫn quá vậy. Nếu những người lúc ấy, chỉ cần một cuộc điện thoại thôi, nếu họ gọi sớm thì cô lẽ mẹ của cô bé này đã có thể được cứu sống. Sự vô tâm lại giết đi một mạng người vô tội.

- Ai là người nhà bệnh nhân Tr.Th.Th?. – Một cô y tá bước ra hỏi.

Nó vội đáp :

- Là tôi.

- Mời anh theo hướng này để làm thủ tục nhận xác.

Nhìn cô bé nó nói :

- Em vô trong đó với mẹ đi.

Cô bé ngược đôi mắt đầm lệ nhìn nó rồi gật đầu đáp :

- Dạ..

Nó đi theo cô y tá dọc hành lang bệnh viện, những tiếng nói chuyện, tiếng khóc than, mùi thuốc, mùi cồn xác trùng cứ như đâm vào tai, như ùa vào mũi nó. Kể từ ngày cha nó ra đi, nó rất ghét phải đến bệnh viện, một phần vì nó không muốn nhớ đến nỗi đau thương trong quá khứ và nó càng không muốn thấy những đau thương khác xảy ra trước mặt nó, nhưng giờ đây một đau thương đã xảy ra ngay trước mắt nó mà nó đã không thể làm được gì. Nó biết điều này là ngoài khả năng nhưng nó vẫn muốn làm một cái gì đó.

Khi đóng tiền thì nó mới nhớ ra rằng nó không đem theo một xu nào cả, nó cuống cuống một lúc rồi mượn điện thoại để gọi cho chị Hoa, nghe tin nó đang ở bệnh viện thì chị Hoa cũng lật đật mà hỏi nó bệnh viện để chạy lên. Ngồi chờ chị Hoa khoảng mười phút thì thấy bóng dáng chị hốt hã chạy tới nó.

- Có chuyện gì vậy em ?. – Vừa tới chị đã hỏi nó.

Nó buồn rầu đáp :

- Chị đọc rồi đóng tiền hộ em rồi em sẽ kể sau, tiền thì chị cứ trừ vào lương của em cũng được.

Chị Hoa định dơ tay cốc nó :

- Để chị coi rồi đóng tiền, nếu việc chính đáng thì chị sẽ cho còn không thì chị phạt hai tháng lương.

- Vâng.

Đóng tiền xong thì nó cùng chị Hoa đi lên phòng cấp cứu, vừa đi nó vừa kể lại cho chị Hoa nghe. Có chị nó cũng giải tỏ phần nào nỗi ám ức trong lòng mình khi phải nhìn thấy cảnh chia ly này, cảnh này quá đau thương, đến nỗi trong giây phút ấy nó đã chết đứng.

Đẩy cánh cửa ra nó cùng chị Hoa bước vào trong, cô bé ngồi khóc nức nở trong lòng mẹ mình. Thấy vậy chị Hoa vội bảo nó đi ra rồi tiến lại kề bên cô bé. Nó đứng trước cửa phòng cấp cứu, nhìn xuống lòng đường Sài Gòn đang lênh bênh nước, những ánh đèn đưa kia cứ sáng một cách vô tình, thỉnh thoảng tiếng còi xe cấp cứu vang lên trong đêm vắng cùng tiếng cót két của xe đẩy băng ca.

Theo lời chị Hoa thì bệnh viện sẽ lo thủ tục an táng của mẹ cô bé vì khi hỏi cô bé bảo không còn người thân nào cả. Tối hôm đó nó cùng chị Hoa thức suốt đêm trong khi cô bé ngủ gục vì quá mệt.

Những tia nắng đầu tiên của đêm dài sau cơn mưa, không một tiếng chim hót, không một cơn gió bay chỉ có tiếng còi xe vang lên trong nắng sớm. Cô bé cùng chị Hoa đi taxi về tiệm còn nó phải đi xe máy. Về đến cửa tiệm thì chị Hoa cũng đóng cửa một ngày vì quá mệt sau đêm hôm qua.

- Hai đứa ngồi đây để chị đi qua kia mua mấy ổ bánh mì. – Chị Hoa nói rồi bước ra cửa.

Chỉ còn nó với cô bé ngồi đối diện nhau, không biết phải nói chuyện gì cả. Bỗng cô bé cất lời trước :

- Cảm ơn anh !

- Sao lại cảm ơn anh, anh có làm được gì đâu. – Nó buồn bã đáp.

Cô bé cố nặn ra một nụ cười, nụ cười vô hồn :

- Nếu không có anh thì tối qua em không biết sẽ ra sao.

- Ủa..

- Anh tên gì ?

- Huy Kha !. – Nó đáp.

Rồi hỏi lại cô bé :

- Còn em.

- Ái Linh ạ !.

Nó thở hắt ra, rồi trầm giọng nói :

- Anh không biết phải nói sao với em, nhưng em cũng đừng quá đau buồn, chắc mẹ em ở thiên đàng cũng không muốn thấy em như vậy. Anh cũng đã từng trải qua, cũng phải chịu nỗi đau mất người thân, là ba anh. Lúc đó anh chỉ mới mười tuổi, mọi thứ xảy ra quá đột ngột trong khi anh còn quá nhỏ và cũng chưa đủ nhận thức. Nhưng cảm giác đó anh có thể hiểu, rất đau và khó chịu, lúc đó anh chỉ muốn ba anh đây chơi với anh, anh luôn miệng gọi ba nhưng ông không tỉnh lại, giây phút ấy dù chỉ là một đứa trẻ nhưng anh biết rằng cha anh sẽ ngủ mãi.

- ...

Cô bé im lặng nghe câu chuyện của nó, rồi bật ra tiếng khóc. Nó để Ái Linh dựa vào vai nó, những giọt nước mắt nóng hổi, những giọt nước mắt chứa niềm đau, chứa nỗi buồn, chứa thêm những tình yêu mà Ái Linh dành ẹ em. Tình mẫu tử không bao giờ phai, một tình yêu thiêng liêng bất diệt. Nó ngâm ngùi nhìn Ái Linh ngủ thiếp trên vai nó. Khóe mắt vẫn còn đọng đầy.

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 5

5. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 5

Chương 5: New Life.

Nó đặt nhẹ nhàng bó hoa hồng trắng xuống trước mộ, khuôn mặt nó đượm buồn nỗi niềm xa. Bên nó, Ái Linh khụy xuống dưới mộ mà khóc nức nở, nó chỉ biết đứng lặng im nhìn hai người con gái mà nó thân thương nhất đang buồn bã.

Người tham dự buổi lễ đưa tang mẹ của Ái Linh chỉ vồn vện nó, chị Hoa và cô bé ngoài ra không còn một ai cả. Không khí đau thương như vỡ òa tại nghĩa trang thành phố, mọi cảm xúc, mọi kỉ niệm, mọi tình thường mà Ái Linh dành ẹ của em như tuôn trào ra qua những giọt nước mắt lăn dài trên hàng mi. Những giọt lệ lăn dài trên má cô bé, giọt nước mắt tinh khiết chứa đựng vô vàn tình yêu thương.

Người ra đi, để người ở lại đau thương và nước mắt, giờ đây chính Ái Linh sẽ tự lựa chọn con đường của riêng em, con đường tương lai em sẽ chọn.

Chị Hoa vội gạt đi những giọt nước mắt rồi đến an ủi Ái Linh, một cú sock quá lớn đối với cô bé mười sáu tuổi. Mẹ và em rời quê để lên thành phố kiếm sống khi cha bỏ đi theo người khác, nhưng chỉ mới lên nơi đây chưa đầy một tuần thì người mẹ đã mãi mãi rời xa em, để lại một cô bé mỏng manh trên đường đời đầy gian khổ. Mẹ Ái Linh xuất thân là trẻ mồ côi trong khi gia đình bên nội lại cự tuyệt em, họ đẩy mẹ con em đến mức đường cùng phải chọn cách bỏ xứ, bỏ làng quê mà đi tha phương cầu thực. Bây giờ, Ái Linh, một cô bé mười sáu tuổi, không họ hàng, không người thân và phải sống trên mảnh đất lạ này một thân, một mình.

Cái nắng sáng xua tan đi phần nào không khí ảm đạm buổi ban mai, những giọt sương sớm đọng trên những lá cây bồ đề cũng dần tan. Chị Hoa dìu Ái Linh về khi cô bé muốn mãi ở bên mẹ, nó chỉ biết đi theo sau chị và cô bé, trong đầu ngổn ngang dòng suy nghĩ.

- Em định sẽ như thế nào?. – Chị Hoa hỏi Ái Linh khi cả ba về lại tiệm.

Ái Linh ngược khuôn mặt buồn bã lên nhìn chị Hoa, rồi lại cúi xuống lắc đầu:

- Em cũng không biết nữa chị ạ, em không biết bây giờ bản thân sẽ phải làm gì, sẽ đi đâu, về đâu nữa.

Nó đặt tách trà lên bàn rồi nói:

- Hay em cứ ở lại đây đi.

Chị Hoa cũng phụ họa theo nó, vì chính nó và chị điều quý Ái Linh và muốn cô bé ở lại đây thay vì mạo hiểm tìm một điều gì đó ở ngoài kia:

- Đúng rồi đó, em cứ ở lại đây.

Ái Linh lưỡng lự:

- Em... em, em sợ làm phiền anh chị, với lại em lại không có tiền nên..

Chị Hoa mỉm cười bảo:

- Trời, tưởng chuyện gì, em cứ ở lại đây phụ cửa hàng với chị, chị sẽ trả lương cho em giống Kha thôi. Em sẽ có đủ tiền hàng ngày và cả khi qua những tháng hè này em cũng đủ tiền mà đóng tiền học.

Nó cũng cười bảo:

- Anh thấy chị Hoa nói vậy cũng được đó, em hãy ở lại đi, có việc làm rồi qua mấy tháng hè cũng đủ tiền mà vào năm học, còn chỗ ở thì cứ qua nhà chị Hoa, nhà chị ấy cũng khá giả.

Nghe vậy chị Hoa liền xua tay, cần môi nói:

- Ấy chết, nhà chị không được đâu em, ba má chị không thích người lạ mặc dù chị cũng rất muốn Ái Linh về ở với chị nhưng tiếc là không được rồi.

Ái Linh cũng cười buồn mà đáp với chị Hoa:

- Em cảm ơn anh chị, chị cho em được làm ở đây đã là may mắn của em, chỗ ở thì em ở lại tiệm cũng được thôi ạ, em cũng tính xin học ở một trường gần đây.
- Ở tiệm thì cũng không an toàn đâu em, tiệm ta toàn cửa kính, chỉ có một hàng ghế sa-lon để tiếp khách chứ không có giường ngủ, với lại em con gái, một thân một mình ở đây thì chị cũng không an tâm đâu, đến chị còn sợ ở đây vào ban đêm nữa là. – Chị Hoa sợ sệt nói.

Ái Linh thở dài:

- Để em kiếm một phòng trọ nào ở cũng được ạ.
- Em bây giờ chưa có tiền trong túi làm sao mà thuê trọ được chứ, đất Sài Gòn này nếu muốn ra đường thì trong túi cũng phải tầm 50 nghìn trở lên không đấy. – Nó nói.

Nghĩ đi nghĩ lại thì cách này không ổn, cách kia cũng không ổn, mọi việc diễn ra quá bất ngờ khiến nó không tài nào thu xếp ổn thỏa cả. Nó biết Ái Linh là một cô bé tốt, bây giờ lại một mình tại nơi xứ lạ quê người thì làm sao tránh khỏi những khó khăn của cuộc sống.

- Hay em qua ở với Kha đi. – Chị Hoa tươi cười nảy ra một sáng kiến theo chị là tuyệt vời nhưng với nó thì không.

Nó thở dài ra vẻ bó tay với sắp của mình:

- Ai đời lại trai gái chung một phòng, với lại nhà trọ em ở tận Quận 1, từ đó qua đây cũng phải ba mươi phút nếu đi xe máy, trong khi em lại đi xe đạp.
- Tưởng chuyện gì chứ cái đó để chị lo. Xe thì chị sẽ cho em mượn chiếc AB của chị mà đi, còn phòng trọ em có thể chuyển đến gần công viên Tao Đàn, chị có bạn mở nhà trọ cho sinh viên thuê ở Nguyễn Thị Minh Khai cho sinh viên Đại Học Mở TP.HCM ấy em. – Chị Hoa búng tay cái chóc.

Nó với Ái Linh há hốc miệng trước sự sắp xếp tài tình của sắp Hoa, nó nghĩ một phần như vậy cũng đỡ về phương tiện đi lại, một phần thì cũng gần hơn so với chỗ làm nhưng xa hơn một chút đối với trường của nó. Mặt khác thì nó không muốn rời xa căn gác trọ nhỏ bé yên tĩnh giữa lòng thành phố trong ba năm qua.

- Vậy có ổn không chị, em em... – Ái Linh ngại ngần.

Chị Hoa khoái chí cười:

- Không sao đâu em, tên nhóc này mà dám làm gì cơ chứ.
- Dạ vậy em đồng ý ạ. – Ái Linh cười.

Chị Hoa quay sang nó hỏi:

- Còn em thì sao Kha?.

Thấy hết đường lui, với lại nó cũng muốn tốt cho bé Linh nên nhắm mắt xua tay:

- Chị tính sao em nghe vậy.

Chị Hoa cười to:

- Haha, vậy mọi việc xong rồi, giờ hai em dọn dẹp chuẩn bị mở tiệm.
- Rồi, sắp.

Ngày nó rời xa mái nhà trọ nhỏ xinh đã gắn bó với nó ba năm, nó đã coi nơi này như là một ngôi nhà nhỏ của chính nó mà giờ đây đã phải nói lời từ biệt. Nếu chị Hoa không hỏi nó thì chắc có lẽ nó đã khóc lên mà ôm lấy cánh cửa phòng rồi.

Đọc con đường Nguyễn Thị Minh Khai, nó với chị Hoa cùng bé Ái Linh tấp vào một ngôi nhà bốn lầu, ngôi nhà được thiết kế đẹp và rộng rãi, đối diện là công viên Tao Đàn đúng là một nơi lí tưởng. Nó thích ở trên cao để ngắm nhìn Sài Gòn vào đêm, khi những ánh đèn điện lung linh thấp sáng cả thành phố.

- Hai em cứ ở đây thoải mái, trên lầu thì không có ai thuê còn mấy lầu dưới thì chỉ có mấy chị ở lầu dưới thôi. – Bạn chị Hoa niềm nở.

- Có ai con trai không chị?. – Nghe bạn chị Hoa giới thiệu về thành viên của nhà trọ thì nó giật mình khi nghe chữ “chỉ có mấy chị”. Nó cũng muốn có những bữa anh em nhà trọ tụ lại café cà pháo cho vui như tại nhà trọ cũ của nó.

Bạn chị Hoa cười:

- Có, nếu em thuê thì em là con trai đầu tiên của nhà trọ đấy.

Nó nghe tin như sét đánh ngang tai mà trong lòng cũng thầm vui.

- Hai em đừng lo bạn chị sẽ miễn phí yên tâm đi. – Chị Hoa cà khịa.

- Ê bớt giỡn nha bộ, miễn phí thì làm sao tao làm ăn hả?. – Bạn chị Hoa tá hỏa.

Chị Hoa cười hì hì rồi nói:

- Giỡn mà, bạn chị sẽ giảm giá cho cả hai 50% giá phòng.

- Vậy nghe còn được, hên may là bạn tao chứ không thì tao cho ra đường rồi.

Nó và Ái Linh nghe hai bà chị đối đáp mà chỉ biết nhìn nhau mà cười, đúng là bạn thân, lâu ngày gặp lại là chắc chắn như nước với lửa nhưng dung hòa thì cũng phải gọi là từ nát tới tàn mặc những nơi mà hai người này đi qua.

- Chị này tên Thực, hai em cứ gọi là Thực “điệu” cho nó thân mật. – Chị Hoa lại đùa.

- Ê, không giỡn nữa nha con kia. – Chị chủ nhà tương lai của nó nhăn mặt.

Lúc này Ái Linh mới lên tiếng mà làm cho không khí đang dần nhuộm màu của một cuộc chiến:

- Chị Thực dẫn em lên coi phòng đi.

- Ừa, đi thôi.

Căn phòng cũng rộng rãi, có ba cửa sổ và một hai cửa chính, một cửa để ra vào còn một cửa để mở ra ngoài lang cang. Nó đứng trên lang cang tầng bốn của ngôi nhà nhìn xuống dòng đường đang đầy ắp xe qua lại cùng công viên Tao Đàn đang rộn rã, phía bên kia là quán café vỉa hè mà nó với thằng Tuấn hay uống, nó cũng không ngờ rồi sẽ có một ngày nó ở tại đây, nơi nó thường hay lui tới nhất.

Một tuần trôi qua, cuộc sống cứ yên ả chờ lúc bấp bênh. Khi những tia nắng vàng chiếu xuyên qua từng kẽ lá rơi vào những bóng hoa đang tràn đầy sức sống. Nó ngồi nhấp từng ngụm café, lật trang báo ra đọc trong khi lấy chiếc laptop của tiệm mở những bản nhạc không lời nhẹ nhàng đầy tình cảm.

Ngồi đọc tới đọc lui cũng hết tờ báo mà chị Hoa với bé Ái Linh vẫn chưa đi mua cơm về, nó ngáp ngáp dài uể oải, bụng đói cồn cào. Bỗng có tiếng chuông vang lên khi tiệm có khách, nó vội đứng dậy chào:

- Xin chào quý khách, quý khách muốn mua loại hoa nào ạ?.

Trước mắt nó là một cô tiểu thư xinh đẹp, đứng cũng cao bằng nó nhờ đôi giày cao chót vót, nếu lấy cái gót giày mà đi đánh nhau chắc cũng lỗ đầu hơn bảy phần. Gương mặt kiêu kì vẻ kiêu sa. Lấy đôi kính râm ra, đôi môi hồng mấp máy những lời ngọt như mía và nội dung chua như giấm:

- Lấy mười hoa hồng đỏ, lựa hoa tươi, giấy gói màu xanh da trời. Cho mười phút để làm.

Nó há hốc trước cách nói chuyện, nhưng mà cũng thôi, với nó và các tiệm khác thì vẫn có một câu “khách hàng là thượng đế” là trên hết.

Vừa gói hoa vừa quan sát động tĩnh của cô nàng này, cô nàng này đi hết khắp tiệm, lấy bông hoa này hoa kia lên mà xem. Coi hết một lượt rồi lại đến xem những bức ảnh do nó chụp cùng chiếc xe đạp của nó giờ đã thành vật trang trí.

- Thiết kế tiệm dễ thương ghê. – Cô nàng mỉm cười nói một mình.

Nó nghe nhưng cũng giả vờ như không rồi thầm nghĩ:

- Lúc nãy như con sư tử giờ như con mèo, thay đổi gì nhanh vậy trời.

- Ê, xong chưa?. – Nhỏ này lại trở về với cái giọng “bố đời”.

Nó nhăn mặt đáp lịch sự, chìa bó hoa ra.

- Đây thưa chị?.

- Bao nhiêu?.

- Thưa, 300 nghìn ạ!.

- Nè!.

- Quý khách đi thông thả.

Nó thở phào, tưởng bị quay như quay đé rồi chứ. Được một lúc thì chị Hoa cùng bé Ái Linh cũng về và nó có một trận cần nhăn no nê, với vẻ mặt hối lỗi của Ái Linh cùng chị Hoa, đôi khi nó cũng dám nghĩ rằng: “Hình như nó là sếp”.

Ngồi ngắm dòng người qua lại dưới đường, nó thấy Sài Gòn lại mang một bộ mặt mới dưới cái nhìn mới của một nơi mới. Giờ đây Ái Linh đã có một cuộc sống mới, một cuộc sống có lẽ sẽ yên bình. Nó nhìn bé Ái Linh đang ngồi say sưa coi tivi đôi khi cười khúc khích vui vẻ, nhìn cô bé ai có thể tưởng rằng bé Ái Linh đã trải qua một nỗi đau mất người thân, mười sáu tuổi, cái tuổi dám yêu – dám hận, dám nghĩ – dám làm và dễ lạc lối. Nó thở dài, dòng người vẫn không bao giờ tan, dòng xe cộ cứ qua lại pha lẫn ánh đèn. Cuộc sống quả là có nhiều cuộc hành trình, đôi khi leo lên được chuyến tàu của hạnh phúc cũng chưa chắc đến được ga mình mong ước. Sài Gòn, lại không ngủ và nó cũng vậy, nó lo cho cuộc sống của một cô bé hoàn toàn xa lạ, rồi sẽ về đâu, cuộc sống của Ái Linh sẽ như thế nào trước sống giờ của cuộc đời. Đời dài lắm, sẽ khó để mà đi.

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 6

6. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 6

Chương 6: Sài Gòn trong mắt em!.

Tiếng chuông điện thoại dồn dập đánh thức nó vào một ngày không nắng cũng không mưa. Ánh nắng ban mai nhẹ dịu chiếu nhẹ qua ô cửa kính nhỏ xinh của căn phòng. Nó khều tay với lấy chiếc điện thoại kê bên rồi áp lên tai:

- Alo.

Bên kia đầu dây tiếng chị Hoa vang lên:

- Kha ơi! Hôm nay tiệm nghỉ một hôm nhé em, nhà chị có việc một chút. À mà em nhớ dẫn bé Linh đi chơi tham quan Sài Gòn đi cho biết đường biết xá.

Nó thều thào đáp vì còn ngái ngủ:

- Vàng ạ!
- Vậy thôi chị đi đây, tạm biệt cưng.

Nó lắc đầu trước cách gọi nó của chị Hoa, cứ lâu lâu buột miệng là chị Hoa cứ kêu nó là “cưng” và mỗi lúc như vậy thì da gà nó nổi lên. Nó quay sang chỗ Ái Linh nằm thì không thấy cô bé đâu, hoảng hồn nó ngồi bật dậy chạy tìm khắp phòng nhưng vẫn không thấy. Nó sợ Ái Linh bỏ đi, nó vội chạy xuống dưới nhà thì thấy Ái Linh đang đứng cùng chị Thục nấu đồ ăn sáng, trong hai người có vẻ vui lắm.

Nó cười lắc đầu trước cái suy nghĩ viễn vong rằng Ái Linh sẽ bỏ đi lúc nó đang ngủ, tự cười vì điều đó khá giống phim Hàn và chỉ dành cho các cặp đôi yêu nhau. Nó định nằm xuống mà nướng thêm một giấc nữa thì Ái Linh gọi từ dưới lên:

- Anh Kha, dậy xuống ăn sáng nè anh!

Nó nghe nhưng giả vờ như không mà nằm xuống ngủ tiếp, khi hai mí mắt khép lại và dần chìm vào những giấc mơ tươi đẹp thì nó có cảm giác như có một cái gì đó ướt ướt và lạnh đang chảy trên mặt nó. Nó vội bật dậy thì thấy Ái Linh đang cầm ca nước mà cười khúc khích.

- Cái gì vậy Linh?. – Nó hơi bực vì bị phá giấc ngủ.

Ái Linh bỏ tay đang che miệng cười xuống rồi nói:

- Anh xuống ăn sáng kìa, em kêu mà không thấy anh trả lời gì hết nên dùng biện pháp mạnh với anh.

Nó ngẩn ngơ nhìn Ái Linh, chỉ sau một đêm Ái Linh trong mắt nó đã hoàn toàn khác. Cô bé với những giọt nước mắt lăn dài trên đôi má phúng phính, tóc tai dính bết vào nhau vì mồ hôi và lúc nào cũng để tóc che đi khuôn mặt. Và giờ đây khi Ái Linh khoác lên một bộ đồ thường ngày của những cô gái Sài Gòn, tóc cột cao thì nó mới phát hiện ra rằng Ái Linh rất xinh.

Đôi mắt to tròn đen láy, đôi môi hình trái tim cùng với khuôn mặt tròn xinh xắn chưa kể đến khi Ái Linh cười thì lộ ra hai lúm đồng tiền. Ái Linh toát lên một vẻ đẹp mộc mạc của các cô gái quê. Nó chỉ lo nhìn Ái Linh mà im lặng quên mất rằng cô bé vừa mới chơi nó một vỏ nặng.

- Anh sao vậy?. Có đi xuống ăn sáng không nè hay em rửa mặt cho anh tiếp đây. – Ái Linh trừng mắt nhìn nó, mắt cô bé vốn đã to khi trừng lên càng to hơn.
- À ừ, chờ anh chút. – Nó vội chạy vào phòng vệ sinh.

Ái Linh ở ngoài nói vào trong khi nó đang cạo râu:

- Em xuống trước đây.

Làm xong mọi thủ tục thường ngày vào những buổi sáng nó vội bước xuống. Nhà chị Thục có bốn lầu trong đó ba lầu là để làm phòng trọ và tầng trệt là nơi chị sinh hoạt, do có quen với chị Hoa cộng thêm một phần chị Thục quý nó và bé Linh nên cũng dăm ra dễ tính hơn với những người khác ở phòng trọ.

Vừa đi hết chân cầu thang thì nó đã thấy Ái Linh cùng chị Thục bưng ra những tô mì gói hết sức hấp dẫn khi được trang trí vào vài miếng thịt chiên cùng một trứng ốp la và trang trí thêm vài miếng cà chua cùng rau.

- Trai trắng gì ngủ lảm thế em. – Chị Thục vừa thấy nó đã nheo mắt ghẹo.

Nó cười đáp:

- Thế mỗi sáng em phải làm gì mới gọi là “trai trắng” đây chị.

Chị Thục hơi ngại khi nó nhấn mạnh từ “trai trắng” nhưng cũng bật lại:

- Thì em ra công viên chạy bộ hay tập thể dục.

Nó vội xua tay:

- Sáng mà em ra được khỏi phòng trước bé “Heo” kia em đi bằng hai tay.

Ái Linh khi nghe nói xấu cũng dọa:

- Anh Kha!. Anh muốn gây sự hả?
- Thôi cho anh xin. – Nó cười cầu hòa.

Sở hữu khuôn mặt baby dễ thương cùng với chiều ột mét sáu nhưng Ái Linh có một khuyết điểm là hơi tròn, không mập mà cũng không ốm nói chung là thân hình chuẩn nhưng nó vẫn thích gọi Ái Linh là bé Heo.

- À chút em đi chơi không Linh ?.

Bé Linh ngừng đưa ngược mặt lên hỏi lại :

- Ủa hôm nay không ra tiệm à anh ?.

Nó cười đáp :

- Nhà chị Hoa có việc bận nên tiệm nghỉ ngày hôm nay. Vì vậy anh muốn dẫn em đi chơi đây đó.
- Vâng ạ, vậy giờ đi luôn hả anh ?. – Ái Linh đáp với vẻ thích thú.
- Ăn xong đã.

Chị Thục thấy vậy tỏ vẻ buồn mà xuýt xoa :

- Hai đứa sướng thiệt, chẳng bù lại với chị chút nào. Suốt ngày cứ loay hoay ở công ty chán chết.
- Vậy chị đi với em cùng anh Kha luôn cho vui. – Ái Linh đưa ra ý kiến.
- Hì, chị cũng muốn lắm nhưng phải để dịp khác, hôm nay chị phải lên công ty.
- Vâng.

Nó phụ Ái Linh rửa bát rồi nói chuyện với chị Thục đôi chút rồi mới dắt xe bắt đầu chuyến tham quan Sài Gòn sau khi chị Thục lên công ty. Dọc con đường Nguyễn Thị Minh Khai nó bắt đầu cuộc hành trình của mình cùng Ái Linh.

Sài Gòn dưới ánh nắng tung tăng của mùa hè phượng đỏ, dòng người qua lại tấp nập. Chiếc AB màu trắng lẫn đều bánh trên các con đường của thành phố. Qua những hàng cây tỏa bóng mát, qua những con phố phồn hoa náo nhiệt, ngang qua cái shop quần áo ở Quận 5, rồi lại ngồi ở một quán cafe vỉa hè. Vòng quanh nhà thờ Đức Bà cùng đàn bồ câu, tham quan Bến Nhà Rồng hay vòng ngược lên Chợ Bến Thành. Nó cùng Ái Linh vi vu khắp cả nẻo đường thành phố.

Sài Gòn luôn vậy, luôn vội vã với mọi ngày. Những giờ cao điểm hay kẹt xe hay những tiếng rao hàng đậm chất của Sài Gòn. Có lẽ con người nơi đây sống trong một nhịp sống cũng như Sài Gòn. Và Sài Gòn luôn trong tim họ.

Nó với Ái Linh ngồi nghỉ ở một quán nước sau khi đi tham quan hết cái Đầm Sen, đi đâu thấy cảnh đẹp thì Ái Linh cứ bảo nó chụp cho cô bé một tấm rồi tạo kiểu. Nó uống một ngụm coca rồi hỏi Ái Linh :

- Em thấy Sài Gòn như thế nào ?.

Ái Linh quay lại nhìn nó rồi chớp mắt nói :

- Sài Gòn rộng thật đó anh, nếu lạc không biết có tìm được nhau không nữa.

Nó không biết câu nói ấy là vô tình hay cố ý của Ái Linh. Ủa thì Sài Gòn rộng, Sài Gòn xa hoa, nếu lạc mất nhau trong Sài Gòn thì có thể sẽ khó tìm ra nhau. Nhưng chắc hẳn cái duyên sẽ làm Sài Gòn nhỏ lại, sẽ khó lạc mất nhau giữa lòng Sài Gòn.

Lại đèo Ái Linh sau lưng, vòng vèo về lại Quận 7, ngắm nhìn cầu Ánh Sao lúc lên đèn. Chỉ thoáng một chút bầu trời đã dần buông màn đêm và Sài Gòn gần như đang thay màu áo mới.

Nó đi sau Ái Linh, nhìn cô bé tung tăng chạy nhảy trên cầu Ánh Sao, xa xa dòng xe qua lại tấp nập như dòng đời. Nó chợt nghĩ, nếu một ngày nào đó nó rời xa Sài Gòn thì nó có nhớ những hình ảnh này không nhỉ ?.

- Anh Kha !. Về thôi tối rồi anh. – Ái Linh gọi nó trong khi nó còn mãi ngắm nhìn Sài Gòn từ trên cao.

- À ừ. Về thôi.

Đọc đường về nó ghé qua một tiệm kem, mua hai hộp kem cho nó và Ái Linh rồi về. Ngồi trên ban công tầng bốn nhìn xuống công viên Tao Đàn đang tràn đầy ánh đèn. Những tòa nhà cao ốc trắng lè, những ánh đèn qua lại, hay những tiếng rao bắp nướng, bánh chưng – bánh giò, hủ tíu gõ... Những âm thanh mang đậm chất Sài Gòn.

- Sài Gòn lúc về đêm đẹp quá anh nhỉ ?. – Ái Linh nói trong khi vẫn ăn kem ngon lành.

- Ừa. Em có cảm giác Sài Gòn buồn không ?.

- Không anh, nơi đây lúc nào cũng nhộn nhịp, vui tươi, nếu buồn thì chỉ có làng quê em mà thôi.

- Ừa.

Nó nhìn những cô bán hàng rong dưới lòng đường đang gánh những gánh hàng của mình vội vã về nhà để kịp buổi cơm tối với gia đình. Cũng đã lâu nó đã không ăn cơm cùng mẹ.

- Không biết nếu bây giờ có mẹ ở đây, thì mẹ sẽ dẫn em đi chơi không anh ?. – Ái Linh hỏi nó.

Một câu hỏi đối với nó là rất khó để trả lời :

- Anh cũng không biết nữa, chắc mẹ em sẽ chở em đi vòng quanh Sài Gòn, ngắm nhìn mảnh đất này.

- Em biết Sài Gòn đẹp, nhưng em ghét Sài Gòn vào đêm mưa. – Ái Linh nói rồi những giọt nước mắt lăn dài trên má.

- ...

Nó im lặng để cô bé dựa vào vai mình, nó biết Ái Linh giờ đây rất nhớ mẹ của em và nỗi đau chỉ những ngày trước đang trở về trong tâm trí của cô bé.

- Nếu em muốn khóc thật to thì hãy khóc, cho nhẹ nhõm.

Nó vừa dứt lời thì Ái Linh khóc òa lên, em không còn kiềm nén những nỗi đau trong lòng.

- Tại sao chứ, tại sao mẹ lại bỏ em ở lại đây chứ. Tại sao vậy anh ?.

- ...

Nó vòng tay ôm em, vai áo nó đã ướt đẫm nước mắt của cô bé. Những giọt nước mắt nóng hổi rơi thấm vào vai và có lẽ thấm vào tim.

Một lúc thì Ái Linh không khóc nữa mà ngủ gục trên vai nó, một chuyến đi dài, một nỗi đau tận trong tim. Có lẽ đã làm Ái Linh kiệt sức. Nó bồng cô bé vào giường rồi lại ra ban công ngắm nhìn thành phố, với tay lấy hủ kem đang ăn dở lúc này giờ đã tan thành nước. Sài Gòn, đôi khi nó nghĩ phải sống cho hôm nay mặc kệ ngày mai như thế nào nhưng giờ đây, nó phải sống cho ngày hôm nay và lo ngày hôm sau cho bé Linh, không biết ngày mai sẽ có sóng gió nào chờ đợi, đang rình rập hay không. Sài Gòn luôn khó đoán.

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 7

7. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 7

Chương 7: Tiểu thư lang thang.

Nó đeo Ái Linh tới tiệm, vừa mới mở cửa tiệm ra nó và Ái Linh hết sức ngỡ ngàng. Xung quanh những bó hoa tươi đẹp đang có sự hiện hữu với rất nhiều vali và túi xách. Nó nghĩ: “Không lẽ chị Hoa định chuyển sang kinh doanh túi xách tay với vali à?.”

- Chị Hoa đâu rồi nhỉ?. – Nó hỏi.

- Em cũng không biết nữa, để em vào trong tìm xem.

Ngồi xuống ghế sa-lon, nó đảo mắt nhìn những vật dụng lạ đang có mặt trong quán, tổng cộng có bốn cái vali, hai lớn, một trung bình và một nhỏ, cùng ba túi sách. Không biết chị Hoa định cho ra mặt hàng mới gì mà mua đồ nhiều thế không biết.

Ái Linh bước ra từ kho, lắc đầu ra ý không có. Nó thờ dãi không biết đã có chuyện gì xảy ra hay chị Hoa đang bày trò gì. Nó lấy laptop mở những bản nhạc, những bản nhạc không lời nhẹ nhàng sâu lắng. Ái Linh ngồi cạnh nó, chân đung đưa, mắt cứ đảo dác nhìn ra ngoài cửa.

Nó cũng im lặng, nó và Ái Linh như thể mỗi người cứ chạy theo một suy nghĩ riêng biệt. Để rồi khoảng lặng đang dần lan tỏa trong không khí chỉ còn lại tiếng nhạc bên tai.

- Em muốn nghe truyện không?. – Nó hỏi em, cố bắt chuyện để phá tan bầu không khí.

Ái Linh quay nhìn nó tò mò:

- Chuyện gì anh?. Anh cứ kể đi em nghe.
- Ừa.

Nó suy nghĩ một lúc về câu chuyện nó sắp kể cho Ái Linh nghe, và có lẽ cái tuổi thơ của nó sẽ làm cô bé vui. Nó trầm ngâm rồi cất lời. Dòng quá khứ quay ngược trong tâm trí nó, trở về thời học trò.

- Những năm cuối cấp cũng giống như những buổi đầu tới trường, mọi thứ vẫn còn khá lạ lẫm, dù lạ đến thế nào cũng phải quen vì sắp xa trường. Lúc trước, những buổi đi học anh cùng thằng bạn tên Quý cứ suốt ngày đi học muộn cứ đến trường là cứ phải ném cặp rồi leo tường trèo vô. Nếu lúc hên thì mần mẩn thoát được còn nếu không thì cũng lên giám thị mà làm bản kiểm điểm.

Nghe đến đây Ái Linh hỏi:

- Thế anh bị bắt bao nhiêu lần rồi?.

Nó ngại ngần đáp:

- Thì cũng gần chục lần. Thôi anh kể tiếp nhé.
- Vâng.

Nó vẫn nhớ như in những ngày cuối năm học, sau khi đỗ tốt nghiệp tất cả ai ai trong lớp nó đều một tâm trạng nửa vui nửa buồn, buồn vì sắp phải xa nhau, vui vì ai cũng đã qua thử thách đầu tiên của con đường mới. Tận dụng những ngày cuối cùng, nó cùng tụi bạn kéo theo những tụi con trai của những lớp kế bên mở ra một đại hội bong bóng nước.

Theo sự chỉ đạo từ lớp nó thì tất cả khối 12 tổng cộng là mười lớp sẽ chia thành bốn phe. Phe thứ nhất tập kết quân ở phía trước cổng trường lấy khăn đỏ quấn tay làm hiệu, phe thứ hai tập kết ở khu vực cửa sau và quần khăn xanh, phe thứ ba tập kết ở dãy các phòng thí nghiệm quần khăn vàng còn lại phe thứ tư thì tập kết ở dãy lớp học quần khăn trắng. Mục đích của mỗi phe là phải tấn công phe khác và bắt lấy “công chúa” của phe đó. “Công chúa” của mỗi phe là một nữ sinh xinh nhất trong cái lớp liên minh thành một phe. Bởi vì là người bày ra trò này nên phe thứ nhất do nó lãnh đạo và “công chúa” bên phe nó không phải ai khác là cô bạn gái nó Khánh Lê.

Nó chỉ đạo các thành viên trong phe chia thành ba tốp. Một tốp cản không cho quân địch tiếp cận vôi nước ở sân, tốp thứ hai tiếp tế vũ khí cho tốp thứ nhất và thứ ba trong khi tốp thứ ba bảo vệ “công chúa”. Vì mỗi khu đều có vôi nước riêng nhưng riêng ở sân thì có tới ba vôi nên phe nó có phần lợi thế tuy nhiên lực lượng cũng dễ bị phân tán do địa hình rộng chỉ cần hai phe tấn công cùng một lúc thì coi như tiêu đời.

- Khi trận chiến bắt đầu, anh cùng bọn bạn...
- Hai em coi bộ vui vẻ quá nhỉ. – Tiếng chị Hoa sau lưng nó.

Nó giật mình:

- Hả?.

Chị Hoa nghiêm giọng nói:

- Chà chà, nói chuyện gì say xưa vậy, chị vô còn không biết nữa, không may trộm vô thì chắc có lẽ...

Ái Linh la lên:

- Aaa. Chị nói xui không à.
- Hehe.

Nó quay hỏi chị Hoa :

- À mà em có chuyện muốn hỏi, đóng vali túi xách này là sao hả chị ?. Không lẽ chị định biến tiệm hoa cảnh thành shop thời trang à ?.

Chị Hoa cười buồn :

- Có đâu, chị bị đuổi rồi.

Nó cùng Ái Linh sững sốt cùng lúc hét lên :

- Cái gì ?.
- À mà cũng không phải là đuổi mà là chị tự bỏ đi.

Nó nhăn mặt :

- Tại sao chị lại bỏ đi chứ ?.

Ái Linh cũng đồng tình :

- Phải đó, chị đang có gia đình tốt mà tại sao ?.

Chị Hoa thở dài :

- Tốt thì cũng tốt, mà không tốt thì cũng không tốt.

Ái Linh thắc mắc hỏi trong khi nó im lặng :

- Là sao chị ?.
- Chị học khoa kinh tế và quản trị kinh doanh theo yêu cầu của ba chị để khi tốt nghiệp thì quay về công ty giúp sức cho ba chị. Nhưng chị cảm thấy mình không hợp với những công việc đó, suốt ngày cứ giấy tờ, ra ngoài giờ thì cứ bắt gặp những ánh mắt dò xét của người khác. Sau một tháng chị chịu không nổi nữa mà nghỉ việc và trong thời gian đó cũng là thời gian ba chị đi công tác nước ngoài. Một thời gian sau, nghĩa là từ lúc chị mở tiệm hoa này đến tận bây giờ đã một năm thì ba chị mới trở về nước và biết chuyện, ngày hôm qua chị bị ba hỏi đủ thứ và ép chị quay lại công ty.

Nó nhìn chị Hoa vừa nói vừa khóc, nó lặng người ngược nhìn qua Ái Linh, như hiểu ý nó, Ái Linh nhẹ nhàng ngồi bên cạnh chị Hoa :

- Chị đừng khóc, không có gì là theo ý mình cả. Anh Kha cũng nói mọi thứ là do chính bản thân quyết định.
- Chị biết chứ, nhưng công việc hiện tại, mở tiệm hoa như thế này thì đúng sở thích của chị. Từ nhỏ chị đã từng nghĩ khi lớn lên chị sẽ mở một cửa hàng bán hoa và giờ chị đã làm được điều đó. Chị không hối hận khi bỏ công ty mà về đây mở ra tiệm hoa này. – Chị Hoa khẽ chùi nước mắt.

Nó thở dài :

- Vậy cũng khó cho chị thật.
- Ừa, ba chị bảo nếu chị không đóng cửa tiệm và quay trở lại công ty thì sẽ gạch tên trong gia phả của gia đình, rồi phải rời khỏi nhà. Chị không chịu và giờ ngồi đây với đồng hành lí.

Ái Linh cúi mặt xuống nói trong tiếng nức :

- Sao chị không nghe lời ba chị, em biết rằng chị rất yêu công việc hiện tại nhưng vậy thì quá nặng chị à.

Chị Hoa cười trấn an cô bé :

- Nếu chị đóng cửa tiệm hoa thì em với Kha phải như thế nào, với lại việc kinh doanh của tiệm cũng đang khá, không phải lo về vấn đề tiền nong khi ra khỏi nhà.

Nó và Ái Linh im lặng, nó cùng bé Linh đều biết chị Hoa rất thương mọi người xung quanh mình. Vì nó và Ái Linh mà chị phải bỏ cả gia đình, bỏ cả công việc chỉ cần ngồi bàn giấy lương cao.

- Vậy có đáng không hả chị, em vẫn có thể kiếm một công việc khác, vẫn có thể chăm sóc cho Ái Linh cơ mà. Ra khỏi nhà vậy không tốt đâu chị. – Nó gất.

Chị Hoa quả quyết nói :

- Không sao đâu em, chị quyết định rồi, chị sẽ đi theo con đường chị đã chọn và chị không hối hận vì những gì hôm nay chị đã quyết định.
- Em xin lỗi, vì em mà chị phải làm khó xử như vậy. – Ái Linh nói, giọng nghẹn ngào.

Ái Linh bật khóc nức nở, nó vội quay qua nhìn hướng khác để kiềm lại những giọt nước mắt có vẻ sắp rơi. Chị Hoa đã hi sinh vì nó và Ái Linh, bỏ cả công việc mà nhiều người mong muốn, quay lưng lại với gia đình. Nó không bao giờ hiểu được giới nhà giàu làm những gì, nghĩ gì nhưng nó chắc một điều rằng họ luôn làm theo ý họ và sắp xếp mọi người trong gia đình phải luôn theo ý của người có quyền lớn nhất trong gia đình.

- Đây không phải lỗi của em, chị quyết định mà, dù gì chị cũng lớn rồi mà cứ theo ý gia đình thì chị cũng không thích cho lắm. Tính chị thích tự do không muốn bị ép buộc.

Nó lo lắng hỏi chị Hoa :

- Giờ chị định như thế nào, chị sẽ ở đâu ?.

Trái lại với vẻ lo lắng của nó, chị Hoa đứng đững :

- Ừa nhỉ, chị sẽ ở đâu giờ, chị cũng chưa tính tới nữa. Lúc sáng chị giận quá nên đưa đồ qua đây trước rồi đi dạo quanh đây cho thư thái nên giờ chị cũng không biết tìm chỗ ở đâu nữa.

Nó lắc đầu ra vẻ bó tay, trong khi Ái Linh lại tỏ ra vẻ hớn hờ :

- Hay chị ở cùng em với anh Kha đi, chắc vui lắm đó.

Chị Hoa nghe câu nói của Ái Linh liền cười như đúng ý :

- Chu cha, sao chị không nghĩ ra nhỉ. Ở nhà con Thực phải là khỏe không, với lại ở chơi với hai em thỏa thích.
- Vâng, vậy quá tốt luôn đó chị.

Với cái tình hình này thì nó bó tay toàn tập rồi, dù có bất kì ý kiến nào của nó đưa ra đi chẳng nữa thì sẽ không có một tí hy vọng nào để hai người này chấp nhận, thôi đành nhắm mắt xua tay cho con tìm dẫn lối vậy. Mà nghĩ đi nghĩ lại có khi ở cùng chị Hoa lại có lợi ấy chứ, không bị Ái Linh sai việc nhà nữa. Cứ nghĩ đến viễn cảnh nó ngồi phe phẩy cuốn tiểu thuyết, mắt ngắm nhìn Sài Gòn trong khi hai cô nương kia quét nấu ăn, lau nhà thì còn gì bằng cơ mà nó nghĩ vậy khác gì nó lười biếng.

Chỉ một chút ý nghĩ điên rồ của nó thoáng qua mà thôi, nó chỉ có thể cảm nhận phần nào cuộc sống của chị Hoa, vì vậy nó tin vào quyết định của chị, nó lại phải lo lắng thêm ột người nữa, Ái Linh và chị Hoa là hai người quan trọng nhất đối với nó lúc này và nó không muốn phải mất ai cả, mất một người thân là đã quá đủ với nó rồi.

- Này Kha, phụ chỉ chở đồ về với sao còn đứng đó vậy ?.. – Chị Hoa kêu nó.
- Rồi rồi, ra ngay.
- Tối nay mở tiệc đi chị. – Ái Linh đề nghị.
- Chị tán thành. Còn em thì sao Kha ?.. – Chị Hoa quay hỏi nó.
- Nghe tuyệt đó.

Thêm một người chắc có khi lại thêm niềm vui. Và Sài Gòn lại thêm một đêm đẹp tuyệt vời. Mở party xua tan nỗi buồn của cô “tiểu thư” lang thang này thôi.

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 8

8. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 8

Chương 8: Party bốn người.

Nó phụ chị Hoa đeo những cái vali từ tiệm về nhà trọ. Đoạn đường từ Trần Phú về Nguyễn Thị Minh Khai chỉ trong một đêm mà nó đã chạy tới chạy lui năm lần. Đến nỗi những người xe ôm già hình như đã quen mặt nó, có khi những bóng đèn đường cũng đang cười rôm rả khi nhìn thấy nó và chúng cùng đùa vui cá coi thử nó có chạy tới nữa không.

Bỏ cái vali cuối cùng của chị Hoa xuống sân nhà, nó thở phào nhẹ nhõm rồi cất tiếng bảo:

- Còn cái gì không?. Chị hành em luôn một lần cho khỏe.

Chị Hoa tươi cười nói:

- Còn chứ, hành em đi siêu thị cùng chị với bé Linh.

Nó ôm mặt nhăn nhó:

- Trời!.

Chị Hoa đeo Ái Linh đi song song nó, vòng vèo khắp ngõ đường của Sài Gòn thì chị mới chịu dừng chân ở một siêu thị ở Quận 2. Nó có hỏi chị là tại sao không vào siêu thị ở Quận 1 hay Quận 3 cho gần thì chị Hoa cười bảo là thích đi dạo mát.

Sài Gòn về đêm với những cơn gió mát rượi, dòng người ra đường mỗi lúc một đông hơn khi phố phường về đêm. Không phải dừng đứng mà người ta bảo Sài Gòn là “thành phố không ngủ”. Sài Gòn không ngủ hay chính người Sài Gòn không ngủ.

Những người khác đang vì vụ ngoài đường và nó đang chính là những người không ngủ ở Sài Gòn đêm nay. Đã 10 giờ đêm mà nó còn đang loay hoay cùng với chiếc xe đẩy tràn ngập đồ ăn của chị Hoa và Ái Linh, đồ của Ái Linh thì chỉ vồn vẹn vài thứ, của nó thì không có gì tất cả đều là của chị Hoa. Sau khi xem căn phòng trọ của nó và Ái Linh thì chị Hoa tóm tắt tất cả vào hai chữ “đẹp, thiếu”.

“Đẹp” ở đây của chị Hoa chỉ vị trí căn phòng cao, thoáng mát, sạch sẽ nhờ Ái Linh suốt ngày lau dọn và một phần tính nó không thích bữa bộn và luôn yêu chủ nghĩa sạch sẽ.

“Thiếu” ở đây của chị Hoa là thiếu tiện nghi. Căn phòng trọ của nó chỉ vồn vẹn một cái bàn học và một cái tủ quần áo còn lại đều được bỏ trống. Khi mới bước vào phòng thì chị Hoa lắc đầu liên tục cứ luôn miệng bảo: “Thế này thì buồn chết mất”. Và đó là lí do để bây giờ chị Hoa bắt nó theo để mua nào là: tivi, tủ lạnh, máy lạnh, máy giặt và một vài thứ linh tinh để trang trí cho căn phòng theo ý của chị. Nó thì có phần nản gì cũng như không mà thôi còn ngược lại thì Ái Linh thích thú với những hình dáng và những vật trang trí siêu “cute” của chị Hoa.

- Trời ơi!. Xong chưa vậy chị. – Nó thở dài ngao ngán vì này giờ bị chị Hoa hành vòng vòng quây thực phẩm để chọn thêm món lẩu.

Chị Hoa tặc lưỡi bảo:

- Từ từ đã em, không biết bây giờ nên ăn lẩu gì nè, hải sản hay bò, cá nữa.

Ái Linh cũng có vẻ nóng ruột:

- Chọn cái nào cũng được mà chị, mình ăn cái loại này thì vài bữa ăn loại khác mà chị.

Nó đồng tình với ý kiến của Ái Linh nên gật đầu liên tục. Chị Hoa cũng cười xòa:

- Hay là lấy hết ba cái lẩu hải sản, bò, cá về luôn, nấu ra ai ăn lẩu nào thì ăn.

Nó lắc đầu bảo:

- Chị định mua về cho cả nhà trọ ăn luôn hả chị. Đã hai con gà, bốn con cá ba sa, mười bịch cá viên chiên, mười hộp tôm chiên bột rồi mà giờ chị chơi thêm ba cái lẩu nữa thì chị Thục có nước chết mất.

Chị Hòa cười:

- Em đừng lo, ai lại để Thục nấu một mình, chị cùng với Ái Linh làm bếp nữa đó nhé.

Nó tỏ ra sợ sệt:

- Chị nấu được không đó?.

Ái Linh nghinh mặt thách nó:

- Anh dám cá với em không, một chiều kem nhé.
- Chơi luôn, nếu chị Hoa nấu không được em thua anh một chiều kem nhé.
- Rồi chơi luôn.

Trong khi đó chị Hoa bẻ tay răng rắc:

- Hai em dám lấy tài làm bếp của chị ra làm trò đánh cược hả?.

Kết quả của cuộc cá cược đầy tình cảm này được kết thúc bằng lời đe dọa trừ lương của chị Hoa.

Bộ mớ đồ ăn lên bếp cho chị Hoa, chị Thục cùng bé Linh chế biến các món ăn còn nó thì rảnh rang mà ngồi tréo chân xem tivi giết thời gian chờ mở tiệc. Bấm tới bấm lui thì cũng được một kênh đang chiếu phim ma. Tính nó vốn thích mấy thể loại kinh dị, liên quan đến mấy vấn đề về tâm linh. Và công việc đầu tiên của nó khi ra trường thì sẽ đầu quân ột tòa soạn nào đó rồi viết báo kí sự về những hiện tượng ma cỏ này.

Đang xem phim mà mùi thức ăn cũng đến gõ bụng nó nên nó đành tắt tivi mà mò đầu vào bếp. Những món nào là gà quay đang được bày ra đĩa, tôm chiên vàng đỏ cũng đang được vớt ra từ chảo, đến nữa con cá ba sa được chiên bột giòn tan và những viên cá viên ngon đáo để. Mọi thứ đã được bày lên bàn cùng với ba cái lẩu đang nghi ngút khói.

- Giờ mọi người khui bia, còn bé Linh khui nước ngọt rồi cùng nâng ly nào. – Chị Hoa bắt đầu buổi tiệc.

Chị Thục cười xòa:

- Mà chưa nói lí do mở party đấy con quý.

Như nhắc lại đúng chủ đề, chị Hoa liền cao hứng:

- Hôm nay nhân ngày Hồng Hoa cập bến nhà mới, mọi người nâng li chúng mừng nào.
- 1...2...3 dzô.

Tiếng cười nói vang lên giữa mười một giờ đêm trong không gian ồn ào náo nhiệt của thành phố về đêm. Tiếng cụng ly lách cách, tiếng nói chuyện rôm rã, tiếng khui bia hay tiếng khen những món ăn ngon cứ liên tục vang lên.

- Hồi đó nhỏ Thục cứ thấy trai là hai mắt cứ sáng lên đấy Kha. – Chị Hoa kể về thời hai chị ở những năm cấp 3.

Chị Thục ngà ngà say giọng lẽ nhè bật lại:

- Còn đỡ hơn mày, cứ thấy trai là như thấy vàng.

Cuộc khẩu chiến giữa hai người con gái quyền lực nhất hiện giờ của ngôi nhà đang bàn tán sôi nổi, hết khen nhau rồi lại đem nhau ra mà chọc, lời hết thói hư tật xấu của người kia ra mà làm chủ đề bàn tán. Nó cùng Ái Linh ngồi im ăn rồi làm quan sát viên kiêm luôn thánh giả cho hai bà chị.

- Anh ăn thử cá nè. – Ái Linh gấp cho nó một miếng cá ba sa.
- À, ừ.
- Hi.

Đột nhiên nó trầm giọng hỏi Ái Linh:

- Em quen với cuộc sống mới này chưa?.

Ái Linh cười đáp:

- Rồi anh ạ, ở đây mọi người ai cũng tốt với em, chị Hoa, chị Thục và cả anh nữa. Mọi người thật sự đã giúp em rất nhiều.
- Em đừng khách sáo vậy, dù gì em cũng là một phần gia đình nhỏ của chị Hoa mà.
- Vâng!.

Nó lấy dao cắt cho Ái Linh cái đùi gà:

- Thưởng cho bé “heo” nè.

Ái Linh đỏ mặt, ngượng ngùng:

- Anh này...
- Hehe.

Khi đồng hồ điểm 1 giờ sáng thì đã tới lúc tiễn tào. Chị Thục dìu chị Hoa lên lầu nghỉ sau khi đã cho thùng bia cháy túi không còn lon nào. Nó cùng Ái Linh thu dọn bãi chiến trường. Vỏ lon lăn lóc cùng với vô vàn những chiếc chén đĩa đồ ăn.

- Em mệt thì lên nghỉ trước đi Ái Linh, để anh dọn cho.
- Thôi, để em phụ anh cho nhanh.

Nó nhìn Ái Linh đang trong điệu bộ ngái ngủ, mắt cứ híp lại:

- Thôi em ra ghế salon ngồi chút đi rồi anh dọn xong rồi mình rửa chén.
- Vâng.

Cô bé ra ghế ngồi nghỉ theo lời nó trong khi nó lui cui dưới bàn nhặt những lon bia nằm ngổn ngang ở dưới. Khi mọi thứ đều ở trên bồn rửa chén bát thì nó đi ra sa – lon gọi Ái Linh. Ra tới salon thì nó bắt gặp Ái Linh đang ngủ ngon lành trên ghế, người cuộn tròn lại vì sương đêm. Nó đóng cửa nhà lại rồi rửa chén bát, những năm tháng làm sinh viên sống một mình thì cái kĩ năng rửa chén, nấu ăn của nó cũng tạm tạm.

Làm xong hết mọi việc, ngược nhìn đồng hồ đã gần 2 giờ sáng, nó uể ỏi vươn vai cho đỡ mỏi rồi ra gọi Ái Linh dậy mà lên lầu nghỉ.

- Ái Linh, dậy đi em.

Nó lay lay cô bé cả mười phút nhưng đáp lại nó chỉ là một thất vọng, Ái Linh giờ đã ngủ say, chắc hẳn cô bé đã quá mệt mỏi. Nó bồng cô bé lên lầu, đặt cô bé bên cạnh chị Hoa giờ đang say ngủ rồi quay về với chiếc nệm cá nhân sát cửa kính lan can.

Nó mở cửa lan can, hít vào lồng ngực mùi của phố phường Sài Gòn lúc về khuya. Cảm thấy thật thanh mát. Dưới lòng đường dòng xe vẫn qua lại có phần đông đúc.

Sáng sớm, ánh nắng nhẹ nhàng của đầu tuần chiếu xuyên qua cánh cửa kính của lan can soi rọi vào mặt nó. Nó bật dậy, nhắm mắt nhìn điện thoại đang sáng đèn run từng chớp, màn hình đang hiện rõ thẳng Tuấn đang gọi.

- Alo. – Nó bắt máy.
- Đi ăn sáng không bạn hiền, tao giới thiệu ày em người yêu mới của tao luôn nè.

- Đừng có nói với tao nhỏ gặp ở hồ bơi nha.
- Chứ còn ai nữa.
- Vậy cần gì tao phải đi chứ.
- Ủa, bạn bè lâu ngày rủ đi ăn sáng mà cũng khó nữa hả mày.
- Rồi rồi, thì đi. Màylàng nhằng quá.
- Hehe, lẹ đi. Tao qua nhà mày ngay đây.
- Ờ, cứ qua tao không có ở nhà đâu.
- Ủa, chứ mày ở đâu?
- Số abc, Nguyễn Thị Minh Khai.
- Rồi, 20 phút nữa tao tới, chuyển chỉ xa vậy.
- Kệ tao.

Nó cúp máy rồi ngáp ngắn ngáp dài, rồi dậy đi rửa mặt. Rồi quay lên lại hỏi chị Hoa hôm nay tiệm có mở cửa không. Đáp lại nó là cái giọng ngái ngủ:

- Ôi, ồm ay chị ệt ầm, ỷ ột ừa ha em. (Thôi, hôm nay chị mệt lắm, nghỉ một bữa nha em.).

Điện thoại reo lên những tiếng chuông dồn dập. Nó dắt xe ra thì đã thấy thằng Tuấn đứng đó, miệng há hốc:

- Lâu ngày không gặp lên đời nhanh ghê bây, từ xe đạp lên AB luôn.

Nó nhăn mặt đáp:

- Xe mượn đó mày, chứ tao tiền đâu mà mua.
- Nói tao một tiếng tao mua ột chiếc mà chạy, sau này trả tao lo gì.

Nghe vậy nó vội xua tay:

- Thôi cho tao xin.
- Đi lẹ đi, em yêu tao chờ.
- Ờ.

Mới sáng sớm bước ra đường thì phải gặp kẹt xe, nó với thằng Tuấn bóp kèn inh ỏi cả buổi mới tới được một quán KFC. Mà Sài Gòn không kẹt xe thì đâu phải là Sài Gòn. Nó đi theo thằng Tuấn lên lầu, vừa thấy thằng Tuấn, nhỏ hôm bữa ở hồ bơi đã reo mừng mà chạy tới ôm thằng Tuấn, giọng nhí nhảnh.

- Sao anh lâu quá vậy?. Em chờ phờ râu luôn.

Thằng Tuấn nhăn mặt đáp.

- Tại kẹt xe đó em, mà anh giới thiệu luôn, đây là Huy Kha bạn anh.

Bạn gái thằng Tuấn quay sang chào nó, rồi thằng Tuấn tiếp lời:

- Còn đây Trúc My, bạn gái tao.

Nó cười đáp:

- Ai lại không biết là bạn gái mày.
- Hehe.

Trúc My vội chen vào nói:

- À hôm nay có bạn em nữa, giới thiệu với hai anh luôn, đây là Mỹ Phụng, bạn thân của em.

Một cô gái bước ra từ cửa của căn phòng lạnh mà thằng Tuấn đã đặt trước, nó ngược nhìn cô gái ấy rồi cả hai cùng thốt lên:

- Anh!
- Cô!

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 9

9. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 9

Chương 9: Oan gia ngõ hẹp.

Nó cùng cô gái ấy nhìn nhau chăm chăm, ánh mắt của cô gái ấy như một viên đạn muốn bắn vào nó. Nó đột nhiên mỉm cười rồi ngồi xuống cạnh cô nàng, rồi gọi một ly café đen không đường quen thuộc khi phục vụ hỏi.

Trong khi nó đã thành thói gọi đồ uống và ngắm nhìn Sài Gòn từ trên cao thì cô nàng ấy vẫn đang còn đứng ngây người ra đó mà nhìn nó.

- Này Phụng “hoàng”, có ngồi xuống không thì bảo. – Nhỏ My bạn gái thằng Tuấn lên tiếng.

Nhỏ Phụng nhăn mặt, đáp với giọng ngọt ngào:

- Không được gọi như vậy nha.

Nó nghĩ thầm:

- Từ hồ hóa mèo rồi.

Tất cả chìm vào không khí im lặng khi nhỏ ngồi xuống rồi nhìn nó chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống nó. Mà nếu nghĩ đi nghĩ lại thì nó có làm gì nên tội mà con nhỏ này ghét cay ghét đắng nó vậy không biết. Nó chỉ gặp nhỏ ở quán, vì cứ một tuần là nhỏ tới tiệm một lần để mua hoa và lúc nào cũng hành nó lựa hoa rồi gói hoa cho nhỏ mặc dù chị Hoa cùng bé Linh vẫn niềm nở tiếp đón nhưng hình như nhỏ muốn trả thù riêng nó.

Nó ngồi nhấp từng ngụm cà phê mặc kệ thằng bạn cùng bạn gái của nó đang tâm tình, à mà dĩ nhiên là chuyện tình cảm của người khác thì nó quan tâm làm gì ết. Chuyện gì thì nó cũng rất nhiệt tình và xông xáo giúp đỡ mọi người chỉ riêng cái vấn đề tình cảm thì nó hoàn toàn cư xử rất chỉ là “phủ phàng”. Không hiểu vì sao nó lại ghét tình yêu đến vậy, có vẻ từ ngày nó chia tay cô bạn gái năm cấp 3 và tới giờ nó vẫn không thể yêu ai mặc dù có rất nhiều cô gái ngỏ lời trước.

Nó nhìn những dòng xe qua lại dưới lòng lề đường, mặc dù vẫn biết ngoài sau, chỉ cần quay đầu lại là nó sẽ bắt gặp ánh nhìn ăn tươi nuốt sống của cô tiểu thư kiêu kì “cục” kia. Dù gì trước sau gì cũng chạm mặt nên nó quyết định quay lại và ăn sáng cứ mặc kệ hai anh chị kia tâm tình và nhỏ cứ nhìn nó. Tính nó rất khó chịu khi ăn thì bị người khác nhìn nên đôi khi nó hơi nhúu mày tỏ vẻ không đồng ý trước hành động kì quái của nhỏ. Sức người cũng có hạn, lựu đạn thì cũng có thừa nên nó buông đùa mà hỏi:

- Mặt tôi có dính gì hay sao mà cô cứ nhìn hoài vậy?.

Nhỏ nhướn mày:

- Nhìn ai là quyền của tui.

Nó sững sờ trước thái độ của nhỏ nhưng cũng tức giận mà nói :

- Cô có biết cứ nhìn người khác chăm chăm như vậy là thiếu lịch sự không hả ?.

Nhỏ vẫn đứng đưng :

- Vậy tui không nhìn nữa là được phải chứ dì.

Đến đây thì nó hoàn toàn tắt phép với con nhỏ này, mọi khi nó luôn mau mồm mau miệng để chọc cười người khác nhưng khi cãi nhau thì nó hoàn toàn không nói được gì để minh bạch cho bản thân của chính mình, vì vậy nhiều lúc nó bị nhiều người đổ oan à không chối cãi một câu nào và kết quả là từ bồi thường đến no đòn.

Đó là quãng thời gian ba năm về trước, cứ nghĩ là ba năm sau trình độ cãi nhau để biện minh của nó đã được nâng tầm thì ngày hôm nay, con nhỏ Phụng này như dội một gáo nước lạnh vào đầu nó như một giọng mỉa mai : “Cỡ cứng mà đòi thắng chị à ?.”

- Này này, hai người đừng có gây nhau nữa. – Thăng Tuân lên tiếng can ngăn.

Nhỏ tươi cười đáp :

- Không có gì đâu, giỡn chút thôi.

Nó lăm bằm trong miệng :

- Giỡn cái kiểu này có mấy thằng khùng nó mới đi giỡn với mấy người.

Nhỏ My cũng tiếp lời:

- Nhỏ này kì ghê, thấy ảnh đẹp trai mà làm quen không được nên dùng cách này à?.

Không hiểu phải “nhột” hay không mà cả nó và nhỏ đồng loạt lên tiếng:

- Còn lâu mới làm quen cái loại người này.

Sự song tấu hòa âm này của nó và nhỏ đã làm cho “vợ chồng” thăng Tuân – My tái mặt trong giây lát và rồi nhỏ My lại công kích:

- Chu choa, hai người đồng tâm đồng lời luôn kia. Hihi.

Nhỏ nhăn mặt, giọng ngọt như mía:

- Phụng không giỡn với My đâu nha, không vui đâu đó.

Trái lại với sự khó chịu của nhỏ thì nhỏ My lại tiếp tục:

- Trời ơi!. Phải nhỏ Phụng không vậy, hôm nay nói chuyện kiểu gì mà tao muốn nổi da gà quá nè. – Nói rồi nhỏ My cười lăn lộn.

Nó nhìn qua nhỏ, hai đôi má ửng hồng trong rất xinh. Nhưng rồi chỉ nhìn nó một thoáng đó thôi thì nó tiếp tục bầu bạn với ly café cùng khung cảnh ngoài đường trong khi thăng Tuân đang í ớ can hai cô nương kia sắp đang định bay vào choảng nhau đến nơi rồi.

Được một lúc thì sự tình cũng yên ổn, không khí cũng hòa bình trở lại nhưng con nhỏ vẫn đang khó chịu ra mặt với nó và nó không hiểu lí do là gì.

- Anh ơi!. Em có việc phải về gấp. – Nhỏ My quay sang thăng Tuân bảo.

Thăng Tuân vội nói:

- Chuyện gì vậy, để anh đưa em về.
- Vậy đi nhanh đi anh, em trễ giờ rồi.
- Ừa. – Rồi thăng Tuân quay sang nó. – Tiền tao thanh toán rồi, chút khỏi trả.

Nó gật gù đáp:

- Ờ.

Khi bộ đôi của thăng Tuân khuất sau cánh cửa thì không khí trong căn phòng đang tỏa ra một cảm giác kinh dị, sát khí như tỏa trong hơi lạnh của chiếc máy lạnh ra. Sự ngọt ngào đến khó chịu, nó bắt đầu thở dài ra khi ánh mắt của nhỏ đang nhìn chằm chằm lấy nó, hai tay của nhỏ đang cầm một dao và một nĩa.

Một trong hai thứ ấy thì thứ nào cũng có thể gây thương tích đầy mình cho nó và có thể chỉ trong một phút giây nào đó thì nó sẽ nói lời giã từ với cuộc sống này.

- Này, sao cứ nhìn tôi hoài vậy hả?.

Nhỏ chu môi lên cãi cùn:

- Thích thì nhìn.

Như bắt được điểm mấu chốt nó liền bật lại:

- Thích tôi nên nhìn à?.

Nhỏ liền đỏ mặt mà phân bua, cái kiểu nói chuyện chua như giấm vẫn cứ tiếp tục:

- Thích gì, tui mà thích anh à?.

Nó cười nham hiểm:

- Vậy có sao lại cứ nhìn tôi như vậy.

Nhỏ bối rối:

- Ừa thì... thì...

- Thì sao?.

- Ừa thì... anh có bạn gái chưa?.

Nó há hốc trước câu hỏi của nhỏ, cái vẻ lạnh lùng, chanh chua lúc nãy hoàn toàn biến mất, cứ như nhỏ Phụng trước mặt nó đang là một cô nàng khác vậy. Vẻ e thẹn, giọng nói ngọt ngào với gương mặt xinh đẹp đang ửng hồng.

- Chưa.

Nghe câu trả lời của nó, nhỏ liền mở to mắt như không tin:

- Có làm không vậy?.. Nói không phải khen thì anh cũng đẹp trai với cái vẻ ngoài lãng tử đó, vậy mà không có cô nào theo nhỉ?.. Không lẽ anh bị có vấn đề về giới tính.

Đụng chạm đến sự chuẩn men thì nó điên tiết:

- Này!. Đừng có đụng gì, nghĩ gì rồi phán đó. Tôi không thích quen ai vì tôi không muốn. Vậy thôi!.

- Tại sao anh lại không muốn quen. – Nhỏ hình như chưa có ý định buông tha cho nó.

- Định bức cung tôi đến khi nào đây?.

- Chừng nào anh nói lí do anh không muốn quen ai nữa.

- Tôi nói là được chứ gì.

- Ừa.

Nó thở dài, nó không muốn kể cho nhỏ nghe về cái bí mật mà nó đã cố giấu, cố cho quên đi nỗi đau đã qua ba năm nay. Nó có một mối tình nhỏ, một mối tình cấp ba học trò đầy thơ mộng, nó đón cô bạn gái năm xưa mỗi buổi sáng đi học và cả khi ra về. Lúc nào cả hai cũng có nhau như không có điều gì có thể chia cắt được tình yêu của nó dành cho cô bạn gái năm xưa. Cả hai cũng có nhiều ước hẹn, cũng có nhiều dự tính riêng cho tương lai nhưng rồi mọi chuyện lại trở về con số không vào ngày nó nhập học ở Sài Gòn. Nó học ở Sài Gòn, còn bạn gái nó thì học ở Huế. Nó hiểu vì gia đình phải di cư nên tình yêu của nó phải chia cắt tạm thời về mặt địa lí, nhưng khoảng cách địa lí lại là một lí do tốt để “ngoại tình”. Một ngày nó chợt nhận ra tình cảm của cô ấy không còn như ngày xưa, những tin nhắn đáp cho có với những từ trả lời cộc lốc, hay những cuộc điện thoại đường dài vẫn luôn bị gián đoạn bởi nhiều lí do khác nhau. Chỉ khi nó vô tình được một cô bạn của cô ấy tại Huế cho biết tin rằng cô ấy đã có người khác đã qua lại với nhau mấy tháng, và trong những tháng đó thì vô tình cô ấy đã cho nó hai chiếc sừng.

- Hừm!. Thiệt tình thì chắc nhìn anh khi mọc sừng đẹp lắm ha.

- Tôi không đùa.
- Hihi, tui xin lỗi. Chỉ vì vậy mà anh không dám yêu ai nữa sao?.
- Chắc vậy.

Nó trầm ngâm nhìn ra ngoài đường, có lẽ cái thứ được gọi là “tình cảm” trong lòng nó đã không còn nữa, nó không thể yêu ai vì nó sợ cảm giác ấy. Nó sợ cảm giác bị phản bội lòng tin, phản bội lại những sự mong chờ và yêu thương của nó dành cho người đó.

- Nếu bây giờ có một người con gái muốn anh yêu người đó thì sao?.
- Tôi cũng không biết, nếu tôi thấy được sự chân thành và tin tưởng thì tôi sẽ đáp trả tình cảm.
- Ừa.

Nhỏ trầm ngâm suy nghĩ, rồi lâu lâu lẩm nhẩm gì đó, ánh mắt đôi khi ánh lên vẻ thích thú. Nó ngồi nhấp môi ly café rồi cảm nhận bài nhạc Embrace đang vang lên từng hồi. Giờ đây nó nghĩ không biết giờ này chị Hoa với bé Linh đã dậy để ra mở tiệm chưa nữa, nếu không thì ngày hôm nay ở nhà không thì nó không biết làm gì cả. Chắc nó buồn đến phát chán mất thôi.

Tiếng nhạc vẫn vang lên đều đặn, như muốn đưa nó vào một miền thế giới nào đó không có tình yêu, không có những nỗi giận hờn vu vơ, không có những ghen tuông hờn trách. Một thế giới nói không với tình yêu hay là chính bản thân nó sợ yêu. Sợ những cảm giác khi xưa đã buộc nó phải phủ phàng với những tình cảm của người khác dành cho nó. Có phải nó đã quá ích kỉ?.

Đang trong dòng suy nghĩ thì đột nhiên nhỏ tươi cười bảo nó:

- Tui sẽ làm anh yêu tui!.

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 10

10. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 10

Chương 10: Chuyện đời và kế hoạch.

Nó không thể tin được vào câu nói chính bản thân vừa nghe thấy, nó bàng hoàng đến ngỡ ngàng, chỉ trong phút chốc ngẩn ngui và chỉ một câu nói mà nó nghe như sét đánh ngang tai.

Trước mắt nó, nhỏ đang mỉm cười tinh nghịch, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng nhìn nó với đôi mắt thích thú. Nó đưa mắt nhìn nhỏ, rồi với tay cầm ly café nhấp một ngụm rồi định đứng dậy đi về, thì nhỏ cất lời hỏi:

- Này, đi đâu đấy?.
- Về chứ đâu

Nhỏ chu chu môi lên nói:

- Về định bỏ tui ở lại đây sao?.

Nó nhăn nhó:

- Ờ hay.

Nhỏ cười:

- Anh chở tui về nhen, tui không có đi xe, lúc nãy tui với nhỏ My đi taxi ra mà.
- Haizz... Rồi rồi.

Nó bước xuống cửa mà mặt nhăn nhó, không biết nhỏ định dở trò gì nữa. Cái câu nói lúc nãy nhỏ nói làm nó hoang mang tột độ, nếu có bị tiền sử gì về bệnh tim thì có lẽ khi nghe câu nói ấy chắc nó theo về với đất mẹ rồi. Sock đến tận óc.

Nó đèo nhỏ đến Quận 7, trên đường đi thì nhỏ cứ liên tù tì kể chuyện trên trời dưới đất, từ Châu Á đến Châu Phi sang luôn tận Châu Âu còn nó thì chỉ biết im lặng mà nhìn đường chạy. Không biết cái cách suy nghĩ của nó về nhỏ có bị lệch lạc hay là không. Ấn tượng đầu tiên luôn khó phai, trong mắt nó giây phút đầu tiên gặp gỡ và oan gia thì nó cứ tưởng nhỏ sẽ là một cô nàng lạnh lùng, đánh đá, đồng đánh và khó gần vì cách nói chuyện chua như giấm mà thâm như ăn đấm vậy. Nhưng cho đến bây giờ thì chắc có lẽ nó phải suy nghĩ lại rồi, vì sau lưng nó bây giờ là một cô nàng cứ luôn miệng không biết ngừng nghỉ, giọng nói dịu dàng, ngọt sớt. Nhỏ đang ngồi sau lưng nó là một nhỏ Phụng khác chứ không phải là cô nàng mà nó gặp lần đầu trong tiệm hoa.

Dừng xe trước cổng nhà nhỏ thì lại thêm một lần nó được mở mang tầm mắt với ngôi nhà à không, với căn biệt thự trước mặt. Đứng ngoài nhìn vô như một tòa lâu đài nguy nga, rộng lớn. Nếu cho nó cái nhà này ở một mình mà không có người làm thì chắc cái khâu dọn dẹp nhà cửa cũng đuối quá.

Thấy nó cứ dán mắt vào ngôi nhà thì nhỏ Phụng lên tiếng:

- Làm gì nhìn ghê vậy, bộ nhà tui xấu lắm à?
- Ồ không, đẹp. – Nó đáp.
- Thôi về đi, cảm ơn anh đã đưa tui về.
- Ồ.

Vừa dứt lời thì nó vòng xe lại rồi lên ga vọt đi vì chợt nhớ rằng đã trễ giờ làm.

Đến trước cửa tiệm, nghe tiếng nhạc từ trong tiệm vọng ra với cái âm thanh muốn sập nhà của những bản Nonstop cực mạnh của chị Hoa. Nó đi vào cửa rồi ngó quanh quán thì thấy bé Linh đang che tai mình bằng cái tai phone bông của chị Hoa rồi cầm củi xếp hoa lên kệ. Quay lại với chị Hoa thì phát hiện sếp của nó đang thông thả ngồi nghe nhạc vừa chơi game mà không chịu làm việc.

Nó tiếng tới chỗ bàn chị Hoa tắt nhạc rồi bảo:

- Trộm vô lấy hết mấy chậu hoa hồng rồi kìa chị.

Lúc này chị Hoa mới dừng tay, mắt mở to nhìn nó rồi đột nhiên hốt hoảng bật dậy ngó ra chỗ đang đặt những chậu hoa hồng, khi biết chúng vẫn còn nguyên và lời nói của nó chỉ là xạo thì chị Hoa quay qua lườm nó rồi trách:

- Chị chưa xử tội em đi chơi về trễ đấy!.

Chị Hoa cứ trách móc trong khi cái mặt nó vẫn nhớn nhoe cười cười làm chị Hoa bực hay sao mà đưa ra hình phạt với nó là chạy đi mua cơm gà xối mỡ để về ăn trưa. Nó rầu rầu dắt xe ra rồi chạy tìm quán bán cơm. Trong đời làm sinh viên như nó thì cái món cơm gà xối mỡ là một món ăn quen thuộc nhưng khi ăn thì bốn ngày sau chắc suất là mị gói. Nó chạy ngược lên Quận 3 để mua, vì ở đây có quán cơm gà xối mỡ theo nó là ngon nhất tại Sài Gòn. Quán cơm này gần công viên Lê Thị Riêng và với cái tên nói lên chất lượng của quán “Quá Ngon”, chính nó cũng phải công nhận rằng món cơm ở nơi đây là quá ngon.

Nó đứng đợi dưới nóng bóng da của Sài Gòn, nửa tiếng đồng hồ sau thì nó mới có thể mua được ba hộp cơm đem về. Về tới quán, được ngồi vào không gian mát lạnh thay cho cái không khí nóng bức ở bên ngoài thì tuyệt vời.

Ngồi nhâm nhi buổi ăn trưa, rồi giữa trưa đi giao hàng, rồi đến xế chiều lại lần la ra những quán café trước nhà trọ mà ngồi nghe chuyện đời. Khi nó ngồi đây, uống những ngụm café rồi cùng ngắm nhìn đường với dòng xe đông nghịt người qua lại vào những giây phút cuối ngày, nó luôn nghe được những câu chuyện của những chú lái xe ôm, những cô di bán quán ở xung quanh hay trong chợ, mỗi người mỗi câu chuyện nhưng tất cả tạo nên một nét độc đáo của café bệt ở Sài Gòn.

Có đôi lần nó nghe một câu chuyện như thế này.

Có một người phụ nữ có chồng nhưng suốt ngày cứ bị đánh đập, người vợ không biết nghe ai nói mà hiểu sai ý nghĩa của câu nói “thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi” mà mỗi lần người chồng đi nhậu về thì cứ đánh, mà người vợ cứ nghĩ là đánh mình như vậy là thương mình và cứ thế để cho đánh. Mỗi ngày vào buổi sáng cứ lại ra ngoài quán café khoe chiến tích huy hoàng của người chồng theo nghĩa của cô vợ đó rằng những vết bầm trên khuôn mặt, tay chân là những dấu ấn của mỗi lần người chồng yêu.

Cũng có đôi lúc chính nó chứng kiến một việc. Buổi sáng hôm ấy, như thường lệ thì nó dậy rồi mò ra quán café mà nghe chuyện. Bỗng có một bác cao niên bị mù nên phải dùng gậy để dò đường đi để bán vé số. Đến chỗ nó thì nó thì bác ấy có mời nó vài tờ vé số. Tính nó thì không thích chơi mấy cái trò hên xui này nhưng thấy hoàn cảnh như vậy thì cũng mua hai tờ, rồi lấy tiền ra trả thì trong ví của nó chỉ còn lại tờ 500 nghìn, nghĩ là có tiền thôi nên nó đưa cho ông bác. Cầm tờ tiền ông bác nói:

- Sao cậu đưa nhiều quá vậy, sáng sớm mới bán tui không có tiền thối cậu ơi!

Nó cười rồi bảo:

- Bác chờ chút để cháu đổi.

Nó ngồi đó rồi cất lời:

- Dì Tám ơi, tính tiền con ly café.

Nó lấy số tiền thối khi trả ly café rồi đưa cho ông bác kèm theo một câu hỏi:

- Bác có mù thiệt không đấy, sao biết cháu đưa tiền lớn.

Bác vé cười phúc hậu đáp nó:

- Cứ mù như thế thì lâu ngày cứ cầm thôi là biết đó là tiền gì, mệnh giá nào à cậu. Chứ lúc trước tui cứ bị người ta lừa thôi, cứ đưa cho tờ vé số đã dò rồi thay cho tiền, lúc ấy tui cứ nghĩ là họ đã đưa tiền cho tui rồi.

Nó cười rồi mời bác vé số ly café ngồi nghe câu chuyện về cuộc đời bác. Khi người ta sống trong lòng Sài Gòn thì phải tuân theo cái quy luật mà Sài Gòn đặt ra, hay là chính người ta đã đặt ra quy luật cho Sài Gòn.

Sau khi đóng cửa tiệm, nó cùng chị Hoa và bé Linh về nhà, ngồi coi tivi một chút thì nhỏ Phụng gọi nó rủ đi chơi, nó định từ chối nhưng khi nhỏ phán một cậu đã ở trước cửa nhà thì nó mới phải buột lòng mà chấp thuận.

Vừa thấy nó thì nhỏ vui mừng như muốn nhảy cẫng lên vì vui mừng còn nó thì mặt chảy dài như dưa leo vì cái nhìn khó chịu của bé Linh mà không hiểu lí do vì sao.

- Tui muốn đi ăn kem. – Nhỏ nói khi đã bắt nó chở cho bằng được.

- Tối rồi mà ăn kem?.

- Kệ, tui muốn ăn kem. Đi nhanh đi mà.

- Ờ.

Vòng vèo vài con phố thì mới đến chỗ mà nhỏ ưng ý, không biết nó đã chạy qua bao nhiêu quán kem và hơn nhiều lần ề cả mặt khi phải chạy xe lên lề rồi phải dắt xuống để đèo nhỏ đi quán khác với các nhìn khó chịu của các anh giữ xe.

Ngồi phịch ra ghế, nó thở phào nhẹ nhõm uống một hơi hết ly trà đá rồi đặt xuống bàn. Những biểu hiện vô tư để qua đi trạng thái mệt mỏi của nó đều được nhỏ lưu hình lại. Bằng chứng là từ này đến giờ nhỏ cứ nhìn nó.

- Làm gì nhìn tôi mãi vậy?.

- Hì, anh đẹp trai nên tui nhìn.

- Haizz!.

- Đùa thôi, tui xem coi anh có điểm yếu nào để tui làm anh yêu tui.
- Nói như đùa ấy.

Nhỏ nhăn mặt, khó chịu:

- Tui có đùa đâu, thật đấy chứ.
- À ừ.

Cuộc trò chuyện bị gián đoạn bởi người phục vụ mang kem ra. Nó vui vẻ cảm ơn trong khi cái mặt nhỏ lạnh như tiền, khi người phục vụ đi thì nhỏ mới trở lại trạng thái tươi cười như hoa, giọng ngọt chết người.

- Ăn kem đi. – Nó nói rồi nhìn ra ngoài cửa.
- Ừa.

Nó và nhỏ đều im lặng ăn kem. Một dòng suy nghĩ cứ chạy mãi trong đầu nó, liệu rằng nó có yêu cô nàng này hay không?. Cái thứ còn gọi là tình cảm có còn đọng trong tim nó hay đã vô cảm với tình yêu.

Khi lên Sài Gòn, nó dẹp bỏ cái tính lạnh lùng để cố gắng hòa nhập vì không muốn cách biệt với mọi người ở một nơi mà chỉ cần sự vô tâm thì sẽ tự đánh mất chính mình. Nó cười, nó trò chuyện nhưng tình cảm có lẽ vẫn chưa. Vẫn chưa làm ấm lại con tim nó, để tim nó cảm nhận được nhịp đập của tình yêu.

- Nè, anh đang nghĩ gì vậy?. – Nhỏ chọt chọt vào mũi nó.
- À không gì.
- Hi, anh đừng suy nghĩ nhiều, tui biết mà.
- Biết gì?.
- Cái đó là bí mật. – Nhỏ nheo mắt tinh nghịch.
- Lại bí mật.
- Hihi, kem tan kìa, anh ăn đi không thì tui ăn hết à nha.
- Heo ham ăn. – Nó buột miệng nói ra cái biệt danh của bé Linh.
- Cái gì?. Anh nói ai là heo. – Nhỏ liếc nó.
- À à quen miệng thôi.
- Hứ.

Đôi lúc nó cũng tự hỏi chính bản thân mình rằng nó có cảm tình với bé Linh không nhỉ ?. Đôi lúc trong thâm tâm nó cũng muốn yêu nhưng cái suy nghĩ đó chỉ thoáng qua đôi chút.

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 11

11. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 11

Chương 11: Kem, hoa và bánh.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang trong không gian yên tĩnh của quán kem. Nó vẫn ngồi đó, im lặng nhìn nhỏ ăn kem, chưa bao giờ nó ngẩng nhỏ như thế này cả. Có lẽ nó muốn quan sát một người đã nói sẽ làm nó yêu. Gương mặt xinh xắn ấy cứ tùm tùm cười khi biết nó đang nhìn. Cho dù nó không muốn bận tâm đến nhỏ nhưng buộc lòng nó phải công nhận là nhỏ rất đẹp. Nếu so sánh nhỏ với bé Linh thì cả hai cũng ngang bằng về nhan sắc. Nếu bé Linh có một vẻ xinh xắn, đáng yêu, giản dị đậm chất những cô gái nông thôn thì nhỏ mang nét đẹp của tiểu thư, thanh cao và lạnh lùng.

Không hiểu tại sao hôm nay nó lại có nhã hứng ngồi nhìn nhỏ, đã vậy còn so sánh nhỏ với bé Linh nữa.

- Nè, đi đâu đó chơi đi, anh định ở đây mãi sao?. – Nhỏ ngược mắt hỏi nó.
- Ủa, cũng được, chờ cô ăn xong ly kem thứ năm này đã.
- Hihi.

Nó lắc đầu ra vẻ bó tay, trong thâm tâm nó cũng không ngờ là nhỏ xử kem ghê dữ vậy, chỉ trong vòng chưa đầy một giờ đồng hồ thì bốn ly kem khóa thân đã nằm im trên bàn mà nhìn nó còn ly cuối cùng đang dần được xử lý một cách nhanh chóng. Không bủ với nó chút nào, một ly kem mà nãy đến giờ vẫn chỉ vơi đi phân nửa và giờ chỉ còn nước.

Sau khi tính tiền, nó đèo nhỏ đi khắp những con đường Sài Gòn với sự chỉ đạo đương nhiên là của nhỏ. Vòng vèo đủ thứ, khắp các quận huyện, nếu xe hết xăng thì cứ việc vào đổ rồi đi tiếp. Khi quẹo qua Quận 8, nhỏ bắt nó tấp vào một quán bánh tráng trộn mà mua hai bịch, rồi lại bảo nó về công viên Tao Đàn mà ngồi.

Dưới ánh đèn mờ của công viên, trên hàng ghế đá trắng. Nó ngồi im lặng trong khi nhỏ đang nhâm nhi bánh tráng, đôi lúc nhỏ dứt cho nó nhưng nó cứ lắc đầu bảo là không ăn, những lúc ấy thì nhỏ “xí” một hơi dài rồi quay về với công việc chính của mình mà bỏ nó nheo nhóc như đem con bỏ chợ.

Dòng xe cộ qua lại trước mặt cứ như những tia la – ze xẹt qua xẹt lại trước mắt. Cơn gió thổi vi vu qua mái tóc dài của nhỏ làm tung bay một mùi hương nhẹ dịu.

- Nè!. Sao anh cứ im lặng vậy?. Không muốn nói chuyện với tui sao?.
- Tại không biết nói gì.
- Anh nghĩ gì về tui?.
- Câu hỏi này tôi sẽ trả lời sao. Vì chỉ mới gặp có vài ngày nên tôi không thể nói được.
- Ủa. Cũng đúng.
- Tại sao cô lại bảo sẽ làm tôi yêu cô?.
- Vì tui muốn anh có cảm giác yêu thương với lại tui có cảm tình với anh.
- Hay nhĩ?. Một người chỉ mới gặp có vài ngày mà đã có cảm tình rồi sao?. Nhanh vậy không biết.
- Hi, không hiểu sao tui cứ muốn nhìn anh. Từ ngày mua hoa ở tiệm và gặp anh, tui cứ như người mất hồn vậy, chính bản thân tui cũng muốn biết tại sao như vậy nhưng không thể. Có lẽ đây là cảm giác yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Nó trầm ngâm trước những câu nói của nhỏ, rất khó để hiểu một cô gái và nó cũng vậy. Chính ngay bây giờ, vào tình huống này thì nó vẫn không biết nên giải quyết như thế nào. Thật khó tin nếu một người có cảm tình với một người khác chỉ qua khoảng thời gian một tuần nhưng đối với nhỏ thì điều này dường như là có thật. Bằng chứng mỗi lần nhỏ nhìn nó với ánh mắt trêu mến, yêu thương và cũng đôi lúc nó động lòng trước nhỏ nhưng chỉ thoáng qua.

- Tôi có gì tốt chứ?.
- Cái đó thì tui không biết, tại con tim tui muốn sao thì tui chiều nó thôi à. Nhưng theo tui được biết, anh là một chàng lãng tử, lạnh lùng, tốt bụng nhưng cô đơn và thích nhìn mọi cảnh vật từ trên cao.

Nó giật mình:

- Cô nghe những điều đó ở đâu vậy?.

Nhỏ hí hửng khoe:

- Bạn thân anh nói cho tui biết đó. Thêm những điểm ấy thì tui càng có cảm tình với anh hơn.
- Ủa.

Nó trầm nghĩ:

- Mà chết với tao rồi Tuấn à!

Nhỏ vội hỏi nó:

- Anh thấy tui đẹp không?.
- Ừa, đẹp.
- Vậy sao anh không nhìn tui nhỉ?.
- À ... thì...
- Không hiểu anh luôn đó nhen, à mà tui cũng sẽ ráng hiểu thôi, nếu yêu mà không hiểu nhau thì không hạnh phúc đâu nhỉ?.
- Ừa.

Khi những hạt sương đêm nhẹ nhàng đáp xuống dưới mái tóc đen của nhỏ thì nó mới giật mình nhìn đồng hồ thì đã gần mười một giờ đêm. Nó vội dục nhỏ về kéo khuya nguy hiểm. Nhỏ ngơ ngàng nhìn nó rồi trề môi:

- Cũng biết quan tâm cho tui quá ha.

Nó thở dài đáp:

- Ừa, cứ cho là vậy đi. Thôi về mau đi, nếu muốn đi chơi thì buổi khác.
- Hihi, anh nhớ nha.
- Ừa.

Khi nhỏ đã khuất sau những ánh đèn vàng trên phố thì nó ngồi phịch xuống chiếc ghế đá mà thở dài suy nghĩ về những điều vừa xảy ra, trong lòng thật náo nê.

Nó bước những bước chân nặng nhọc suy nghĩ cho đến khi về đến nhà khi nào không hay, mở cửa bước vào mở tủ lạnh lấy chai nước uống cho tỉnh người rồi định đến tivi xem phim. Đến salon thì nó chợt khựng lại, bé Linh đang nằm cuộn tròn trên ghế.

Lay lay vai bé Linh nhưng cô bé chỉ ú ớ vài tiếng rồi lại im lặng mà thở đều đều. Sẵn có chai nước lạnh trên tay nó áp luôn vào má cô bé. Hơi lạnh từ chai nước từ từ làm cô bé giật mình mà ngồi bật dậy, mắt nhắm mắt mở, cô bé nhìn nó nói kèm theo một cái ngáp dài :

- Anh về rồi à ?. Để em ra đóng cửa.
- Thôi em lên ngủ đi, anh đóng rồi. Mà sao em không lên trên mà ngủ, dưới đây lạnh lắm.
- Em đợi anh về.
- Thôi em lên ngủ đi.
- Vâng.

Bé Linh bước lên lầu thì nó cũng mở tivi xem đá banh một chút rồi cũng lên lầu, mới đi phân nửa cầu thang thì chị Hoa vội kéo nó xuống nhà mà trách :

- Em về trễ quá nhen, biết bé Linh lo cho em lắm không ?.
- Tại em đi dạo công viên một chút ạ. – Nó cười đáp.
- Ừa, thôi em lên ngủ đi, cô bé cứ bảo là chờ em về rồi mới ngủ. Coi mà xin lỗi cô bé đi. Cô bé lo cho em lắm đấy.
- Em biết rồi chị, ủa mà chị cũng mới đi chơi về hay sao mà mặt phấn không vậy.
- Hehe, thì chị với chị Thục dẫn bé Linh đi shopping nè, chọn đồ cho cô bé, phải công nhận là thân hình bé Linh chuẩn, đẹp. Mặc gì cũng hợp và siêu dễ thương luôn.

- Vậy à chị ? – Nó tỏ ra hớn hờ.
- Ủa, mai coi bé Linh diện đồ nè.
- Vâng, thôi em buồn ngủ quá, em đi ngủ đây.
- Ủa, thôi đi lên, mắc công chút không thấy em với chị, bé Linh lại tìm nữa thì mệt.

Lại một đêm trôi qua trong lặng lẽ nhưng đầy sự suy nghĩ. Dòng suy nghĩ ấy cũng theo nó vào trong tận giấc chiêm bao.

Sáng sớm thì nó ngỡ ngàng khi bé Linh đang khoác trên mình một chiếc váy đen cùng chiếc áo sơ mi trắng, nhìn em xinh xắn đáng yêu biết chừng nào. Hai má phúng phính cứ mỉm cười xoay xoay trước gương.

- Sao anh nhìn em khiếp vậy, bộ mặt em có gì sao.
- Không, em xinh quá.
- Hihi. Chị Hoa với chị Thực mua cho em đó, đẹp không anh ? – Bé Linh cười tươi hỏi nó.
- Ủa, đẹp.
- Hi, đây là lần đầu tiên em mặc như vậy đó, chứ lúc trước ở dưới quê em không có mặc như vậy đâu.
- Ủa.

Nó nhìn cô bé thêm một lúc rồi cũng cùng chị Hoa và bé Linh ra tiệm. Mọi ngày thì nó chỉ có nhiệm vụ duy nhất là đó là giao hoa nhưng hôm nay thì nó kiêm luôn việc phục vụ cho tiệm bánh nhỏ của bé Linh mở luôn trong tiệm.

Khi bé Linh đề xuất ra ý kiến lồng ghép một tiệm bánh với tiệm hoa thì được chị Hoa hết mực đồng ý vì chị Hoa là người cực kì thích bánh ngọt, còn nó cứ ngỡ ngàng vì không thể hình dung ra cái tiệm sẽ như thế nào nếu lồng ghép giữa vừa bán bánh và vừa bán hoa.

Bây giờ thì cái tiệm bánh – hoa trong mơ đã có ngay trước mắt nó. Những chậu hoa được trang trí gọn gàng, vừa thuận tiện cho việc đặt bàn ghế cho khách, vừa đảm bảo được việc buôn bán cả hoa lẫn bánh. Hầu hết những khách đi vào tiệm mua hoa đều được tặng kèm một bánh kem nhân ngày tiệm bánh mới khai trương và cũng có rất nhiều khách hàng hài lòng với bánh và cách trang trí mới của tiệm. Nó đương nhiên là cũng được nếm được món bánh của bé Linh và chính bản thân nó hâm mộ khả năng làm bánh của bé Linh. Những cái bánh mềm, thơm ngon, luôn làm ọi khách hàng thích thú.

Cũng có nhiều lúc khách vào chỉ là mua hoa nhưng khi có tiệm bánh thì lượng khách cứ tăng dần lên vì mùi vị bánh ngon và cũng một phần những bông hoa ở tiệm luôn được chăm sóc tốt và luôn tươi như mới nở.

Những bản Nonstop của chị Hoa đã dần chuyển sang những bản Ballad nhẹ nhàng để phù hợp với không gian của tiệm. Nó cứ chạy qua chạy lại một bờ hơi tai vì phải vừa tư vấn mua hoa cho khách, vừa phải phục vụ bánh và phải đi giao hoa, giao bánh. Mọi công việc như đổ ập vào người nó, khi đến cuối ngày thì nó mềm nhũn như cọng bún.

Những ngày qua, nhỏ Phụng cũng lẩn la qua quán nó mà ngồi thường trực cả buổi. Cứ từ lúc ba giờ chiều thì nhỏ ngồi cho đến khi nào quán đóng cửa thì mới chịu về. Đôi lúc nhỏ cũng hòa vào giúp chị Hoa hay bé Linh và hình như hai người cũng quý nhỏ.

Cho đến một ngày chị Hoa bảo nó và bé Linh rằng có chuyện muốn nói. Sau bữa cơm cả ba ngồi trên phòng mà nghe chị Hoa:

- Chị thấy sự kết hợp này rất tuyệt, số lượng khách nhiều lên đáng kể. Nhưng tiệm lại mất đi một nhân viên vì bé Linh bận làm bánh. Khi Kha đi giao hàng cho khách thì cũng chỉ còn chị nhưng việc nhiều không xuể nên chị định tuyển thêm nhân viên.

Nó gật gù tán thành :

- Cũng được đó chị ạ, em thấy vậy cũng tốt.

Bé Linh cũng vui vẻ :

- Vâng, em cũng thấy được ạ.

Khi được nó và bé Linh đồng tình thì chị tuyên bố :

- Vậy chị sẽ tuyển nhân viên mới và ngày mai người đó sẽ bắt đầu làm việc ở quán.

Nó ngơ ngác :

- Chị tuyển khi nào vậy.
- Bí mật, ngày mai em và bé Linh sẽ biết là ai thôi.

Bé Linh và nó ra về bó tay thều thào đáp :

- Lại bí mật.

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 12

12. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 12

Chương 12: Thử yêu.

Nó cùng bé Linh ngồi trước cửa phỏng vấn những người xin thử việc, nó cảm thấy uể oải vì sáng giờ chỉ toàn là con gái đến tiệm để xin vào làm. Tiêu chí của chị Hoa là tuyển thêm hai nhân viên nhưng một người đã được chị đặt cách vào thẳng vòng chung kết là nhỏ Phụng hoàng. Hiện giờ nhỏ đang rất tươi tỉnh và vui vẻ phục vụ bên trong quầy bánh. Đôi khi nó cũng nghe được nhỏ đang hát khe khẽ mỗi khi lại gần chỗ nó.

Nhiều lúc thì nó cũng chầm được vài cô với tiêu chí riêng của nó là đẹp, nói chuyện có duyên nhưng tất cả đều bị bé Linh gạt đi không thương tiếc. Đôi khi nó cũng muốn ôm mặt mà réo gọi tên trời.

- Em cứ khó tính vậy thì ai mới có thể được nhận vào.
- Anh này lạ à nha, em phải khắc khe theo lời chị Hoa thì khi làm việc mới làm việc hiệu quả được chứ.
- Anh thấy nhiều cô cũng được mà.
- Này nhen, em cũng xinh mà anh cứ thích nhìn mấy cô khác mà không nhìn em nhì,
- Ủầy.
- Hihi, em đùa thôi. Vì em cảm thấy họ không có thật sự yêu công việc nên em không chọn thôi.
- Sao em biết họ không yêu nghề.
- Em có cảm giác như vậy.
- Trời.
- Hihi.

Đến giữa trưa khi tất cả mọi người đến phỏng vấn đều bị loại thì nó mới đứng dậy vươn vai cho đỡ mỏi rồi vào ăn cơm, bé Linh cũng thở dài mà đi theo nó. Ngồi trước bàn cơm chờ đợi từng món ăn được bày ra. Buổi trưa cũng chỉ đơn giản là ba món canh, xào, mặn mà thôi nhưng nhìn buổi cơm hôm nay thì có cảm giác ngon với cách trang trí món ăn khá là đẹp.

Khi chị Hoa với nhỏ ngồi vào bàn thì bé Linh cũng xới cơm ra ọi người. Nó bắt đầu thưởng thức món thịt gà viên chiên. Viên thịt gà được xây ra rồi vò lại thành viên được chiên vàng lên trong rất đẹp, cắn vào một miếng thì độ giòn của bột tan ngay trong miệng và để lại một vị mặn đến không ngờ. Nó nhả mặt cổ nuốt viên thịt gà rồi cầm ngay ly nước mà uống nhanh, rồi thở phào. Nhìn thấy phản ứng đó của nó thì bé Linh lo lắng:

- Sao vậy anh?.

Nhỏ chen vào:

- Sao vậy, món ăn tui nấu ngon quá hả?.

À à, thì ra đầu bếp của ngày hôm nay đã được tìm thấy, nó cứ tưởng hôm nay chị Hoa té muối vào thì ai ngờ rằng...

- Cái này cô nấu hả?. – Nó nhăn mặt hỏi?.

Nhỏ vui vẻ gật đầu liên tục tỏ ra thích thú và đầy tự hào:

- Ngon không anh?.
- Ưa ngon lắm, mọi người cùng ăn đi. – Nó nói với vẻ mặt nham hiểm.

Chị Hoa và bé Linh bắt đầu ăn, chỉ sau một vài giây ngần ngừ sau khi chị Hoa ăn một miếng gà viên thì liền chạy vào WC, còn bé Linh gấp món trứng chiên bỏ miệng thì rất nhanh phải cầm lấy ly nước.

- Trời đất, sao món ăn mặn vậy?.. – Chị Hoa nhăn mặt nói.
- Ưa có hả chị, em nhớ vừa ăn lắm mà. – Nhỏ nói rồi gấp một miếng ăn thử.

Cả ba người đều im lặng mà nhìn sắc mặt của nhỏ thay đổi từ nhăn mặt rồi từ từ dần ra sau khi đã ráng nuốt.

- Em thấy nó ngon mà. – Nhỏ ngượng cười nói.
- ...

Thấy mặt nhỏ buồn buồn thì nó cũng không nói gì mà cố gắng ăn cho đầy bụng hai chén cơm rồi ra ghé nghỉ ngơi. Coi tivi một lúc thì bé Linh cũng ngồi kế bên nó mà xem. Một lúc nữa thì nhỏ cũng ngồi bên nó, tình hình hiện giờ là nó đang phải chịu là một miếng chả lụa bị kẹp giữa hai ổ bánh mì.

- Nè, anh thấy tui làm việc tốt chứ.
- Cũng không biết, sáng giờ ngồi ngoài trước mà.
- Ờo, làm sáng giờ tưởng anh nhìn.
- Ừ.

Hình như nhỏ có phần cảm thấy ê mặt khi có phần ảo tưởng sức mạnh của mình. Kế bên nó bé Linh đang cười khúc khích.

Ăn xong, được thư giãn bởi chiếc máy lạnh cùng với những bộ phim hành động và sự phục vụ đồ ăn tráng miệng từ bé Linh quả là tuyệt vời. Bé Linh gọt những miếng táo rồi đút cho nó ăn luôn, đôi lúc cũng sợ nhỏ ghen vì nhỏ cũng đã nói sẽ làm nó yêu nhỏ mà nhưng dù sao cũng kệ, chứ cái màn đút nhau ăn của nó với bé Linh cứ xảy ra liên tục và đều đặn có sao đâu. Được một lúc thì nó bắt đầu buồn ngủ, duỗi hai chân thẳng ra rồi nhắm mắt chìm vào niềm yên tĩnh mặc cho hai cô nàng đang nói chuyện với nhau.

- Anh ơi, anh dậy đi, đừng ngủ nữa. – Tiếng nói ngọt ngào bên tai nó nghe ôi xao xuyến. Cứ tưởng nào tiên nào gọi nó ở chốn bồng lai chứ.

Nó từ từ mở mắt ra thì thấy thiên thần đang đứng trước mặt nó, mỉm cười thật tươi và thiên thần ấy không ai khác đó là nhỏ.

- Có chuyện gì vậy?.
- Anh chở em đi dạo chút nhé.

Cảm thấy lạ lạ trước cách xưng hô của nhỏ, trước giờ toàn là anh – tui tự nhưng hôm nay kêu anh xưng em ngọt ngào dễ sợ. Nó cũng chẳng thắc mắc gì nhiều, cũng lấy xe nhỏ mà chở nhỏ đi vòng vòng một chút, nhỏ yêu cầu đến một công viên nào đó thì nó chạy ra cái công viên ở ven sông Sài Gòn.

Chống tó xe, nhỏ vội đi xuống bãi cỏ, rồi đứng nhìn sông Sài Gòn đang lênh đênh cùng gió. Nó không biết nhỏ đang nghĩ gì và tính làm gì nữa, tự nhưng phá giấc ngủ của nó rồi bắt nó đeo đi dạo phố, thoát đầu nó

cũng cảm thấy khó chịu nhưng suốt đường đi nhỏ chỉ ngồi im vào vòng tay ôm nó. Và giờ nó bắt đầu cảm thấy lo lắng cho nhỏ, một cô tiểu thư lại yêu một thằng sinh viên như nó, giống như một câu chuyện cổ tích giữa thời kì hiện đại vậy. Tuy chỉ mới vài ngày mà nhỏ nói câu ấy nhưng nó bắt đầu cảm nhận tình cảm của nhỏ dành cho nó, dần hiểu được tình cảm của nhỏ dành cho nó không phải là một trò chơi để vui. Chẳng một cô gái nào lại rảnh thời gian đi kiếm một việc làm để kiếm thêm thu nhập trong khi tiền thì xài không biết làm sao để hết như nhỏ. Một cô tiểu thư lại chịu gò mình làm phục vụ để được bên cạnh nó, được nhìn thấy nó mỗi ngày. Nó đôi lúc không hiểu, hay đúng ra là nó cố tình không hiểu, nó sợ cảm giác khi yêu lấy một ai đó. Nó sợ cảm giác ấy, nó sợ sẽ làm đau khổ người nó yêu vì nó chỉ có hai bàn tay trắng.

Nhỏ quan tâm nó, luôn rủ nó từ ăn sáng đến ăn trưa mặc dù hai bữa đó nhỏ thừa biết rằng nó sẽ ăn ở tiệm, chỉ thỉnh thoảng đến tối thì nhỏ bắt nó đi vòng vòng trong thành phố rồi kết thúc bằng những hộp kem trong đêm. Và rồi nó cũng chợt nhận ra rằng con tim nó đang từ từ rộng cửa chào đón tình cảm của nhỏ.

Nó nhìn nhỏ, gương mặt xinh đẹp dưới ánh nắng của chiều tà, cùng những cơn gió thổi tung bay mái tóc đen.

- Có chuyện gì vậy?.
- Bầu trời rộng lớn quá phải không anh.
- Hôm nay nói gì lạ vậy?.
- Hi, em cũng không biết nữa. Em cảm thấy mình thật sự ngu ngốc khi cố tìm kiếm một tình yêu, và mong chờ tình yêu đó từ anh. Một người có thể được coi là không biết yêu.
- ...
- Dù như vậy em cũng không bỏ cuộc đâu, nếu em dễ dàng bỏ cuộc vậy thì tình cảm của em dành cho anh vẫn chưa đủ lớn để gọi là tình yêu phải không anh?. Em biết em là một cô tiểu thư ương ngạnh, khó tính, có đôi chút kiêu kì và chưa lần nào xuống bếp, em không giỏi nấu ăn, em không giỏi quan tâm một ai đó, em cũng không giỏi để làm anh yêu em. Em biết hết những điều đó, nhưng em vẫn cố gắng, và vẫn mong một ngày nào đó anh yêu em.
- Ừa, thôi nín đi, đừng khóc nữa.

Nó lau nhẹ những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt nhỏ, nó không ngờ mọi chuyện lại xảy ra nhanh đến như vậy. Giờ đây nó mới phát hiện rằng đôi bàn tay nhỏ có một vài vết đứt ở ngón tay, và một vài vết bong. Nhỏ không biết nấu ăn nhưng vẫn cố gắng làm những món ăn cho nó, đối với người không giỏi nấu ăn mà có thể làm ăn những món ăn đó thì đã giỏi lắm rồi. Nhỏ nín khóc, rồi ngược mặt lên nhìn nó. Đôi mắt long lanh vẫn còn vương những giọt lệ buồn.

- Tại sao em lại yêu một người như anh.
- Vì ở bên anh luôn cho em cảm giác bình yên, và mỗi lần nhìn thấy anh em cảm thấy trong lòng mình ấm áp.

Những cơn gió thổi vi vu làm những lời nói ấy vang xa trong khoảng không, nhỏ ngả đầu vào vai nó im lặng nhìn bầu trời đang có những áng mây trôi lững lờ. Những chiếc thuyền cứ chạy qua chạy lại như những dòng suy nghĩ của nó dành cho nhỏ vẫn đang chạy qua chạy lại trong đầu nó.

- Anh đang nghĩ gì đó?.
- Ờ, không gì.
- Thật không?.
- Không thật mà cũng thật.
- Ừa, vậy anh đang nghĩ gì vậy.

Nó im lặng vì lòng nó giờ đây đang rối bời, nó không biết nó có thể yêu nhỏ hay không?. Nó sợ nếu nó yêu nhỏ, cái tình cảm chỉ mới chớm nở đối với nhỏ sẽ làm nhỏ đau. Nó không muốn nhỏ phải đau buồn vì nó. Nó nghĩ thật nhiều nhưng không biết phải nói sao với nhỏ.

- Sao anh lại không để ý tới em vậy chứ, em là một tiểu thư xinh đẹp nhiều người theo đuổi, bao người mê tại sao chỉ riêng anh lại đứng đưng vậy. Anh có biết mỗi lần như vậy em cảm thấy rất ghét anh không, nhưng càng ghét em lại càng thấy yêu anh.

- Vì anh sợ, nếu yêu em. Thì sẽ có lúc anh sẽ làm em đau khổ. Vì tình cảm trong anh vẫn chưa thật sự và có lẽ không đáng để em yêu...

Nhỏ đặt ngón tay lên môi nó ý bảo nó đừng nói thêm một lời nào cả.

- Em hiểu. Nhưng em tin em sẽ không nhìn lầm người. Em tin tình cảm của em dành cho anh hoàn toàn đúng. Em muốn được yêu, nếu anh cảm thấy tình cảm của anh chưa đủ thì hãy yêu em chỉ ba tháng mà thôi. Em chỉ cần anh yêu em trong ba tháng, nếu lúc đó tình cảm của anh vẫn như vậy thì em sẽ rời xa anh.

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 13

13. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 13

Chương 13: Nhận lời và đếm ngược.

- Cô chắc về chuyện này chứ?.
- Chắc chắn.
- Không hối hận.
- Không!.
- Ừa, tôi đồng ý. Thời gian là hai tháng đúng không?.
- Vâng.
- Ừa.

Nhỏ mỉm cười nhìn đầu đó về nơi tận cùng của chân trời, nơi ánh sáng hoàng hôn đang dần tắt nắng, để àn đêm đang nhẹ nhàng lướt tới.

Những ánh đèn điện chớp chớp bật sáng trên những con đường đang tấp nập người qua. Nhỏ ôm chặt lấy nó, nhẹ nhàng dựa vào lưng nó đôi lúc hát khe khẽ. Nó chở nhỏ về lại tiệm để lấy xe. Dừng xe trước cửa quán, nhỏ nắm tay nó đi vào trong tiệm trong ánh mắt ngỡ ngàng của bé Linh và ngạc nhiên của chị Hoa.

- Ồi chu cha, chưa gì em چرا đồ nhân viên mới của chị rồi hả Kha.
- Uầy.
- Hihi, em với anh Kha từ nay chính thức quen nhau đó chị. – Nhỏ mỉm cười nói.
- Thật à?. – Bé Linh nghiêng đầu hỏi.
- Ừa em, chứ chị có nói đùa đâu, phải không anh?.
- Ờ.

Chị Hoa hào hứng:

- Vậy tối nay nghỉ sớm để mở tiệc đi nào.
- Hihi, được đó chị, em tán thành.

Bé Linh hưởng ứng mãnh liệt những cái tiệc tùng trong khi nhỏ cười bên lên và nó đang trở lại với khuôn mặt lạnh lùng cổ hủ đã cất giấu bao năm.

Khác với buổi tiệc ban đầu, nó được cho ở nhà chứ không còn phải lê tấm thân tàn ma dại này đi siêu thị nữa vì hôm nay nhỏ đã đề xuất đi chợ thay vì đi siêu thị. Không hiểu sao nhất quyết nhỏ bắt nó ở nhà mặc dù chị Hoa bảo cho nó đi để xách đồ. Công nhận nhỏ cũng hiểu nó ghê.

Ngồi trong nhà được một lúc thì cảm thấy hơi chán nên nó ra ngoài trước nhà mà ngắm đường phố về đêm cho thích thú. Ngồi quán café bệt ở nhà hàng xóm, lắng tai nghe những câu chuyện cuối ngày của các cánh xe ôm rồi dõi mắt ngắm những cô gái đi qua đi lại trên đường, nó cảm thấy cuộc sống lúc này ôi sao nhàn quá đỗi. Ánh đèn đường cứ rọi xuống phố, những chị em gái môi đỏ má hồng cùng những bộ đồ xinh đẹp dạo quanh phố để hóng mát, thỉnh thoảng có vài cô nàng đi qua chỉ chỉ nó và nó cũng nhìn theo và đưa ra một kết luận không xinh bằng bé Linh, không đẹp bằng em Phụng. Mà không hiểu sao hôm nay nó lại rảnh rồi ngồi so sánh sắc đẹp của bé Linh và nhỏ với những cô nương trong thiên hạ này, chắc khi yêu nó lại hóa rồ chẳng?.

Ngồi ngắm đường là phụ, ngắm gái là chính. Nó cứ mãi mê ngồi đấy bất chấp có sát khí đang hiện hữu ngay sau lưng nó.

- Anh à, có nhỏ nào xinh không vậy? – Giọng nói nhẹ nhàng, dịu dàng nghe êm tai.
- Có chứ, nhiều.

Nó nói theo phản xạ tự nhiên rồi khựng, quay mặt nhìn về phía sau thì thấy nhỏ đang mỉm cười thật tươi và không khí xung quanh nhỏ đang chứa đầy sát khí. Nó cười như mếu trước cô nàng trong khi nhỏ đang bẻ tay, khởi động chân như muốn chuẩn bị làm thịt nó một cách nhanh gọn để bảo vệ các cô gái đi đường. Nó nuốt nước bọt một cách khó khăn cảm giác như có một cái gì đó chặn ở cổ.

- Anh hay quá ha.
- Hi.
- Ngon nhỉ?.
- Ờ thì...
- Vào đây phụ em, cứ ở đó mà ngắm gái, tụi em đi chợ về cả mười lăm phút mà mặt anh cứ ngơ ngơ ra.
- Ủa, thì vô, tại này giờ tập trung quá nên không để ý.
- Ờ, biết mà, tập trung vào mấy em chân dài, xinh đẹp quá mà.

Nó cười rồi đi ngang qua nhỏ nói nhỏ:

- Chân em cũng dài đấy. – Rồi lướt qua, để nhỏ phải đỏ mặt mà nhìn theo.

Trong buổi ăn nhỏ cứ nhăn mặt mà nhìn nó với lí do rất ư là đơn giản tại sao nó không gấp thức ăn cho nhỏ, khi nó gấp một miếng thịt gà chiên cho nhỏ, bỏ vào chén thì chị Hoa cùng chị Thục ồ lên rõ to để trên nó khiến nhỏ đỏ mặt mà không dám kêu nó gấp ột lần nữa làm trong lòng nó thầm cảm ơn hai chị.

Cũng như mọi lần thì chị Hoa với chị Thục say be bét, bãi chiến trường cứ tới phiên nó, bé Linh và nhỏ dọn dẹp, cũng may hôm nay là tiệc nhỏ chứ như hôm trước là nó phải còng lưng mà dọn cho đến tận sáng.

Nó chạy song song đưa nhỏ về nhà, đứng trước ngôi biệt thự và đây là lần thứ hai nó được nhìn thấy nhà nhỏ. Nó thấy bản thân như nhỏ bé hơn so với một thế giới của người chủ căn biệt thự này. Và có lẽ một thằng sinh viên như nó thì không thể mơ có một ngày được một cô tiểu thư danh giá như thế này để mắt tới chứ đừng nói là yêu nó.

Nhỏ mỉm cười chào nó rồi đi vào nhà, nó đứng lặng người dưới lòng đường Sài Gòn đang rơi những giọt sương, thấm vào tấm vai gầy của nó. Nó không biết có thể yêu nhỏ hay không, hay sẽ lại làm tổn thương thêm một người con gái nữa. Nó thở dài vòng xe về, trong đầu cứ ngổn ngang bao nhiêu là suy nghĩ.

Nó chưa thể xác định được rằng nó có thể yêu nhỏ hay không, nhưng đối với nó lúc này thì nó không thể làm cho nhỏ buồn, nhỏ yêu cầu hai tháng thì có lẽ nó phải yêu nhỏ dù chỉ là hai tháng. Nhưng nó có một nỗi sợ, nỗi sợ ấy cứ rình rập nó mỗi khi nó muốn được yêu, nỗi sợ mang tên phản bội. Mỗi tình ba năm cấp

ba thơ mộng, đẹp một cách mộc mạc nhưng rồi lại tan vỡ. Cảm giác hụt hẫng, sợ yêu thắm vào người nó từ lúc ấy. Nếu nó yêu nhỏ Phụng thật sự, thì chuyện gì đến nó sẽ đến...

Vừa đến nhà thì những giọt mưa cũng bắt đầu rơi, nó thở phào hứ hờn, tưởng rằng đã phải như chuột giống ngày đầu gặp bé Linh rồi. Nó lên lầu, ngồi dựa lưng vào tường nhấp từng ngụm trà nóng và nhìn cơn mưa đang rơi trước mắt, một màn đêm bị chia cắt từ những giọt mưa nối tiếp nhau. Tiếng máy lạnh phà phà, hòa cùng tiếng mưa tạo nên một không khí mang đậm chất Sài Gòn. Ôi thật đẹp!

Nó bắt đầu dần quen với cảm giác sáng sủa có một cô người yêu chăm lo gọi dậy ăn sáng rồi đi làm. Ngồi trong tiệm mà nó đôi lúc cũng phải bật cười vì sự ngây ngô của cô nàng khi khách hàng gọi bánh. Vì chỉ mới làm nên nhỏ chưa nắm được tên tất cả các loại bánh, công thức làm, có những vị như thế nào... những khuyết điểm đó khách hàng cũng có thể thông cảm cho nhỏ, những lúc ấy đôi má nhỏ đỏ hồng trong xinh cực.

Chạy dọc con đường Quận 9, nó thấy có một cửa hàng nhỏ bán lắc tay, nhẫn, dây chuyền, dự định là cho bé Linh một cái gì đó xì – tin cho cô bé vui. Chọn một sợi dây chuyền với hình ảnh trăng khuyết lung linh rồi trả tiền, trước khi đi nó bất chợt thấy chiếc lắc tay có khắc chữ P, chợt nhớ đến nhỏ nên nó bảo lấy luôn. Hai món quà nhỏ nằm im trong cốp xe.

Về tới quán, nó đi vào bếp, thấy bé Linh đang trong tập dề nướng bánh, nhìn cái dáng bé nhỏ ấy đang hí hửng làm những món bánh thơm ngon trong nét mặt vui tươi cũng làm nó cảm thấy vui.

- Tặng em nè. – Nó đưa hộp quà ra trước cho bé Linh.

Bé Linh vui vẻ nhận món quà:

- Hi, cảm ơn anh nhé. Mà hôm nay ngày gì mà anh tặng em quà vậy?.
- À thấy đẹp nên mua tặng em thôi.
- Hihi, đẹp quá.

Bé Linh lấy sợi dây chuyền ra đeo rồi đứng trước gương ngắm soi. Rồi quay lại hỏi nó:

- Em đeo có đẹp không anh.
- Xinh lắm!.

Cô bé nhí nhảnh xoay xoay vài vòng, vui mừng vì món quà nó tặng cho em.

Ra ngoài quầy bán bánh phụ chạy bàn cùng với nhỏ, lui cui làm việc cũng đến cuối ngày. Chị Hoa phải đi đặt hàng hoa mới cùng với nguyên liệu bánh, bé Linh thì phải chạy đi học thêm những loại bánh mới nên dành ra nó ở lại lau dọn tiệm cùng nhỏ. Mọi việc hoàn tất thì nó ngồi trên ghế nghỉ ngơi, kế bên nhỏ cũng dựa vào vai nó mà không cần biết nó có phải đối hay là không.

Nó lấy trong túi ra hộp quà nhỏ ấy, rồi nói:

- Tặng em.

Nhỏ ngước mặt lên nhìn nó với vẻ ngạc nhiên, rồi mỉm cười nhận món quà và mở ra:

- Xinh quá đi, anh mua ở đâu vậy?.
- Lúc trưa trên đường về thấy ở cái cửa hàng kia, thấy đẹp nên mua.
- Có chữ P tên em nữa nè.
- Ừ thì vậy.
- Mà của anh đâu?.
- Hả?. Của anh gì.
- Cái lắc tay của anh đâu, không phải là lắc tay đôi sao?.
- À... không.

- Ờo, buồn dạ.
- Sao vậy?.
- Tưởng mang cặp mới đẹp, có mình em mang thôi à hả.
- Ừa, anh đâu thích đeo trang sức gì đâu.
- Em biết ời.

Không biết từ khi nào mà nó xưng anh – em một cách tự nhiên với nhỏ, chỉ sau một vài ngày nó có cảm giác rằng nó bắt đầu thấy thương nhỏ, có lẽ nó cũng phải quan tâm nhỏ một phần nào.

Nó chạy như bay trên đường sau khi đưa nhỏ về và phải chạy qua chỗ chị Hoa đặt hàng để lấy đơn hàng vì lúc này chị bỏ quên. Nó bó tay với cái tính hậu đậu của chị nhưng rồi cũng phải phì cười. Lấy đơn hàng và chào tạm biệt người chủ tại nơi đó, nó phóng xe trên đường. Những cơn gió lạnh ủa vào người nó như báo hiệu một cơn mưa, theo nó nghĩ thì cơn mưa có thể sẽ rơi vào một vài tiếng nữa nhưng không, cơn mưa bất chợt rơi một cách dữ dội, đúng là Sài Gòn, có những cơn mưa bất chợt.

Nó về đến nhà trong một tâm thân ướt như chuột lột, vội vào nhà tắm lại rồi lao khô người rồi nấu một tô mì gói ăn giữa cơn mưa lạnh ngoài hiên nhà. Mở tung cửa phòng nó bắt đầu cảm thấy từng hơi lạnh như ủa vào nó, không khí lạnh của hơi nước hòa cùng với máy lạnh làm nó tưởng bây giờ nó đang ở Bắc Cực chứ không phải ở Sài Gòn. Cũng có đôi lúc nó cứ nghĩ cuộc sống bây giờ của nó chỉ là mơ, chỉ là hư ảo. Một thằng sinh viên nghèo như nó lại có một cuộc sống sung túc không phải lo về vấn đề tiền bạc, không phải lo về kinh phí nơi ở, cứ sống nhàn nhã mà học mà làm.

Tiếng mưa rơi ngoài hiên cứ vang lên thành nhịp điệu, nhịp điệu của Sài Gòn.

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 14

14. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 14

Chương 14: Và ta đã yêu.

Sáng sớm tỉnh mơ, tiếng chuông báo thức tiếng gà gáy độc nhất vô nhị của bé Linh vang lên inh ỏi làm cả phòng buộc phải thức dậy nếu không muốn bị tra tấn lỗ tai một cách tàn nhẫn. Nó mở cánh cửa lan can cho những cơn gió ban mai thổi vào nhẹ nhẹ. Bên dưới, tiếng xe qua lại đều đều như một bức tranh thường ngày tại Sài Gòn.

Nếu là như mọi ngày thì nó sẽ xuống nhà mà ăn sáng cùng mọi người nhưng ngày hôm nay thì có lẽ phải khác. Nó phải chạy xuống Quận 7 mà chở nhỏ, vừa tới nhà nhỏ thì đã thấy nhỏ ngồi trước nhà, cái mặt chủ ị. Hình như nghe tiếng thắng xe của nó thì nhỏ ngước mặt lên, trông gương mặt xinh đẹp ấy vẫn còn vẻ ngái ngủ làm nó mắc cười nhưng vẫn cố làm ra mặt tỉnh, tỏ vẻ không nhìn thấy gì.

- Bắt đền anh đấy, qua trễ quá à. Biết em ngồi đây gần nửa tiếng rồi không. – Nhỏ đấm thùm thụp vào lưng nó mà nhõng nhẽo.

Nó cứ tưởng nhỏ đánh đá ấy thế mà cũng nhõng nhẽo dễ thương dễ sợ luôn.

- Rồi rồi, để anh bồi thường cho buổi ăn sáng nhé.
- Vâng.

Tiền sinh viên, lương vài ba đồng thì nó cũng không dám ăn sang ở mấy tiệm lớn, chỉ dám đeo em vào một tiệm bình dân gần tiệm nhưng đặc biệt chỗ này rất ngon. Kêu hai tô phở đặc biệt rồi thưởng thức, trước khi ăn thì nhỏ lúc nào cũng bắt nó nào là thêm giá, lật rau, bỏ tương vào rồi lau miệng đùa... đúng là tiểu thư có khác, nó phải chăm sóc từ chút một rồi. Trong khi nó ăn cho kịp giờ làm thì nhỏ ăn như mèo vậy, nó đã xử hết gần nửa tô mà nhỏ vẫn còn nguyên tô chỉ mới mất vài cọng hủ tiếu.

- Sao em không ăn nhanh đi, gần tới giờ làm rồi.
- Hi, quên mất, này giờ lo ngắm anh.
- Trời.
- Ăn phụ em nhé, nhiều quá sợ mập lắm.
- Ủa, anh thấy có da có thịt chút mới xinh chứ.
- Thôi, em vậy là chuẩn rồi.
- Ủa ừa thì chuẩn.

Nhỏ bỏ qua cho nó gần như nửa tô rồi mới bắt đầu ăn. Sau bữa ăn sáng thì nó xác định một điều rằng trưa nay có nhiều khả năng sẽ không ăn trưa vì lượng thức ăn đã quá tải. Bây giờ mỗi khi được ở riêng với nó thì nhỏ luôn ôm chặt lấy nó, luôn nhõng nhẽo làm nũng với nó nhưng khi có người thì nhỏ lại trở về vẻ một cô tiểu thư kiêu kì riết rồi nó cũng không biết phải ứng xử như thế nào với nhỏ luôn. Con gái rắc rối dễ sợ.

Tất bật chạy đi giao hàng, rồi lại về tiệm phục vụ. Không hiểu sao hôm nay lượng khách nhiều gấp mấy lần những ngày trước, điều đặc biệt là rất nhiều thiếu gia, tiểu thư tới cái tiệm nhỏ này. Tuy tiệm nhỏ nhưng chất lượng có khi hơn mấy tiệm lớn ấy chứ, ai đã vào một lần thì chắc chắn sẽ có lần thứ hai vì bánh bé Linh làm là ngon tuyệt hảo.

Giờ nghỉ trưa, nó đang loay hoay đặt những chậu hoa mới được giao vào vị trí mà chị Hoa đã định sẵn thì nhỏ chạy tới mà kéo tay nó :

- Anh !. Vào ăn cơm nè.
- Ủa, đợi anh chút.
- Hihi, vâng.
- Làm gì mà vui vậy.
- Tại em làm món anh thích.
- Ủa.

Nó đi cùng nhỏ vào bàn ăn, bé Linh mỉm cười xới cơm ra cho nó còn chị Hoa thì đã bắt đầu thưởng thức những món ăn do em nấu. Nó bắt đầu thưởng thức món trứng chiên lạp xưởng. Hình như hôm nay em được nâng cao tay nghề nên món này phải gọi là ngon tuyệt, nó ăn liên tục bốn chén trong nụ cười vui vẻ của nhỏ.

Tối đến, nó bị em bắt cóc để đi lựa đồ với một lí do có phần hơi hơi lằng là không thích style của nó đang mặc. Từ nhỏ đến lớn thì mẹ nó cho nó mặc gì thì nó mặc đó thôi chứ đâu dám đòi hỏi. Quần đùi – áo thun, quần jean – áo thun thôi chứ nó có bao giờ tơ tưởng đến mấy thứ quần áo đắt tiền đâu, nhiều lúc chị Hoa cũng bắt nó đi mua đồ khác nhưng nó chỉ cười trừ rồi chui ra ngoài đường mà hóng gió. Đến ngày hôm nay thì nó không thể trốn với em được nên đành phải lê lét cái thân tàn ma dại này mà đi thôi. Nhưng may cho nó rằng em còn rủ nhỏ My cùng thằng Tuấn đi theo nên nó cũng có người mà chém gió.

- Tao bảo mày rồi, cứ mua đồ khác có gì tao trả à lo. Hôm nay đi mua với con gái thì coi như xong mày rồi. – Thằng Tuấn thở dài ngao ngán.
- Haizz... tao ăn bận vậy cũng được rồi. Tao sao cũng được miễn là không khoe ba sườn cho toàn dân là được rồi.
- Bó tay mày luôn. Hèn gì mày ra đường người ta cứ nhìn mãi. Áo mày lúc nào cũng có ba bốn lỗ là ít.
- Kệ tao mày, tao không như mày.

Không hiểu sao nó giận thằng bạn. Thực tế thì nó nghèo thiệt, quần áo thì cũng đủ mặc nhưng toàn là đồ cũ của mẹ nó mua cho vào những ngày đầu tiên đặt chân lên đất Sài Gòn, vì cái thân hình mỏng cơm của nó nên dù có trải qua ba năm nhưng những cái áo đó nó vẫn mặc vừa nhưng cũng bị tàn tạ theo năm tháng bởi những con vật trong nhà.

- Ế, giỡn chút mà giận hờn.
- Hơi đâu giận mày.
- Hehe. Ừa mà hai nàng đâu rồi.
- Mày hỏi tao thì tao hỏi ai. Mới vào thì đã chạy đâu rồi.
- Ừa, tao hỏi thật mày nhé Kha.
- Gì ?.
- Mày quen nhỏ Phụng là tình yêu cho sự thương hại à ?.
- Sao mày nghĩ thế ?.
- Cũng không biết nữa, trong đầu tao cứ thắc mắc mãi chuyện này.
- Tao không thương hại nhỏ, nhưng tao có thể chắc rằng, tao yêu em ấy, dù chỉ là một chút.
- Ừa tao hiểu rồi. Mà khi yêu mày cũng biết như thế nào là đủ ột tình yêu chứ...
- Ừa, mà có chuyện gì sao.
- Không, mày đừng nghĩ nhiều, ráng mà cho nhỏ Phụng hành phúc đi, trước khi mày nuôi tiếc.
- Mày nói gì ghê vậy.
- À thì tao đó giờ khủng khủng mà... haha.
- Tao thua mày luôn.

Nó thừa biết thằng bạn mình, những câu nói bân quơ của thằng Tuấn luôn có hàm ý dự báo nó một việc gì đó. Nhưng hiện giờ nó đã quyết định yêu em thì chuyện cho em sự hạnh phúc là trách nhiệm của nó, dĩ nhiên là vậy. Nó biết khi buông tay một người con gái như em sẽ nuôi tiếc nhưng trong đời nó thì nó chưa buông tay một người con gái nào cả mà chỉ có ngược lại mà thôi.

Ngồi tán dóc với thằng Tuấn khoảng nửa tiếng thì hai cô nàng kia cũng quay lại, trên tay em và nhỏ My là hàng đồng đồ cho nó. Và em bắt nó thử hết tất cả những bộ đồ mà em lựa, vì cái dáng nó cao cộng với không quá mập cũng không quá ốm nên mặc bộ nào cũng đẹp. Vừa bước ra khỏi phòng thay đồ thì em mỉm cười tươi.

- Chà, nhìn đẹp trai quá trời luôn. – Nhỏ My xuýt xoa.
- Bạn trai tao mà. – Em tự hào.
- Haizz... mày mặc đồ hai lúa thì không biết bao nhiêu em trong trường muốn chết vì mày rồi, giờ như vậy thì mày muốn mấy em đó sống sao đây thằng quỳ.
- Ế ế, chơi không đốt nhà bạn nha.
- Hê hê !.

Trong lúc này mà em ngây ngô hỏi thằng Tuấn :

- Ừa, ảnh trong trường nhiều người theo lắm hả anh ?.

Như cá gặp nước, thằng Tuấn hơn hở khoe chiến tích huy hoàng của nó với mấy nhỏ bạn trong khóa. Chuyện cũng không có gì nghiêm trọng, chủ yếu là có đến mấy chục đứa con gái theo nó nhưng nó cũng không có để ý gì mấy, cứ lạnh lùng thì vô tình lại dồn ngã thêm hàng chục trái tim của mấy thiếu nữ trong trường.

Nghe thằng Tuấn nói thì em cứ liếc liếc nó, làm cho nó thấy sát khí xung quanh đang dần được em nâng lên đến mức báo động. Chỉ cần thêm một tác động nhỏ thì em có thể làm nó thành bầy món. Thằng Tuấn định huyền thuyên thêm một vài câu chuyện chém gió thì may mà được nhỏ My bụm miệng bằng một cái dậm chân. Đáng đời thằng bạn thân, đúng là tất cả học sinh, sinh viên trên đất nước Việt luôn nói một câu hoàn toàn đúng đó là không ai khổn nạn bằng thằng bạn thân.

Trên đường về thì nhỏ My nảy ra ý kiến là đi ăn ốc, vì là chuyên gia ăn uống đường phố nên nhỏ My chọn nhanh vào một quán ở gần quận 6, không biết chỗ này có ngon không nhưng xe dừng kín cả hai bên lề đường của quán và trong quán đông nghịt người. Nó cùng thằng Tuấn cố chen vào để gửi xe trong khi anh gửi xe cười ái ngại vì chỉ có thể giúp xê những chiếc xe kia ra để có đủ hai chỗ trống.

Khi nó cùng thằng Tuấn bước vào thì cả hai cùng há hốc mà kinh ngạc, trên bàn ăn của em cùng nhỏ My đang ngồi đang đầy những món ốc. Nó với thằng Tuấn cùng nhìn nhau rồi lắc đầu cười trừ. Trong khi hai thằng con trai đang nâng bia mà uống cho khuây khỏa thì bên chiến tuyến của hai nàng vẫn đang tích cực mà dọn mồi của hai thằng bợm nhậu.

Sau khi cơm no rượu say rồi thì nó đèo em về, còn thằng Tuấn cũng đưa nhỏ My về. Vì hai cô nàng này ở cùng quận nên cũng đỡ một chút, thằng Tuấn bảo nó chờ về chung, rồi kéo ga đưa nhỏ My về. Nhà nhỏ My chỉ cách nhà em hai dãy phố nên cũng không xa lắm.

- Ngày mai mặc đồ em mua đó nghe chưa.
- Haizz... tự nhưng mua một đồng đồ thế này. Nhiều đây ngang bằng số đồ cũ của anh ở nhà luôn đó.
- Hihi, thì em mua thay cho đồ cũ của anh luôn mà.
- Ủa ừa... tốn kém quá em ạ, đồ đó anh còn dùng được mà.
- Thôi không sao đâu mà. Mai anh đem hết đồ cũ của anh cho em luôn nhé.
- Ủa, để làm gì.
- Hi, để em đưa ấy trại trẻ mồ côi hay là trẻ em khuyết tật ấy mà. Nha anh !.
- Ủa, anh biết rồi.

Nó mỉm cười, có lẽ nó đã hiểu thêm về em một phần nào đó. Em là một cô gái tốt, nó chỉ biết như thế. Có lẽ sau này có khi em cũng là một người vợ hiền ấy chứ.

- Thôi anh ngủ ngon.
- Ủa, em ngủ ngon.

Thằng Tuấn chạy ngang qua rồi đi cùng nó về. Trên đường đi thằng Tuấn thì cứ đèn đỏ mãi, đến nỗi thằng Tuấn phải hóa khùng mà đếm từng cái đèn đỏ, từng cái đèn xanh. Mà nó cũng không biết Sài Gòn bao nhiêu đèn đỏ nhỉ ?.

“Bé hay rộng hay lớn, cuối cùng chỉ là một thành phố...

Và ta loay hoay giữa những cô đơn riêng mình...

Sài Gòn có tất cả bao nhiêu ngã tư đường...

Bao nhiêu lần giao thông và bao nhiêu lần đèn đỏ...”

Trích : Sài Gòn bao nhiêu đèn đỏ – Phạm Hồng Phước.

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 15

15. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 15

Chương 15: Mưa đi rồi nắng.

- Anh ơi!. Ăn cam nhé.
- Haizz... đang giờ làm việc mà em, mà em lấy đâu ra cam vậy?.
- Lấy trong nguyên liệu của Linh đấy anh.

- Thôi chết, em mau trả nó lại chỗ cũ đi.
- Anh không ăn hở?.
- Ủa, anh không thích ăn cam.
- Vâng, để em trả lại.

Nó bắt đầu một ngày mới với công việc rước nàng tiểu thư, rồi khi đến trưa lại bị em ra làm baby để nào là dứt ăn rồi nhõng nhẽo riết rồi đôi khi nó cũng hơi ngượng một chút.

Dưới ánh đèn đường Sài Gòn thơ mộng như vang một bài ca, nó cùng em lang thang qua những con phố. Nó im lặng chạy xe trong khi phía sau lưng, em đang ôm chặt lấy nó. Những cơn gió lướt qua nhẹ nhàng mặt trên mặt sông Sài Gòn, các cơn sóng nhỏ lăn tăn chạy đua vào bờ. Em dựa vào vai nó khe khẽ hát. Nó nhắm mắt nằm ra giữa bãi cỏ, cảm nhận một chút không gian yên bình, có trăng, có trời và có em.

- Ở đây đẹp ghê hen anh.
- Ủa.
- Máy tòa nhà đó nhìn từ đây lung linh thật.
- Ủa.

Những tòa nhà cao ở Quận 1 được ngắm nhìn từ phía dòng sông Sài Gòn vào buổi tối luôn tạo cảm giác lạ lẫm cho người địa phương cũng như người bản xứ. Những tòa nhà cao khoác lên mình bộ áo với ánh đèn lung linh huyền ảo tỏa sáng trời đêm. Những con thuyền qua lại nhẹ nhàng trên dòng sông cứ như một hình ảnh làng quê đang hòa vào với Sài Gòn.

- Anh ơi, mua kem ăn đi.
- Trời lạnh mà em cứ thích ăn kem nhỉ?.
- Vậy mới vui chứ anh, mà anh có bị sốt không vậy, mùa hè mà lạnh à?.
- Ý anh là ngồi đây gió cũng hơi lạnh.
- Hihi, được ăn những thứ lạnh ở nơi lạnh mới vui chứ.
- Ủa.
- Chờ em chút nha, em đi mua.
- Ủa, cẩn thận.
- Vâng ạ!.

Nếu bây giờ có ai đặt câu hỏi liệu rằng nó đã yêu nhỏ hay chưa, thì chắc có lẽ nó sẽ trả lời là: “Đã yêu”. Nó yêu em vì em đẹp ư? Ủ thì chắc có lẽ một chút, nhưng đôi khi nó lại thích tính cách của em hơn. Lạnh lùng mỗi khi đông người, nhõng nhẽo, trẻ con khi bên nó. Em là một tiểu thư, nó hiểu, em đánh đá, em ích kỷ trong tình yêu, tất cả cũng là vì em yêu nó.

Bỗng nhưng bên má phải nó cảm thấy lạnh buốt, vội giật mình quay lại thì thấy em đang cầm hộp kem mà mỉm cười.

- Quậy quá.
- Hihi, nè anh, dứt em ăn đi. – Em đưa nó cái muỗng rồi nheo mắt cười.

Nó cũng phì cười mà dứt từng muỗng kem cho em, em ngồi im trong lòng nó im lặng ăn kem. Cũng phải mất một khoảng thời gian khá lâu thì hộp kem mới cạn đáy, em bảo nó ôm chặt lấy em vì lạnh. Nó vòng tay ôm em, không biết vòng tay này có thể giữ em được bên nó hay không? Vì bàn vòng tay của nó cũng không đủ lớn.

Đưa tay vuốt nhẹ mái tóc em thì đột nhiên nó nhận ra trên tay nó có nhiều sợi tóc sợi rụng. Nó ngỡ ngàng nhìn em thì chợt nhận ra em cũng đang tái mặt khi nhìn tay nó. Rồi em khẽ thở dài buồn bã rồi ôm lấy nó khóc òa lên.

- Huhu, giờ em không biết xài dầu gội gì nữa anh ơi, xài loại nào tóc em cũng rụng hết anh ạ?
- Thôi thôi, nín đi, không sao đâu. Ngày mai em hỏi chị Hoa đó, chắc chị ấy có vài loại.
- Vâng.

Ngồi chơi thêm một lúc thì nó cũng thấy đã khuya nên vội chở em về. Đến trước cửa nhà em, em bước xuống hôn nhẹ vào má nó rồi chúc nó ngủ ngon và đi vào nhà. Nó vòng xe, cảm nhận có vài giọt nước rơi trên tay, cơn mưa từ từ kéo đến, nó siết ga và lao trên màn mưa đêm.

Về đến nhà mà cơn mưa cũng chưa có dấu hiệu gì là tạnh, cứ ào ào một cách thô bạo, cứ ào ạt rơi tàn nhẫn. Dắt xe vào nhà, mở cốp xe lấy điện thoại thì có tin nhắn của em.

- Anh ơi, anh có bị ướt không.

Nó sợ em lo lắng nên đành nói dối:

- Không, anh có đem áo mưa.
- Vâng. Thôi em đi ngủ nha, anh ngủ ngon.
- Ừa, ngủ ngon.

Cất điện thoại, nó vào nhà tắm, xả những giọt nước lạnh đến run người để xua tan đi sự mệt nhọc của một ngày rồi làm tạm một gói mì để lót dạ. Tiếng mưa rơi ngoài hiên cứ thế, mặc kệ con đường đang vắng lặng vì mưa, những ngọn đèn đường cũng nhòe đi trong mắt nó. Cảm thấy hơi nhức đầu một chút, nó nằm nghỉ ngơi lung tung một chút rồi ngủ lúc nào không hay. Lại một đêm mà Sài Gòn ồn ào vì tiếng mưa.

Sáng, ngoài trời vẫn cứ mưa. Cứ hễ một khi Sài Gòn mưa thì trời cứ mưa một cách dai dẳng, chắc đôi khi Sài Gòn cũng lì thiệt chứ. Một khi đã nắng thì nắng muốn cháy da, còn một khi đã mưa thì mưa cho đáng. Ngồi dậy, nó cảm giác đầu nó quay như chong chóng, đồ trong phòng cứ thi nhau mà xoay vòng, nó vội nằm phịch xuống giường rồi thở dài. Người nó cảm thấy rất nóng, dù phía trên đầu là máy lạnh, còn ngoài hiên nhà thì trời cứ đổ mưa, và nó cũng đổ mồ hôi.

Tiếng điện thoại vang lên dồn dập, nó quơ tay tìm rồi áp vào tai nghe, bên kia giọng nói của em vang lên nhỏ nhẹ:

- Hôm nay anh khỏi đón em nhé, em đi taxi qua tiệm rồi, anh khi đi nhớ mặc áo mưa nha.
- Ừa, anh biết rồi.

Nó cố gắng đáp bằng một giọng nói hết sức bình thường để em không phát hiện rằng nó đang phải liệt giường vì nội công có phần tổn thương do tẩu hỏa nhập ma vào đêm hôm qua. Nó cố hết sức nhưng cũng không thể đứng lên, trước mắt nó mọi thứ đang mờ dần, mờ dần rồi tối đi.

Mở mắt ra, ập vào mắt nó là một màu trắng vô vọng, nó nghĩ không lẽ nó đã lên thiên đường. Đảo mắt nhìn xung quanh, nó phát hiện em đang nằm ngủ gục trên giường. Vội kéo mền đắp cho em, rồi ngồi ngắm nhìn em ngủ. Đây là lần đầu tiên nó nhìn em ngủ, đôi mi cong cong khép lại trong đáng yêu vô cùng, đôi môi chu chu ra trong thật dễ ghét. Nó định bước xuống giường nhưng bị cản lại vì cây kim truyền nước vẫn còn nằm trong tay, nó bất lực dựa lưng vào thành giường rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn bầu trời kia đang có những áng mây trôi lững lờ.

- Anh dậy rồi sao?.

Nó nhìn qua em, em đang dụi mắt nhìn nó.

- Ừa.
- Anh đói không?.
- Chút chút.

- Hihi, anh ngủ một ngày rồi mà bảo chút chút.
- Anh ngủ một ngày luôn sao?.
- Vâng.
- Ủa mà đây là đâu vậy?.
- Bệnh viện chứ đâu, anh hỏi lạ.
- Anh tưởng mình ở thiên đường rồi được gặp thiên thần rồi chứ.
- Anh này, nói bậy không à.
- Anh có nói bậy đâu, gặp thiên thần thiệt chứ bộ, có điều không phải ở thiên đường.
- Huhu, đừng trêu em nữa mà.
- Rồi rồi.
- Anh ăn gì để em mua cho.
- Thôi em cho gì thì anh ăn đó.
- Rồi, em đi mua đây.
- Ủa, mua luôn phần em nữa đây.
- Vâng, em biết rồi.

Khi bóng em khuất sau cánh cửa thì nó thở dài mà nhìn trong vô định, trong đầu nó trong rỗng không một suy nghĩ gì. Cánh cửa phòng mở ra, cứ tưởng là em nhưng lại là bé Linh cùng chị Hoa đi thăm nó.

- Khỏe chưa em?.
- Cũng thấy bớt rồi chị.
- Ủa, mau khỏe đi, bé Linh với bé Phụng cứ thay phiên chăm lo cho em làm chị cũng đóng cửa tiệm mà vào đây chơi luôn.

Nó lắc đầu bó tay với chị Hoa, bệnh viện mà chị ấy bảo vào đây chơi, nó không biết chị Hoa vào đây chơi với ai nữa.

- Phiền chị quá rồi.
- Không sao đâu em, khỏe rồi làm bù, có gì chị trừ lương thôi, không sao đâu.
- Trời.
- Haha.

Bé Linh nhìn nó ái ngại rồi hỏi:

- Anh ăn gì chưa?.
- Chưa.
- Vậy anh ăn chút đồ nhé, em với chị Hoa có mang cơm nè.
- Thôi em với chị Hoa cứ ăn đi, chút chờ Phụng về anh ăn cũng được, lỡ bảo Phụng đi mua rồi.
- Vâng ạ.

Nó thoáng nhìn qua bé Linh, cảm thấy cô bé có chút gì đó buồn bã tận sâu trong đôi mắt. Đưa tay xoa đầu cô bé, nó nói:

- Không sao đâu em, chút chờ Phụng về rồi mình ăn chung luôn, được không?.
- Dạ được ạ.

Ngồi nói chuyện một lúc thì em cũng về, buổi ăn diễn ra cũng đầy ắp tiếng cười. Chỉ có nó ngồi im lặng, cảm nhận cái không khí vui vẻ mà từ lâu nay vẫn cứ diễn ra.

Ngày nó ra viện, mọi thứ cứ như đùa vậy. Khi biết nó chỉ bị sốt do nhiễm lạnh thì chị Hoa đã lật đật gọi xe cấp cứu mà đưa nó lên bệnh viện, khi em nghe được tin cũng gọi taxi mà lên thăm nó.

Trở lại với công việc hằng ngày. Sáng làm việc, trưa giao hàng, chiều thì đưa em đi chơi. Không biết chị Hoa có quá dễ hay không, cứ đến chiều thì nó với em cứ chạy đi chơi mà không thấy chị Hoa nói gì.

Ấy thế mà cũng đến cuối tuần, thời gian cứ trôi nhanh thật nhanh, mới đó mà đã nửa tháng quen em. Nửa tháng được bên một tình yêu mới.

Sau khi người khách cuối cùng của ngày bước ra cửa quán thì chị Hoa đột ngột thông báo:

- Ngày mai chúng ta sẽ đi Đà Lạt chơi, dù gì hè thì cũng phải đi đâu đó đúng không?.
- À mà, hè thì phải đi biển chứ chị.
- Ủa, cũng có lí, em nghĩ sao Kha.
- Em thì sao cũng được.
- Còn em thì sao hả Phụng?.
- Hi, anh Kha đi đâu em đi đó à.
- Eo ơi, hai đứa này sến ghê.
- Hihi, em đùa đó, hay mình đi biển đi, Sài Gòn cũng nóng quá.
- Được đó, vậy quyết định đi biển, nhưng mà Vũng Tàu thì gần quá nên chắc không vui, hay là đi Nha Trang được không?. Chị nghe nói biển ở Nha Trang đẹp nhất Việt Nam mà.
- Vâng, em tán thành. – Bé Linh hớn hởi nói.
- Em cũng đồng ý. – Em mỉm cười.
- Vậy quyết định, chúng ta sẽ đi Nha Trang.
- Ở ơ, em chưa đưa ra ý kiến mà.
- Hơ, lúc nãy anh nói sao cũng được mà. – Bé Linh nheo mắt nhìn nó.
- Ủa thì sao cũng được.

Lúc đó nó đâu hay biết rằng, em đang nở nụ cười, một nụ cười buồn.

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 16

16. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 16

Chương 16: Chuyến đi.

Nó đeo em trên con phố Sài Gòn có nắng, có mưa bất chợt. Dừng chân tại nhà đang có bé Linh cùng chị Hoa đang đợi để cùng lên xe tiến về Nha Trang. Bước xuống xe thì em liền tươi cười mà trò chuyện cùng chị Hoa còn nó đi vào nhà để lấy những cái balo của mọi người xuống. Kim đồng hồ chỉ đúng hai giờ sáng thì xe cũng tới. Chị Hoa quyết định đi xe du lịch cho dễ ngắm cảnh đi đường và được bé Linh cùng Phụng đồng ý nhiệt liệt và có phần hoan nghênh.

Cất mọi thứ vào sau xe, nó chọn một chỗ ngồi kế cửa sổ, kế bên là em rồi tới bé Linh và chị Hoa ngồi ngoài cùng. Xe đi vòng thành phố để đón thêm một vài vị khách rồi bon bon trên con đường quốc lộ 1A tiến về Nha Trang.

Từng ánh đèn đường cứ nối đuôi nhau chiếu sáng trong màn đêm tĩnh mịch, những cơn gió lùa qua khe cửa sổ làm thoáng không khí cả xe, tiếng xe qua lại liên tục cứ như rằng hiện giờ đang làm ban ngày chứ không phải là đêm khuya. Em dựa vào vai nó mà thiếp đi, nó ngoái nhìn bên cạnh thì cả bé Linh và chị Hoa đều đã ngủ. Nó tựa tay và thành ô cửa kính nhỏ của xe, nhìn về một nơi nào đó xa xăm đang chìm trong bóng tối.

Xe chạy khoảng một tiếng rưỡi thì dừng lại đổ xăng, mọi người trên xe ai cũng xuống để đi vệ sinh hay mua một món đồ gì đó. Em và bé Linh kéo nó vào mà mua mấy gói snack để ăn dọc đường. Xe tiếp tục lăn bánh, nó cứ nhìn một nơi nào đó xa xăm, một nơi nào đó mà chỉ có ánh đèn lung linh của một ngôi nhà thấp sáng giữa màn đêm, một nơi nào đó đang hòa mình vào bóng tối.

Nó giật mình tỉnh giấc khi em dựa vào người nó, vai nó tê rần không còn cảm giác gì vì em tựa xuống đêm. Vươn vai một cái cho đỡ mỏi và vô tình ôm em vào lòng. Xe chỉ mới chạy đến Phan Rang, vẫn còn xa để đến nơi.

Nó đón ánh bình minh qua khung cửa mang bức tranh của biển Cam Ranh, những cơn sóng nhẹ nhàng trôi chậm chậm vào bờ, đôi khi cũng dữ dội mà leo trèo lên những tảng đá. Ánh mặt trời ban mai nhẹ dịu rọi xuống những giọt nước trong xanh ánh lên vẻ ngọc ngà, giữa màu xanh của biển và màu xanh của bầu trời, mặt trời từ từ đội biển nhô lên một cách huy hoàng.

- Đẹp quá anh ha.
- Em dậy rồi à.
- Hi, ai bảo anh ôm em làm chi.
- Vậy thôi.

Nó định rút tay về nhưng em ôm chặt lấy nó, dựa vào vai nó mà đón ánh bình minh trên biển.

- Ai cho anh lấy tay ra.
- Tay anh thì anh lấy thôi.
- Hi, kệ, giờ nó là của em.
- Ở hay, tay anh sao lại là của em.
- Thì anh là của em mà.
- Lấy đâu ra cái quyền sở hữu đó vậy cô nương.
- Quyền đó là khi làm bạn gái anh thì nó mặc định mà có rồi.
- Ủa, thua em luôn.

Lắc đầu bó tay với em, nó nhìn ra cửa ô cửa kính, những không gian vui vẻ ấm cúng của phiên chợ sáng ven đường, những hàng quán nghi ngút khói đang lục đục để chuẩn bị mở hàng ột ngày mới.

- Kha, đến đâu rồi em.
- Mới tới Cam Ranh à chị, cũng gần sắp đến rồi ạ.
- Thôi chị ngủ chút nữa, tới nơi gọi chị dậy đây
- Vâng, em biết rồi ạ.
- Anh Kha !. – Bé Linh gọi nó.
- Sao em ?.
- Biển như thế nào vậy anh ?.

- Hả, em chưa thấy biển à ?.
- Hihi, chưa ạ, em chỉ nghe nói là biển đẹp lắm thôi chứ chưa có dịp để đi biển.
- Ủa, chút nữa em được thấy biển rồi.
- Hi, vâng, em ngủ chút nữa nha.
- Ủa em ngủ đi.

Nó nhìn qua bé Linh đang dựa đầu vào vai chị Hoa, nó hiểu vì cuộc sống không mấy thanh thoi đối với cô bé. Có lẽ trong tuổi thơ em chỉ gắn liền với những con trâu, con bò, gắn liền với những ngọn lúa thơm ngát mùi hương khi tới mùa thu hoạch. Hay những tiếng kéo xe qua lại hàng ngày trên con đường làng. Cũng như nó, chỉ có điều nó ngược lại với em, được thấy sông, thấy suối, thấy biển từ khi còn nhỏ. Nó lênh đênh trên những con đò nhỏ đi ngược những con sông để phụ mẹ buôn bán. Có lẽ hình hoàn cảnh có phần giống nhau, nên nó cũng hiểu cô bé một phần nào. Một tuổi thơ êm đềm nhưng có nhiều nỗi cơ cực.

- Anh đang nghĩ gì vậy ?.
- Một số điều linh tinh thôi em.
- Hi, em cũng chưa nhìn thấy biển bao giờ. Suốt ngày em toàn ở trong nhà, chán gì đâu.
- Ủa, là sao hả em ?.
- Hi, từ nhỏ thì ba mẹ em ít cho em đi đâu đó xa lắm, toàn đi những chỗ trong thành phố thôi. Đến ngày hôm nay em mới tự do mà đi đây đi đó đấy chứ.
- Ủa, anh hiểu rồi.
- Hi, đói bụng quá anh ơi.
- Chút nữa đến rồi em.
- Nhưng em đói quá à.
- Chờ chút đi em, gần tới rồi.
- Thôi em ngủ cho đỡ đói đây, anh thức chơi vui vẻ.
- Ủa ủa, ai cũng ngủ hết thì anh chơi với ai.
- Plè, tối qua anh cũng ngồi ngắm cảnh cả đêm rồi mới chịu ngủ, làm như em không biết vậy.
- À à, vậy là tối qua có người không chịu ngủ mà nhìn lên anh nhen.
- Hihi, thôi em ngủ đây, không nói chuyện với anh nữa. Không quậy đó nhen.

Em dụi đầu vào lòng nó rồi thở đều. Có vẻ như ông trời đang ban cho nó một món quà, món quà có mọi người bên cạnh. Có tiếng cười của chị Hoa, có sự ân cần chăm sóc của bé Linh và tình yêu thương của em dành cho nó. Đôi khi nó cứ nghĩ tất cả chỉ là mơ, chỉ là một giấc mơ đẹp về cuộc đời của một thằng sinh viên tỉnh lẻ.

- Còn nửa tiếng nữa tới nơi nhé mọi người, chuẩn bị đồ đạc đi, đừng để quên trên xe đó.

Tiếng anh phụ xe cất lên cũng đánh thức mọi người dậy, nó lấy điện thoại ra coi thì cũng gần chín giờ sáng, ngồi lâu trên xe nó uể oải nghiêng người cho bớt mỏi, rồi lại tiếp tục lặng nhìn những ngọn cây ven đường trong khi bên trong mọi người đang cặm cụi kiểm tra lại đồ của mình. Đôi khi nó nghĩ sẽ đến một lúc nào đó nó rời xa Sài Gòn, và giờ đây thì nó đã có câu trả lời cho chính nó. Nha Trang không bon chen, không vội vã, không ồn ào như Sài Gòn, nơi đây chỉ ồn ào một cách tự nhiên, đôi khi thì vẫn lặng lẽ trôi như những cơn sóng biển tại đây. Một thành phố ven biển, nhẹ nhàng mà nên thơ.

Xe cập bến, mọi người lục đục xuống xe. Khi nó bước xuống, không khí man mát có mùi của biển như hòa vào người nó. Hít một hơi để không khí mới lạ tràn đầy lồng ngực, nó bắt đầu cảm thấy hơn hớn để khám phá thêm một miền đất mới. Một mảnh đất có mùi hương của biển. Giống như quê hương nó.

- Trong anh có vẻ vui quá nhỉ ?.
- Ủa, anh chuẩn bị khám phá một miền đất mới mà.
- Coi bộ chàng thích thám hiểm ghê hen.
- Hè, nơi nào càng bí ẩn, càng nguy hiểm lại càng thích.
- Rồi rồi, em biết rồi, giờ phụ em lấy đồ kìa. Không thì chút nữa chị Hoa phạt cho.
- Rồi rồi.

Sau khi lấy đồ xong, chị Hoa bắt một chiếc taxi rồi thuê một khách sạn ở gần biển. Lúc đầu nó bảo chị Hoa lấy hai phòng, một phòng đôi và một phòng đơn nhưng do khách sạn hết phòng nên cả bốn người phải chọn một phòng đôi lớn. Khi ở nhà trọ, căn phòng trọ được ngăn cách ra bởi một tấm cửa kính nên nó cũng đỡ ngại, còn bây giờ thì không cửa kính mà còn là giường đôi thì nó cũng không biết đêm nay sẽ như thế nào nữa.

- Oa, mệt quá đi.
- Hi, em cũng mệt nữa, ngồi xe lâu mệt người dễ sợ.

Vừa vòng phòng, cả chị Hoa và em đều đưa balo cho nó mà nhảy lên hai chiếc giường mà nằm dài.

- Hi, để em phụ anh nhé.
- À thôi, em cũng nên nghỉ đi, anh để đây được rồi.
- Vâng.

Nó ngao ngán nhìn ba cô nàng chiếm hữu hai cái giường rồi đi về phía cái salon mà nằm ngủ. Ngồi trên xe hết tám tiếng đồng hồ cũng làm cơ thể nó mỏi nhừ, chưa kể là em dựa vào vai nó nữa. Nhưng cũng không sao, em ngủ ngon là nó an tâm rồi.

Khi giật mình tỉnh giấc thì cũng đã chiều, nó ngồi dậy vào phòng tắm để rửa mặt cho tỉnh. Ra kêu ba người kia dậy rồi xuống phố kiếm gì ăn, từ sáng đến giờ thì cả bốn người chưa có cái gì để bỏ vào bụng. Ghé vào một quán bánh căn, gọi vài đĩa bánh để chống lại bốn cái bụng đang biểu tình kịch liệt đòi hỏi phải cung cấp thức ăn.

- Bánh gì ngộ vậy anh?. – Em nhìn nó rồi chỉ vào mấy cái bánh căn.
- Bánh căn đó em, kèm với nước chấm ngon lắm.
- Hihi, nhìn nó đẹp nghe anh ha, vàng vàng của trứng, trắng của bột, nâu nâu khi được làm chín nữa.
- Ủa, em ăn đi, lúc này em bảo đói mà.
- Hihi, vâng.

Xung quanh nó, ba người con gái đang thích thú với món ăn này. Bánh căn nơi đây khác với món bánh căn quê nó, nhưng hương vị vẫn ngon và đậm đà. Có vẻ đây là một nét mới của món bánh căn nơi đây.

Đi dạo vòng quanh phố một chút rồi quay lại khách sạn để tắm, rồi lại đi dọc theo đường Trần Phú nổi tiếng ở Nha Trang, con đường một mặt là biển, một mặt là những tòa nhà cao, những quán café rập rình tiếng nhạc. Chị Hoa chọn một quán café có phần ẩm cúng, gọi một ly café đen không đường quen thuộc, còn bé Linh và em gọi nước cam, chị Hoa gọi một trái dừa lạnh. Nó ngồi ngắm nhìn thành phố nơi đây, yên ả mà lặng thầm. Nó cứ nghĩ ngoài Sài Gòn và Hà Nội, sẽ không có một thành phố nào tập nập người qua lại vào đêm nữa. Nhưng khi tới Nha Trang thì phần suy nghĩ ấy trong nó đã thay đổi. Nha Trang, một nơi mà con người nơi đây vẫn đông đúc vào buổi tối, vẫn nhộn nhịp phần hoa không kém Sài Gòn là bao. Chỉ có điều, Nha Trang không buồn như Sài Gòn.

Sài Gòn đôi khi chỉ cho những kẻ lang thang đâu đó mà thôi.

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 17

17. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 17

Chương 17: Ngày đầu trên đất khách.

Nó nghe tiếng sóng biển đang rì rào trò chuyện trong đêm vắng, tiếng gió vi vu thổi khe khẽ qua những ngọn cây và lướt nhẹ nhàng trên mặt biển. Trên kia, những ngôi sao lấp lánh tỏa sáng trên bầu trời cùng chiếc gương ti hí từng hạt sáng ở biển xanh.

Em dựa vào nó, vòng tay ôm lấy nó.

- Chúng ta quen nhau bao lâu rồi anh?.
- Một tháng...
- Hi, còn một tháng nữa phải không anh.
- ...
- Lúc đó sẽ như thế nào anh ha ? Không biết có ai buồn không ta ?
- Không biết, không muốn nói.
- Nói đi, nói đi mà !
- Ừ thì...
- Sao sao...
- Buồn được chưa.
- Hi...

Em nhẹ nhàng nâng mặt nó lên nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của nó. Đôi mắt em long lanh, trong veo như giọt nước mùa thu. Em từ từ nhắm mắt lại, đưa đôi môi mềm mại đặt lên môi nó. Nó ngáp ngừng đôi chút rồi thì... Nụ hôn đầu của nó cứ kéo dài...tóc em nhẹ nhàng bay trong cơn gió thoảng,nó cũng cảm nhận được cả mùi tóc em thơm tới chùng nào... Em bất chợt nói :

- Nụ hôn đầu của anh hả.

Câu nói của em như đang trôi nó vậy, cũng đã già đầu năm cuối rồi mà chưa hôn ai... à không nó dành nụ hôn đầu cho người nó thật sự yêu lúc này.

- Ừ.

Nó ngại ngùng. Thật sự thì trước tới giờ nó chỉ có hai mối tình, nhưng mối tình cũ của nó vẫn chỉ là những cái nắm tay, những cái ôm nhau khi ngồi trên con đê thơ mộng. Còn lần đầu tiên chạm môi như thế này như có một luồng điện chạy xẹt qua trong người và rồi những cảm xúc cứ tuôn trào ra, mãnh liệt...

Nắm tay em đi trên con đường, trên môi nó vẫn còn cái gọi là dư âm, nó nặng trĩu nhưng cũng thật ngọt ngào cho những cái cảm giác từ làn môi mềm mại của em.

Những ánh đèn trên đường Trần Phú cứ thi nhau mà tỏa sáng cho dòng người qua lại mỗi lúc một đông. Trời dần về đêm thì không khí càng thêm rộn ràng, khi tòa nhà Nha Trang Center đang tấp nập người qua lại. Những người bản xứ, những vị khách nước ngoài, tất nhiên có cả những người khách du lịch như nó và em.

Ngoài Đà Lạt thì những thành phố ven biển luôn là điểm nhấn cho các khách du lịch trong và ngoài nước mà nổi bật nhất có lẽ là Vịnh Hạ Long và Nha Trang. Nó nghĩ vậy, vì cả hai đều đẹp, đều được thế giới công nhận.

- Sao mặt anh cứ đỏ lên vậy nè...
- Không có

- Có mà, hihi, nhìn đáng yêu quá cơ.
- Không có mà
- Thiệt tình em cũng không hiểu nổi anh, đã 21 tuổi rồi mà nhìn anh cứ như 18 ấy, cứ baby như con nít, chỉ được cái là cao thôi.

Em lẽ lười cười yêu với nó, nó cảm giác em thật đáng yêu với đôi má hồng tình nghịch.

- Haizz... nếu anh là con nít thì em là bà cô già phải không ?.
- Hơ, đánh chết anh bây giờ, dám nói em là bà cô già hả.
- Đau, đau, đừng có nhéo. Ồ thì em không phải là bà cô già. Được chưa, được chưa !!!
- Chứ em là gì ?
- Là bạn gái anh, là công chúa của anh.

Nó cười, có lẽ nụ cười đó thật sự hạnh phúc khi nó có em.

- Hi, chỉ giỏi nịnh đầm.
- Hề.

Nó chợt giật mình, không biết lúc nãy tại sao em lại đề cập đến chuyện thời gian quen nhau mà trước đó em chưa từng thắc mắc. Hay là em chỉ muốn coi thử nó có nhớ thời gian quen nhau hay không ? Có lẽ vậy. Nhiều dòng suy nghĩ cứ loanh quanh trong đầu nó. Nó thật sự thắc mắc. Rất khó, khó để tìm một câu trả lời thỏa đáng cho bản thân nó và em. Chắc vào lúc này, nó chỉ muốn con tim nó dẫn lối đi cho cuộc đời nó mà thôi.

Đi một lúc thì cũng tới khách sạn, vào phòng thì thấy chị Hoa với bé Linh đang chơi cái trò lắp ghép gì đó, xây thật cao rồi từ từ rút ra, ai rút mà để ngã tòa tháp thì sẽ thua. Thấy nó về, bé Linh tươi cười chào nó còn chị Hoa thì bảo nó vào chơi luôn cho vui.

- Bây giờ có bốn người thì chia thành hai cặp nhé. Chị với bé Linh, còn Kha với bé Phụng. Ai thua sẽ chịu trách nhiệm đi dọn phố mua đồ ăn khuya cho cả phòng.
- Rồi, chơi thôi.

Nó hồ hởi xây một tòa lâu đài theo chỉ dẫn của hộp trò chơi. Một tòa nhà cao với những cây que xếp chồng lên nhau đang tạo ra thách thức đối với nó và mọi người.

Hồi hộp nhìn bé Linh đang chậm chậm rút cây que đầu tiên ra khỏi tòa tháp, cây que đầu tiên được rút ra một cách dễ dàng trong vẻ vui mừng của đội chị Hoa. Em nhìn nó rồi mỉm cười đưa tay rút cây que tiếp theo ra một cách nhẹ nhàng và dễ dàng không khác gì bé Linh, rồi ve vẩy chiếc que trước mặt nó như muốn nói rằng : “Thấy em giỏi chưa nè !”.

Thời gian cứ dần trôi qua để rồi tòa tháp đang dần mỏng manh và yếu ớt. Những cây que làm chủ vẫn đang cố hết sức bám trụ lại. Hiện tại số que bên nó và chị Hoa đang ngang bằng nhau. Thời gian vừa qua, cả hai bên cứ thi nhau mà chọn lựa những que dễ dàng để rút.

- Hay là hòa đi em, chị thấy cái tòa tháp này mà rút nữa thì sập mất.
- Hơ, chơi phải có thắng thua chứ chị. Đến lượt chị đấy.
- Ủa, để chị.

Tay chị Hoa run run cầm nhẹ cây que rồi từ từ rút ra, chị nhích từng chút từng chút một rồi dừng đôi chút, khi cây que chỉ còn một chút nữa là ra thì tòa tháp bất ngờ lắc lư dữ dội. Chị Hoa cần mẫn làm liều rút dứt khoát cây que ra. Tòa tháp lắc lư một lát rồi cũng đứng im. Chị Hoa cùng bé Linh vui mừng nắm tay nhau cười thích thú trong khi nó và em phải nhìn nhau mà cười khổ.

- Hihi, tối em đi chứ Kha, sao cứ nhìn bé Phụng vậy ?.
- Haizz... rồi thì tối em, cứ khiêu khích đi.

- Haha, để chị coi thử em rút được không đó, có một cây dễ rút kia.
- Ủ, coi đây.

Nó đưa tay nắm cây que, rút ra được phân nửa chiều dài của cây que. Thì em bất ngờ ngăn nó :

- Dừng anh, bỏ cây này đi.
- Ồ sao vậy ?. Gần rút được rồi mà.
- Anh tin em đi, là bấy của chị Hoa đó. Nếu anh rút ra thì tòa tháp sẽ ngã ngay lập tức đó. Vì cây này là cây chủ của tòa tháp mà.
- Haha, bé Phụng để đó cho Kha rút chứ.
- Ồ, nhưng mà em chung đội với anh Kha nên phải được quyền trợ giúp chứ.
- Rồi rồi.
- Giờ sao đây Phụng ?.
- Giờ anh bỏ cây này lại đi rồi rút cây phía trên một chút nè.

Đặt cây que lại vị trí cũ, rồi đưa tay lên trên rút cây que mà em bảo, nó từ từ rút ra. Cảm thấy tương đối dễ dàng khi cây que đã gần ra hết. Nó rút mạnh ra thì tòa tháp lắc lư dữ dội rồi đổ ào xuống. Nó ngã ngang mở to mắt ra nhìn, trong khi em che miệng lại mà không thốt lên lời nào. Còn đội chị Hoa đang cười một cách vật vã.

- Thua rồi nhé Kha, lấy xe đi mua đồ ăn nào, chị thấy đói rồi đó.
- Hihi, thua rồi nhé.

Nó thất thiếu đứng dậy lấy áo khoác rồi cùng em xuống dưới khách sạn mà thuê xe.

- Em xin lỗi.
- Haizz... lỗi phải gì ?.
- Nếu em không bảo anh thì có lẽ giờ không phải vậy rồi.
- Có sao đâu, được đi dạo phố mà.
- Hi, mà chút anh biết đường về không.
- Lo gì, đường nằm ngay ở miệng của anh mà.
- Là sao ?.
- Thì không biết đường nên phải mở miệng ra mà hỏi.
- Hi. Ủa mà lúc anh mới lên Sài Gòn anh cũng hỏi đường vậy hả.
- Ủa, anh chạy vòng vòng rồi tới khi cần về thì hỏi đường người ta thôi. Cũng có đôi lúc hỏi mấy thằng bạ đời nó chỉ chạy thêm hai ba vòng nữa mới về được tới nhà.
- Hihi, thôi lo chạy xe đi kia anh. Nha Trang không nhiều đường như Sài Gòn đâu, khỏi lo bị lạc.
- Sao em biết.
- Thì em thấy đường nào cũng đâm ra được đường Trần Phú mà.
- Em chắc không đấy.
- Chắc luôn.
- Ủa, vậy mình đi.

Những con phố khuya của Nha Trang cứ tràn ngập ánh đèn vàng, những quán nhậu đêm cũng đông đúc một cách náo nhiệt. Tiếng cụng ly ngập tràn không gian. Những câu chuyện đời thường ngày rộn rã khắp các bàn nhậu. Hay song song, những quán café đang du dương tiếng vĩ cầm trong đêm vắng.

Em ôm chặt nó từ đằng sau, tựa vào vai nó hát-những khúc hát vu vơ, nhưng có lẽ đó à bài hát mà em tặng cho nó. Những dòng người cứ qua lại cứ lưa thưa, một phần nào đó của góc phố đang dần chìm vào giấc ngủ. Nha Trang như hai thế giới khác biệt nhau. Một góc lặng lẽ và một góc lao xao.

Chiếc xe bon bon trên con đường xa lạ, tìm một quán ăn khuya ở nơi đây cũng hơi khó vì chưa quen đường cũng như chưa quen được mùi vị của món ăn nơi đây. Khó có thể tìm một quán ăn nào đó thích hợp để mua, để lưu lại trong một tuần du lịch này.

- Anh ơi, quẹo vào quán kia đi. Quán kia có gà quay kìa anh.
- À ừ...
- Cô ơi, cho con một con gà quay với bốn tô phở mang về nha cô.
- Rồi rồi đợi chút.

Nó nhìn những con gà khỏa thân đã bị quay cháy đen thui treo lủng lẳng trong chiếc xe nhỏ. Em đứng mỉm cười trò chuyện với nó trong thời gian chờ. Có lẽ lúc này tình yêu của nó và em cứ lớn dần. Nó đã quan tâm em, chăm sóc cho em, nó muốn bảo vệ em trước sóng gió mang tên cuộc đời. Nó không cho phép tự bản thân vấp ngã, nó không cho phép bản thân là một kẻ vô dụng, là một thằng ăn bám em hay chị Hoa, thậm chí là bỏ bé Linh bơ vơ giữa cuộc sống rộng lớn này.

- Hi, đang nghĩ gì mà đơ vậy ?
- Ngắm đường phố thôi em.
- Hay là anh ngắm cô nào.
- Ừa, công nhận con gái Nha Trang xinh ghê hồn.
- Cái gì ?
- A đau, đừng có néo.
- Hứ. Về thôi.
- À ừ
- Tập trung lái xe, nhìn gái nữa thì biết tay nhá nhá! Chỉ được nhìn em thôi.
- Ừ, nhìn em xong thì vô viện.
- Vô duyên! Tại sao vô viện.
- Chứ em ngồi sau anh, không lẽ anh quay đầu lại nhìn.
- Hihi, ừ cũng đúng hì em quên, thì về nhà mà nhìn.
- Ừa thì về nhà nhìn, còn giờ anh tập trung lái xe thì nhìn con gái trước mặt được mà đúng không.
- Hứ, không cãi với anh nữa.
- Haha.

Tình yêu của nó và em trong sáng, ngọt ngào như những viên kẹo vậy đó, cũng đã trải qua một khoảng thời gian. Một tháng tuy ngắn ngủi nhưng biết đâu trong quãng thời gian đó sẽ luôn là niềm hạnh phúc. Có lẽ khi thời hạn hai tháng đã qua thì chắc có thể nó và em vẫn sẽ tiếp tục tình yêu này.

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 18

18. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 18

Chương 18: Ngày thứ hai ở đất khách.

- Đồ ăn về rồi đây.
- Hai em về trễ quá, chị đói muốn xỉu luôn.
- Xém chút là bị lạc đường đó chị.
- Hihi, ăn thôi. Đói quá đi.

Đi vào trong chiếc bàn nhỏ thì nó thấy một chai rượu vang cùng bốn chiếc ly. Nó quay sang hỏi bé Linh:

- Chị Hoa lại bày trò nhậu nhẹt ra à Linh.
- Hihi, không có đâu anh, Coca trong đó đó, chị Hoa để như vậy là trá hình thôi anh.
- Bó tay luôn.
- Hihi.

Đứng trên ban công, những cơn gió khi về khuya mang hơi nước lạnh lạnh của biển thổi vào căn phòng. Nó đưa ly nhấp một ngụm rượu coca, đưa ánh mắt nhìn những cơn sóng cứ xô vào bờ một cách nhẹ nhàng. Dưới ánh đèn đường, những chiếc xe lướt thưa qua lại trên con đường đẹp nhất nơi đây nhưng bù lại, đoạn đường cho người đi bộ lại đông đúc. Nó cứ nghĩ, dòng người về đêm sẽ dần thưa thớt, dần vắng lặng để trả về cái yên lặng cho ban đêm. Nó im lặng, lắng nghe những âm thanh còn sót lại của một ngày, ngày đầu tiên của nó trên miền đất mới lạ của lần đầu đặt chân đến. Khung cảnh như chia thành hai mặt trái của nhau. Một bầu trời yên tĩnh và dòng người náo nhiệt.

- Hi, anh đang nghĩ về cô nàng nào vậy?.
- Không có, sao em không ngủ đi.
- Em không ngủ được.
- Sao vậy, Phụng với chị Hoa chiếm chỗ à?
- Không anh, chỗ lạ nên em khó ngủ thôi. Anh nói em, mà anh có chịu vào ngủ đâu.
- À ừ.

Nó xoay xoay cái ly trên tay, rồi đặt xuống đất. Bé Linh im lặng nhìn nó rồi hỏi:

- Anh thấy chị Phụng như thế nào.
- Tốt, bướng bỉnh, đôi lúc như một con mèo con. Có lúc thì như chị hai anh vậy.
- Hi, vui nhỉ. Chắc em cũng giống vậy?
- Là sao?
- Không có gì đâu anh.
- Anh xin lỗi vì thời gian qua ít quan tâm đến em.
- Hi, giờ em ổn rồi mà anh, không sao đâu, còn có chị Hoa mà.
- Ừ.
- Em hỏi thật nhé anh?
- Ừa, em cứ hỏi.
- Nếu một ngày chị Phụng vì một lí do nào đó mà không còn bên anh thì sao? Em chỉ nói nếu thôi nha.
- Anh cũng không biết nữa, vì anh cũng chưa suy nghĩ tới trường hợp như vậy.
- Vâng.

- Em còn buồn không.
- Dạ nếu còn thì còn trong tim thôi anh, em buồn thì mẹ em cũng không sống lại được. Và em biết mẹ em cũng không muốn em lúc nào cũng buồn như thế này. Giờ em phải sống tốt, để ẹ em thấy con gái của mẹ đã lớn rồi.
- Ủa, anh sẽ bên cạnh em.
- Hi.

Đứng trò chuyện một lúc thì nó và bé Linh ngồi xuống lan can mà kể chuyện cho nhau.

- Anh kể tiếp tục cái câu chuyện mà anh kể cho em đi, câu chuyện mà lúc chờ chị Hoa đó anh.
- Tại sao em muốn nghe.
- Em muốn hiểu về con người anh thôi.
- Khi khác em nhé, một lúc nào đó anh sẽ kể em nghe hết mọi thứ.
- Vâng.
- Giờ vào ngủ đi em.
- Thôi, ngồi chơi với anh chút nữa.

Cả hai im lặng, đã lâu nó đã không nói chuyện với bé Linh và cũng đã từ lâu cô bé cũng không sống quá phụ thuộc vào nó. Nhưng nó vẫn chưa nói trước được điều gì cả, mọi thứ vẫn còn chờ nó phía trước, những điều mà nó không thể nào lường trước được.

Bé Linh kiên nhẫn ngồi cạnh nó nhìn cảnh đêm đang cô độc. Càng về đêm, khi những giọt sương bắt đầu rơi nhẹ trên bầu trời. Những cơn gió biển bắt đầu lạnh dần.

- Thôi em vào ngủ đi Linh.

Nó quay qua nhìn cô bé thì mới nhận ra bé Linh đang dựa đầu vào vai nó mà ngủ thiếp đi. Hương thơm nhẹ nhàng trên người bé Linh hòa vào từng cơn gió, những sợi tóc bay bay trong không trung làm nó tưởng rằng cô bé là một thiên thần. Nó mỉm cười nhẹ, rồi đứng dậy bồng bé Linh vào giường rồi đặt em nằm kế chị Hoa rồi lặng lẽ tiến về cái ghế salon mà nằm xuống. Một ngày dài, công với việc đi xe nên nó cũng ngủ lúc nào không hay. Chỉ còn phố phường đang lặng lẽ giữa màn đêm.

Giấc ngủ đầu tiên nơi đất khách, im lặng, lạnh lẽo trên chiếc salon.

Những tia nắng sớm tinh nghịch chiếu vào căn phòng, những âm thanh mới lạ vào lúc sáng sớm của Nha Trang làm nó giật mình tỉnh giấc. Vỗ vài cái vào mặt cho tỉnh ngủ hoàn toàn rồi nó vào vệ sinh cá nhân. Đi ra nhìn về phía hai cái giường thì chỉ còn mình em nằm ngủ. Chị Hoa với bé Linh hình như đã đi đâu đó.

Nó ngồi trên giường, lấy tay chọt nhẹ vào má em. Em cựa quậy rồi quay qua ngủ tiếp. Loay hoay kiểm một sợi chỉ, nó chọt nhẹ sợi chỉ vào mũi em, em đưa tay gạt ra rồi sau đó nó lại nghịch tiếp.

- Để người ta ngủ mà, cứ phá không à.

Dù em có cựa quậy chống đối để được ngủ tiếp thì nó vẫn quyết mà chọc cho em dậy bởi vì chỉ có mình nó ở phòng nên đâm ra cũng chán.

- Để em ngủ mà anh cứ phá hoài không à.

Chọc được một lúc thì em cũng dậy mà lấy gối đánh nó tới tấp.

- Haha, coi cái mặt kia, dễ thương chưa.

Nó phải công nhận là lúc em mới ngủ dậy trong em dễ thương thiệt, cái mặt ngơ ngơ đang còn trong tình trạng ngái ngủ, đầu tóc thì bù xù, mắt thì con nhắm con mở làm nó cười muốn lộn ruột.

- Anh kì quá à. Cứ chọc em.
- Ư ư, kì quá à. Haha.

- Đánh chết anh giờ, còn trêu em nữa.
- Haha, mặt dễ thương quá à, thương thương.

Đưa hai tay nhéo má em, lắc qua lắc lại. Ôi trong em đáng yêu quá.

- Huhu, anh trêu em. Anh chọc em.
- Haha, thôi đi đánh rửa mặt đi.
- Hic, chờ em chút, xong thì anh chết với em.

Nó ngồi trên giường mà thắc mắc không biết hai người kia đã đi đâu nữa. Nghĩ là chắc đi mua đồ ăn sáng mà thôi.

- Hi, lạnh quá à.
- Nhìn vậy trong đẹp nè.
- Đánh chết anh giờ, trêu em là giỏi.
- Lúc nào cũng đòi đánh chết anh.
- Hihi, thương cho roi cho vọt mà chàng.
- Trời.
- Hihi.
- Mà chị Hoa với Linh đâu rồi em.
- Hai người đó đi mua đồ ăn sáng rồi.
- Ủ, đi đâu giờ chưa về nữa, không biết có lạc đường không?.
- Hihi, chị Hoa có mang theo bản đồ mà.
- À ừ.

Ngồi trêu đùa cùng em một lúc thì chị Hoa cũng về, bé Linh lại tươi cười chào nó ngày mới. Vẫn như mọi ngày, buổi ăn sáng diễn ra với một không khí vui vẻ của em và bé Linh, cả hai cứ trêu nhau khi ăn sáng, riết rồi cũng thành quen.

- Giờ đi đâu đây?
- Vào Nha Trang Center chơi đi.
- Hihi, tán thành.

Đứng trước trung tâm thương mại lớn nhất tỉnh Khánh Hòa bé Linh cùng em vui mừng thích thú. Đi vào trong, đập vào mắt nó là mô hình của tòa nhà được để trong lồng kính. Đi lên cầu thang, những món đồ được trang trí một cách gọn gàng và dễ lựa chọn chứ không để sắp xếp lung tung. Đi lên khu trò chơi thì em đã vội chạy đi mua xăng để chơi. Chia mỗi người một trò, nó bị em nắm tay lôi đi chơi cái trò đập thú. Những con thú thò đầu ra rồi thò đầu vô mặc cho nó và em ra sức cầm búa nhựa mà đập liên tục. Hết đập thú rồi thì em lại kéo nó qua trò bắn súng giết quái vật, trò này thì nó thuộc dạng cũng cao thủ khi một mình nó xông pha giết hết quái vật làm em không bắn được con nào nên cứ ngăn không cho nó bắn nữa. Đành chiều em, nó chỉ hỗ trợ cho em mỗi khi có con quái nào xông vô khi em bắn không kịp mà thôi. Được một lúc thì mọi người tụ tập lại để coi phim, chọn một bộ phim kinh dị rồi nó được phân nhiệm vụ là mua nước với bắp.

Ngồi coi phim kinh dị mà nó có cảm giác như đang còn phim hài. Những lúc rùng rợn nhất làm mọi người trong rạp ai cũng phai la lên thì nó nhe răng mà cười vui vẻ. Thấy biểu hiện của nó khi coi phim ma như vậy thì em cũng có thắc mắc mà nhìn nó, còn bé Linh cứ thấp thỏm không yên vì sợ. Ngồi hai bên nó là bé Linh và em đang ôm chặt lấy hai tay nó, hai khuôn mặt xinh xắn đáng yêu ấy đang sợ sệt khi coi bộ phim kinh dị này. Nó thì thật sự không sợ ma vì nó đã từng thấy và tin ma không làm hại con người. Còn bộ

phim mà nó đang coi là một con quỷ giết người với những đòn chém tay chân bay tứ phía một cách dã man làm ai ai cũng muốn nôn ra. Những túi bắp mà nó mua không với đi một miếng nào cũng là do bộ phim.

Bước ra khỏi rạp thì chân em không còn đứng vững nữa mà phải tựa vào vai nó để ngồi nghỉ ở quán nước nhỏ trên phía rạp.

- Em có sao không ?
- Không anh, chỉ là hơi sợ thôi.
- Sợ mà cứ đòi coi cho bằng được.
- Em đâu có biết là nó ghê tới mức đó đâu.
- Chị Phụng nói đúng đó anh, chắc trưa nay em hết ăn cơm mất. Hình ảnh mấy con dòi bò lúc nhúc trên cơ thể mấy người đó cứ hiện lên trong đầu.
- Thấy chị Hoa cũng sợ mà có sao đâu.
- Nhóc có biết là chị phải nhắm mắt, bịt tai khi tới mấy khúc chặt người không ? Ghê quá trời.
- Có mình anh Kha là tỉnh như ruồi thôi.
- Hehe.

Đứng tranh cãi một hồi thì nó cùng mọi người mua những món ăn ở đó rồi cùng về phòng mà ăn trưa. Tuy sợ nhưng chị Hoa cùng em vẫn ăn ngon miệng, chỉ có bé Linh là ăn ít vì vẫn còn ám ảnh mấy con dòi.

Chiều thì mọi người kéo nhau ra tắm biển, bản thân nó cũng vô cùng vinh dự khi được đi chung với ba người đẹp trong những bộ đồ bơi hết sức khiêu gợi luôn đốt cháy ánh nhìn của các cánh mày râu đang có mặt ở bãi biển. Bơi, đùa giỡn cả buổi rồi mới kéo nhau về khách sạn mà tắm lại nước ngọt xong rồi thì đi ăn tối. Cuối cùng là chọn một quán café gần đó mà thưởng thức những điệu nhạc vang lên trong cùng tiếng nói cười rộn rã khắp quán.

Nơi đây vẫn không vội vã bằng Sài Gòn.

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 19

19. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 19

Chương 19: Người lấy đi quá khứ.

- Nào nào, dậy mau mọi người. Đi sớm về sớm nào.

Tiếng chị Hoa hối mọi người chuẩn bị nhanh để kịp đi chơi Vinpearl đến tối rồi bắt xe về Sài Gòn. Suốt khoảng thời gian một tuần ở nơi đây. Nó và em cũng đã có nhiều kỷ niệm bên nhau. Nào là những trò chơi trong Nha Trang Center, nào là những đêm dạo quanh phố với những cái ôm trao cho nhau thật ấm áp. Hay những nụ hôn vội vàng mà đọng đầy tình cảm của cả hai.

Chiếc cáp treo lơ lửng trên bầu trời. Từ nơi đây, nó có thể nhìn bao quát toàn bộ con đường Trần Phú. Trên đầu là bầu trời xanh thẳm, dưới là những cơn sóng trắng nhấp nhô trên mảnh lụa xanh nhạt đang uốn lượn trên bãi cát vàng đang nheo nhóc những người đi tắm biển. Trước mặt nó, chị Hoa cùng bé Linh, em cười đùa vui vẻ. Nó đưa tay tựa cửa mà lặng nhìn những cảnh sắc trước mắt. Một chút gì đó buồn, một chút gì đó vui. Lạ lắm.

Ngoài kia khung cửa ca – bin đang chiếu rọi những tia nắng vàng tinh nghịch, trong lòng nó cũng biết đây là ngày cuối cùng ở nơi đây. Khi ngày hôm nay kết thúc thì nó lại sẽ trở về với cuộc sống hằng ngày, cuộc sống xô bồ ở Sài Gòn. Lại sẽ là những tiếng cười rộn rã trong một tiệm hoa – bánh nhỏ ở lòng phố Sài Gòn. Đôi khi những dòng suy nghĩ cô đơn của nó cứ ủa về, nó giờ đã khác, bây giờ đã có mọi người bên cạnh cũng

phải chăm sóc cho bé Linh và phải yêu em chứ nó không còn là một thằng sinh viên nghèo bơ vơ trong một căn gác nhỏ ở một góc Sài Gòn, và cũng không phải là một thằng bất cần đời với cuộc sống này.

Những dòng suy nghĩ linh tinh cứ nhảy lung tung trong tâm trí nó để rồi khi chiếc cáp treo dừng lại lúc nào cũng không hay. Em lay nhẹ vai nó rồi cùng nhau ra ngoài. Cả nhóm đùa nghịch ở nơi trò chơi, cùng nhau chia phe ra mà chơi banh bàn, rồi xem bé Linh và em cùng độ súng giết quái vật. Chơi game miệt mài thì cả nhóm lại đi về phía khu mua sắm trong sự thích thú của chị Hoa và em, chỉ riêng nó thờ dài mà xách những món đồ mà chị Hoa cùng em mua. Đến trưa cả nhóm kéo nhau vào phố ẩm thực mà thưởng thức những món ngon, nó đặc biệt thích thú với món bò nướng sa tế, thật sự nó rất ngon. Vị ngon dai của thịt bò thấm gia vị được nướng lên vừa phải, ăn vào có thể cảm nhận được độ mềm, độ dai của thịt bò, độ cay của sa tế cùng những gia vị khác. Nơi đây như một buổi búp phê ngoài trời vậy, có điều là phải trả hơi nhiều tiền thôi.

Tiếp đến cuộc hành trình của cả nhóm là thủy cung, nó nghe nói nơi đây gồm 200 loài sinh vật biển khác nhau.

- Đi trong nơi đây giống như đang đi dưới đại dương vậy. – Bé Linh thích thú.
- Cá mập kia Linh.
- Ủa, em thấy đâu phải đâu chị Phụng.
- Ồ, con đó là cá mập mà. Chị coi phim nhiều nên biết.
- Cá nưc đại dương có cô nưc ời, không phải cá mập đâu.
- Em không tin, cá nưc đâu có bự vậy.
- Haha, con này còn nhỏ đó, có vài con còn khủng hơn vậy nữa.
- Bãi san hô kia đẹp ghê.
- Có cá hề nữa kia.
- Đẹp quá đi.

Mọi người ai cũng thích thú với những con cá đầy màu sắc, với những san hô lung linh.

Một ngày dài kết thúc với những con sóng biển nhấp nhô. Đang vui đùa cùng em bên bãi biển thì nó có điện thoại:

- Alo.
- Hi, chào Kha, Kha khỏe chứ.

Một giọng nói quen thuộc mà đã từ lâu nó chưa được nghe, giọng nói đó đã cách đây bốn năm nhưng nó vẫn ấm áp như ngày nào.

- À ừ, Lê à.
- Hi, mình đây.
- Ờ.
- Sao vậy, không vui khi nói chuyện với mình sao?
- À không.
- Hi, ngày mốt mình vào Sài Gòn thực tập đó, Kha dẫn mình đi chơi Sài Gòn nha.
- Cũng không biết nữa, hiện giờ mình không ở Sài Gòn.
- Ủa chứ giờ Kha đang ở đâu.
- À ừ...
- Hi, thôi không biết đâu, ngày mốt mình xuống Sài Gòn là Kha phải dẫn mình đi chơi đó.

- Ủ, được thôi.
- Thôi bye Kha, à mà nhớ lưu số mình vào nha.
- Ổ ờ.
- Hi, bye.
- Bye.

Nó im lặng cất điện thoại vào túi rồi thẫn thờ nhìn ánh trăng lên trên bãi biển, một người quen cũ, một người mà nó đã từng rất yêu và cũng một người mà nó đã từng rất hận. Cứ tưởng năm tháng trôi qua sẽ không còn gặp lại nhau dù chỉ một lần nhưng rồi lại đột ngột như thế này, một cuộc điện thoại, một lời hẹn.

- Ai vậy anh?
- Bạn anh.
- Hi, thôi về anh ơi, không thì chị Hoa lại réo nữa.
- Ổ, về thôi.

Em nắm chặt tay nó, nhẹ nhàng dựa đầu vào vai nó rồi cùng nhau sánh bước trên những hạt cát vàng li ti. Ngoài kia xa xa, những cơn sóng cứ êm ả trôi vào bờ như một vòng tuần hoàn khép kín vậy. Nó tự nghĩ, không biết ai nói ra cái câu “người yêu cũ không rủ cũng đến” ôi sao mà đúng quá.

Về tới khách sạn thì thấy chị Hoa với bé Linh đang nhờ nhân viên khách sạn di chuyển hành lí xuống, nó vội vàng chạy vào phụ với anh nhân viên rồi cười trừ với chị Hoa đang đứng lườm nó. Đứng trước khách sạn đợi một chút thì xe cũng tới mà rước mọi người trở về Sài Gòn.

Chiếc xe lao nhanh trong màn đêm. Nó nhìn ra ô cửa kính, nơi có một màu đen bao phủ xen kẽ những ánh đèn đường lấp ló, chợt sáng rồi cũng chợt tắt. Nó không biết đây có phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay không mà Khánh Lê dám hẹn nó như vậy. Trong chuyến xe đêm, những dòng suy nghĩ về quá khứ, về cuộc điện thoại. Tất cả cứ lảng vảng trong đầu nó mà không có lối thoát.

Nó nhắm mắt ngủ một chút, khi mở mắt ra thì Sài Gòn đã ở trong tầm mắt nó. Tiếng xe cộ ồn ào, những tiếng ồn đặc trưng của Sài Gòn cứ vang lên. Em dựa đầu vào vai nó khẽ thì thầm:

- Về Sài Gòn rồi hả anh.
- Ổ, về rồi.
- Oaaa, mới ngủ có chút mà tới nơi rồi. Chắc em về nhà ngủ tiếp quá.
- Thôi thì hôm nay tạm đóng cửa tiệm một ngày nữa vậy. – Chị Hoa đưa tay che miệng ngáp ngáp dài rồi nói.

Mới rời xa Sài Gòn có một tuần mà cứ như một khoảng thời gian dài vậy. Mọi nơi đều gọi cho nó nỗi nhớ gì đó rất mong lung. Cứ như Sài Gòn không buồn lấy một lời để chào nó trở về.

Về nhà, chị Thục tươi cười chào mọi người rồi chị cũng đi làm, mọi người ai cũng uể oải mà lên phòng ngủ. Nó vươn vai rồi ra trước nhà gọi một ly café quen thuộc rồi ngồi ngắm nhìn dòng người qua lại như thường lệ.

Ngồi nhấp từng ngụm café đắng, nghĩ về những điều quá khứ chợt qua. Nhỏ Lê như một người con gái đi ngang qua đời nó. Đi ngang và vô tình thành mối tình đầu, đã cho nó nhiều niềm vui rồi cũng có vô vàn nỗi buồn. Nó nhớ những con thuyền trôi êm đềm trên dòng sông quê. Bên tai, tiếng hát của Lê cứ vang lên trong không trung, ấm áp. Nó nhớ những trò đùa của bọn bạn cứ nhắm vào nó và Lê, để cả hai buộc phải tình tứ trước mặt bao người vì lo lắng cho người mình yêu. Ấy thế lại vui.

Khi những con đường rộn ràn ấy lên đèn thì cũng là lúc mà nó lại phải tấp nập với những con đường để đưa em về nhà. Con đường này tự những đối với nó luôn quen thuộc. Quen thuộc từ những ngày quen em.

- Hi, đi chơi về vui mà mệt quá anh.

- Vạy vào nhà mà nghỉ ngơi đi.
- Hihi, vâng.

Em mở cổng bước vào nhà, nó đứng nhìn em một lát nữa rồi vòng xe lại rồi cứ lang thang mọi con đường. Nó không biết nó đã chạy đi đâu, đã tới nơi nào. Nó cứ biết là nó phải chạy, chạy trốn những quá khứ mà nó đã từng quên, đã từng bỏ lại phía sau để sống tiếp nhưng giờ thì có lẽ người mang quá khứ đã đuổi kịp nó đã đến bên nó và nhắc lại những quá khứ ấy cho nó. Và bắt nó phải nhớ.

Nó tập vào một xe bánh mì, mua một ổ bánh cùng một chai nước rồi lại tiếp tục là một kẻ lang thang. Nó chạy ngược về sông Sài Gòn, ngồi trên thảm cỏ quen thuộc mà nó cùng em hay ngồi. Nhìn những chuyến thuyền qua lại trên sông tự nhiên nó thấy nó dòng sông quê hương nó quá.

Chiếc điện thoại rung trong túi quần, nó vội lấy ra bấm vào nút nghe.

- Alo, Kha hả?. Mình xuống Sài Gòn rồi nè. Kha qua đón mình đi chơi đi.
- Đi xe mệ thì không nghỉ ngơi đi, giờ cũng khuya rồi.
- Hi, nghe nói ngắm Sài Gòn về khuya mới thú vị.
- Ừ sao cũng được, đón ở đâu.
- Kha tới trước trường Đại Học Sư Phạm đi.
- Ờ.

Chạy trên đường mà trong lòng nó cũng phải bất an đôi chút. Chạy gần tới trước trường đại học đã thấy nhỏ Lê đứng đó mà vẫy tay chào nó. Vẫn khuôn mặt tròn trịa năm nào, vẫn nụ cười rạng rỡ khi gặp nó trên môi. Vẫn cái vóc dáng nhỏ nhắn đó.

- Hi, lâu ngày không gặp trong xinh trai ra ta.
- Ờ ờ.
- Hi, thôi đi ăn nào, mình đói quá.
- Ờ ờ.

Nó nổ máy chạy đi theo yêu cầu của người yêu cũ, nhỏ Lê ngoài sau cứ liên tục nhắc những hoạt động khi học ngoài Huế, nhỏ Lê kể những ngày dài khó khăn khi mới bước chân lên Huế, hay những bức thư chờ chờ mà cô nàng phải nhận hàng ngày, tiếp đến là quen một anh chàng kia. Nó không biết nhỏ có vô tình hay vô tư không, chính miệng nhỏ kể lại mối tình mà nhỏ sẵn sàng chia tay nó để chạy theo và giờ đây, ngồi sau xe nó mà kể lại như vậy, liệu có ý gì. Nó không thể nghĩ gì vào lúc này, một người con gái, một người xa lạ lại quen và một người quen đã từng trở nên xa lạ. Tại sao ông trời lại không cho nó những ngày tháng bình yên bên em, bên bé Linh... Nhỏ Lê tựa đầu vào vai nó rồi một tay để hờ lên trước bụng nó.

- Cho em mượn vai chút nhé, người yêu cũ.

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 20

20. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 20

Chương 20: Quá khứ nơi hoài niệm.

Nó cười nhạt nhòa trước câu nói của nhỏ Lê. Ờ thì là người yêu cũ thì đã sao? Ờ thì đã là một người từng qua đi, một người đã đến bên một cuộc đời khác và đã làm cuộc đời đó đau khổ. Ờ thì đã từng hạnh phúc, đã từng là những kỷ niệm nhưng bây giờ chỉ còn là hoài niệm. Một hoài niệm khó khăn giữa hai con người trên cùng một chiếc xe. Dù có một vòng tay ôm chặt nhưng vẫn luôn có một bức tường vô hình ngăn cản.

Nhỏ Lê chia sẻ với nó nhiều điều khi còn học ở Huế, nó vui vẻ lắng nghe, lâu lâu cũng góp ý hay nói một câu cho vui vui. Nó cố tình như vậy, tỏ ra thân thiện, tỏ ra quan tâm hay đôi khi lại trách móc để nhỏ Lê có thể hiểu rằng cả hai bây giờ chỉ là bạn chứ không phải với khái niệm người yêu cũ. Bây giờ nó muốn nhỏ Lê coi nó là một người bạn cũ lâu năm hay chỉ là một người quen không hơn không kém thì lúc đó mới có thể không cần ngại ngùng nói thật về những vấn đề.

- Đạo này Kha có quen ai không? Mặt baby thế này mà không lăm người theo mới lạ à nha.
- Ờ cũng có quen.
- Hi, ình xem hình được không, chắc xinh lắm nhỉ.
- Ờ chút cho xem.
- Hihi. Thôi ghé quán nào ăn chút gì đi mình đói quá, này giờ đi dạo đủ rồi.
- Ờ.

Nó tìm một quán phở đêm, gọi hai tô đặc biệt rồi bắt đầu thưởng thức. Nhỏ Lê vẫn vậy, vẫn thói quen gấp bát đồ ăn của mình mà cho nó, để rồi với câu nói quen thuộc: “Ăn nhiều thì mập mất” trong khi nó cảm thấy nhỏ Lê đã gây đi trông thấy, không còn là một cô gái mũm mĩm tròn trịa của những năm cấp 3 mà bây giờ ra dáng thiếu nữ vô cùng.

Nhìn nhỏ Lê, nó thấy mình như chìm lại với miền ký ức, với miền của những giấc mơ của thuở học sinh, cùng đám bạn chí cốt ngồi trên ghế đá mà nhìn những tà áo dài xinh xắn lướt qua rồi luôn miệng bình phẩm. Nó nhớ những ngày đầu tiên của năm học cấp 3, mối tình đầu của nó xảy ra khi cả hai tìm hiểu nhau trong vài tháng rồi với lời tỏ tình trước của nhỏ để rồi những ngày hạnh phúc kéo dài lê thê hết ba năm và làm nó cứ tưởng rằng, niềm hạnh phúc này mãi mãi tồn tại. Nhưng khi ấy, cái suy nghĩ nông cạn của nó đã rất ngây thơ, ngây thơ đến cả lời hẹn, mơ mộng đặt ra một tương lai cho cả hai để rồi một người phải từ bỏ và tương lai ấy chỉ còn là dĩ vãng.

- Ăn đi chứ, nhìn gì vậy tên ngố.
- Ờ ờ.
- Hihi, vẫn cái mặt ngây thơ đến ngố tồ.

Nhưng bây giờ, những suy nghĩ ấy đối với nó bây giờ đã không còn là một gánh nặng. Nó yêu em, vì vậy bây giờ cái nó cần làm không phải là cứ nhớ về những ký ức ấy để rồi làm cho con tim chột nhói đau lên. Việc nó cần làm là phải yêu, thương, che chở cho em, tuyệt đối không phạm một sai lầm hay để vụt mất em như người con gái đang ngồi trước mắt nó.

Ký ức ấy, cất vào ngăn khóa riêng. Quá khứ ấy sẽ nằm ngủ yên. Đó là hai điều mà nó phải làm để biến nhỏ Lê trở thành một người bạn, một người bạn đích thực. Nó lắc đầu xua tan mấy cái ý nghĩ có phần điên rồ vừa mới nghĩ, nhưng dù là cái ý nghĩ điên rồ nhưng đối với nó thà điên lúc này còn hơn là tỉnh. Thà điên để rồi cho quá khứ, cho kỷ niệm lụi tàn đi trong một chiều không gian đã qua. Để rồi ngày mai, sẽ lại là ngày mới.

- Hihi, có chỗ nào ngắm cảnh không Kha?
- Ờ có, thôi tính tiền rồi đi.
- Kha tính tiền đi. Khao mình một bữa nha.
- Ờ.
- Cái tên lạnh lùng chết bầm, ờ nữa đánh cho giờ.
- Ờ ờ.
- Đồ cứng đầu.

Nó mỉm cười, lâu rồi nó mới nghe có người nhắc đến những cái biệt danh ấy của nó. Quá khứ mà, sao trách được sự lãng quên để rồi chợt nhớ.

- Ờ thì cứng đầu mà. Nhưng không giữ được một tình yêu.

Nói rồi nó lướt đi qua ngang nhỏ để trả tiền.

Nhỏ ngồi sau xe nó mà liên tục thở dài, nó hiểu ý nhỏ Lê vì mỗi khi hai đứa cãi nhau và khi thấy nó im lặng vậy thì nhỏ liên tục thở dài hoặc hát ví von để cho nó phải lo lắng mà hỏi hay mà bực mình mà kêu im lặng. Lúc đó thay vì nhăn mặt, giận ngược lại thì nhỏ lại chọn cách cười cầu tài với nó. Vậy nên nó chẳng bao giờ giận nhỏ được lâu. Thiệt tình.

Giờ đây, khi nhỏ liên tục làm lại những hành động ấy thì nó cũng khẽ cười mà trêu:

- Nóng gáy à nha.
- Hi, biết lỗi rồi mà, cứ nhắc mãi à.
- Lỗi gì.
- Thì cái chia tay đó.
- Ờ hay, giờ Lê là người nhắc đó.
- Hi, lại trêu mình.
- Chứ không trêu thì làm gì.
- Ôm nhau.
- Gì?
- Cho ôm bộ xương di động cái nha. Sài Gòn lạnh quá.

Nhỏ Lê vòng tay ôm nó rồi tựa mái đầu vào lưng nó mà thủ thủ:

- Ấm quá.
- Gầy nhom vậy mà ấm sao?
- Ấm mà.
- Ờ.

Cái cảm giác quen thuộc ngày nào chợt ủa về. Giống như những buổi tan trường ngày xưa, nhỏ Lê cũng hay tựa vào nó, vẫn hay ôm nó như thế này trên chiếc xe đạp cũ băng qua những con đường làng thơm mùi lúa chín. Nó chợt mỉm cười, ờ thì cũng đã lâu rồi nó chưa về quê, đã ba năm rồi nhỉ? Chắc rằng mẹ nó mong nó lắm đây. Mấy năm nay, năm nào nó cũng phải lao đầu vào học và kiếm tiền để gửi về quê, nó biết mẹ nó đã nghèo, đã nhịn từng bữa ăn để nó đi học đến ngày hôm nay. Vì vậy, mỗi khi nó ra bưu điện gửi tiền về ẹ thì nó cứ ghen ngào mãi không thôi.

- Kha chưa về quê mình bao lâu rồi?
- Ba năm.
- Ủa, lâu quá nhỉ, tết với hè nào mình cũng tranh thủ về.
- Ờ.
- Sao Kha không về vào một dịp nào đó, chứ bác gái mong lắm.
- Bận.
- Bận gì?
- Bận kiếm tiền.
- Ủa. Cực nhỉ.
- Ờ.
- Nói chuyện gì mà cứ vẫn cộc lốc như ngày nào.

- Khác chứ.
- Khác gì?
- Thì lúc trước toàn ừ còn giờ thì ờ.
- Vậy mà cũng nói cho được.
- Ờ.
- Đáng ghét.
- Ờ.
- Thôi đầu hàng.
- Vậy đi.
- Xí.

Nó chạy về nơi quen thuộc đối với nó ở phố phường Sài Gòn này. Bãi cỏ xanh hướng về dòng sông Sài Gòn đang phản chiếu những ánh đèn của những tòa nhà cao của ở Quận 1. Những cơn gió cứ thổi vi vu mặc cho trời đã về khuya và sương cũng rơi trên bờ vai gầy. Nó khoác chiếc áo khoác cho nhỏ Lê đang run cầm cập bên cạnh.

- Kha không lạnh sao.
- Không, mát.
- Cứ thích xạo không à, răng va vào nhau kêu mà mình cũng nghe tiếng luôn đấy.
- Làm gì có.
- Hihi, đó đó.
- Ờ thì gió thổi qua nên hơi hơi.
- Ngồi sát vô cho khỏi lạnh.
- Thôi.
- Trời ạ, bạn bè ngồi gần nhau không sao đâu.
- Ờ ừ.

Nhỏ Lê nhấn mạnh hai từ bạn bè đối với nó như một câu nói: “cứ tự nhiên, bạn bè cả mà”. Nghe lời nhỏ Lê, nó ngồi xích vô, đến khi hai cánh tay trần chạm vào nhau rồi cứ ngồi như vậy mà ngắm nhìn màn đêm đang từ từ thổi những hơi sương vào hai tấm thân gầy. Không biết hiện giờ nhỏ Lê đang nghĩ gì? Đó là câu hỏi trong đầu nó lúc này cứ nhấp nháy mà hiện lên, nó đã trốn tránh, ờ thì có nhưng trốn một cái điều gì đó trong tim, trong con người của nó nhưng giờ thì nó cũng đã đối diện, đối diện với người đã từng quen, đã từng yêu.

Những kỉ niệm êm đẹp có lẽ không quên, có lẽ không phai nhòa trong tâm trí nó. Cùng đám bạn và nhỏ Lê chạy nô đùa trên những bãi cỏ xanh để thả diều, hay những buổi tối đi mò ếch, bắt chuột đồng trên những thửa ruộng thơm mùi lúa mà cứ sợ sệt, ngập ngừng không dám đi vì sợ rắn. Hay rùng rợn hơn là những cuộc rình ma, cầu cơ ở nghĩa trang, chơi ma lon để rồi bị sưng mắt cá hay những giấc ngủ tập đoàn của cả đám tại một nhà thẳng nào đó để rồi khi bình minh lên lại đánh nhau cho tỉnh táo.

Nó nhìn bầu trời đầy sao rồi nghĩ ngợi, không hiểu sao trong lòng nó bây giờ cảm thấy nhớ tụi bạn ở dưới quê quá. Cũng đã lâu nó không về quê, không biết còn đứa nào nhớ nó không nữa. Mà chắc tụi bạn cũng có một đứa nhớ nó và hiện giờ đang ở bên cạnh nó, dựa vào vai nó mà ngủ thiếp đi. Nó không muốn gọi nhỏ Lê dậy ngay bây giờ, nó muốn ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ khi ngủ, cái gương mặt đã lâu rồi nó chưa có dịp gặp. Khuôn mặt nhỏ Lê khi ngủ cứ như con nít vậy, làm người nhìn cũng cảm thấy muốn che chở cho nhỏ. Nếu cách đây bốn năm thì có lẽ nó sẵn sàng nhưng hiện giờ thì có lẽ không, sẽ có người sẵn sàng che chở cho nhỏ mà không phải là nó. Ngoài kia có nhiều người sẽ sẵn sàng làm điều đó thay nó thôi.

- Lê, dậy đi về này.
- Cho mình ngủ xiu.
- Dậy đi, không thì mình về đó.
- Kha dám...
- Hi, thôi dậy về ngủ, mai rồi lại đi chơi.
- Hứa nha.
- Ờ hứa.

Nhỏ ngồi dậy dụi mắt rồi chớp chớp mắt nhìn nó, nếu không phải quá quen với cái hành động đáng yêu này của nhỏ thì chắc nó cũng phải lặng người một hồi lâu mà nhìn cái khuôn mặt đáng yêu ấy. Nhưng giờ cái hành động đó đối với nó cũng trở nên bình thường mà thôi, có khi nhìn khuôn mặt mèo của em khi ngủ dậy còn xinh và đáng yêu hơn.

- À mai thì đi khoảng giờ tối như thế này thì được, chứ đi sớm không được.
- Sao vậy Kha?
- Tại bận làm việc.
- Ừa, mai 10 giờ vậy.
- Ờ. Cũng được.
- Thôi giờ về vậy.
- Ờ.

Con đường lúc về thì luôn có cảm giác thật nhanh, chốc lát đã đến nơi chỗ của nhỏ tạm ở trọ để thực tập, học hỏi và trao đổi kinh nghiệm với những sinh viên Sư Phạm nơi đây.

Vòng xe về đến nhà thì nó thấy em đang ngồi co ro dưới sương lạnh trước cửa nhà. Nó vội chạy tới bên em, khoác vội chiếc áo khoác lên đôi vai ấy.

- Sao em ngồi đây?

Em ngược lên nhìn nó rồi hỏi:

- Từ lúc đưa em về tới giờ, anh đi đâu, với ai?

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 21

21. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 21

Chương 21: Đời nhỏ.

Em ngược lên nhìn nó, đôi mắt long lanh còn vương vẩn những giọt nước mắt nhạt nhòa.

- Anh trả lời đi.
- Anh đi dạo phố thôi.
- Thật chứ. Một mình hay với ai.
- Lúc đầu thì một mình nhưng lát sao thì đi với bạn.
- Thế là sao?
- Haizz...

Nó thở dài nhìn em, trước mắt nó là cô người yêu của nó hàng ngày luôn tươi cười, luôn bên nó ấy thế mà bây giờ khuôn mặt đáng yêu ấy lại cười một cách lạnh lùng, nụ cười chỉ có nửa khóe môi.

- Anh đi với cô nào vậy?
- Ồ, sao em biết.
- Anh không cần biết, giờ anh hãy cho em biết bạn anh tên gì, ở đâu, đã cùng làm những gì?
- Khánh Lê, bạn gái cũ.
- Tình cũ không rủ cũng đến.
- Giờ chỉ là bạn bè, Lê mới vào Sài Gòn nên anh dẫn đi lòng vòng trong thành phố thôi.
- Ủa, cứ cho là vậy đi.

Em nói rồi đi lướt qua nó lên xe rồi chạy đi. Nó bần thần đứng tại chỗ, tự hỏi tại sao em không cho nó một cơ hội để giải thích cho em hiểu. Nó biết hiện giờ em đang hiểu lầm, em đang ghen nhưng hiện giờ chỉ còn một cách là giải thích cho em hiểu tất cả vậy mà em không nghe, đúng hơn là không chịu nghe nó giải thích.

Lặng lẽ dắt xe rồi lên lầu, nó cứ nằm nhìn trên trần nhà một hồi lâu mà trong đầu không có một chút suy nghĩ gì cả. Quơ vội cái điện thoại cùi bắp nhấn cho em một tin nhắn ngủ ngon rồi buông máy xuống. Giấc ngủ kéo đến giữa những tiếng còi xe dưới kia, nơi Sài Gòn vẫn thức.

Sáng sớm, nó thay đồ rồi chạy qua nhà em để đón em ra tiệm như thường ngày. Đứng trước nhà em, nó liên tục gọi điện thoại, nhắn tin nhưng em vẫn không bắt máy, vẫn không trả lời cho nó một tin nhắn nào. Đứng chờ em khoảng hai tiếng, nhìn vào đồng hồ đã gần chín giờ sáng thì nó cũng đành quay xe chạy về tiệm để làm. Đến tiệm vẫn không có em, lòng nó chợt thấy có một sự thiếu vắng nào đó ở nơi đây, mà cụ thể là những tình yêu của em dành cho nó mỗi ngày. Hôm nay tiệm thiếu em nên số công việc của nó cũng kiêm luôn phần công việc của em nên nó bị thời gian cuốn đi mà không hay biết gì. Chỉ đến khi bé Linh tới bảo nó ăn cơm tối thì nó mới giật mình mà nhìn ra ngoài đường, nhìn thành phố đã lên đèn thì nó mới nhận ra đã gần một ngày nó và em không ở bên nhau.

Trở về với nhà nó gác tay lên trán mà suy nghĩ về em, chợt nó lấy điện thoại nhắn tin cho nhỏ Lê bảo hôm nay bận nên không đưa nhỏ đi chơi được. Nó lấy xe, lại một mình vòng quanh cái thành phố này, nhìn nó bây giờ chẳng khác nào chính nó ngày trước, thích lang thang, thích đi khắp các con đường trong thành phố để rồi lại dừng lại trước cửa nhà em. Đứng từ lòng lề đường ngược nhìn căn nhà biệt thự nơi em đang ở. Nhìn về phía một căn phòng đang sáng đèn mà nó biết chắc đó là phòng của em, nó chợt lấy điện thoại gọi cho em, tiếng chuông kéo dài rồi kết quả em không bắt máy. Nó soạn một tin nhắn :”Anh đang đứng trước cửa nhà em, anh muốn gặp em”. Cái tin nhắn nhấp nháy trong máy nó rồi cũng được gửi đi. Đứng dưới cái lạnh về đêm của Sài Gòn không lâu thì em cũng bước ra mà đứng trước mặt nó.

- Tại sao em không ra tiệm?
- Em mệt.
- Thật không?
- Thật!.
- ...
- Còn đúng bốn ngày nữa là tròn hai tháng rồi đó anh.
- Sao lại bốn ngày, anh nhớ không lầm là còn gần nửa tháng mà.
- Không, chỉ còn bốn ngày.
- Là sao?
- Nếu anh vẫn còn yêu cô Khánh Lê đó thì anh có thể rời xa em, dù gì thì khoảng thời gian hai tháng này cũng đã làm cho em hạnh phúc rất nhiều nhưng chỉ tiếc là những ngày cuối lại không được trọn vẹn.

- Em nói gì lạ vậy hả? Em biết rằng hiện giờ anh chỉ coi Lê là một người bạn không hơn không kém. Em cũng hiểu rõ tình cảm của anh và Lê không bao giờ có thể nối lại được và Lê cũng có người để yêu còn anh có em. Lê ôm anh chỉ vì lạnh, và cũng ngủ gục nên mới tựa vào vai anh. Anh nói hết rồi, tất cả mong em hiểu anh.

- Em hiểu. Em cảm ơn vì anh đã chịu yêu em. Cảm ơn anh. Em muốn ở bên anh vào những ngày cuối cùng nhưng có lẽ như vậy tốt hơn cho em và anh.

- ...

Nó đứng lặng nhìn em quay lưng bước đi vào nhà, nhìn từ phía sau lưng em giống như em đang bước đi ra khỏi thế giới của nó, và nó chỉ có thể đứng nhìn em từng đàng sau không thể chạy tới bên em, ôm em vào lòng như thường lệ mà giờ chỉ có thể ngược nhìn bóng hình em xa dần...

Không biết rằng những lời nói đó của em là như thế nào. Em đã cho nó cơ hội để giải thích, và nó cũng đã nói hết. Em nói em hiểu nhưng tại sao em lại quay lưng đi, tại sao em lại chọn cách rời xa nhau. Cái cảm giác khó chịu lại bùng lên giống lúc Khánh Lê nói lời chia tay nhưng bây giờ có lẽ cảm giác khó chịu ấy lại khó chịu lên gấp đôi.

Nó lại vòng quanh những con phố một chút rồi về nhà, trước những ánh nhìn ái ngại của chị Hoa và lo lắng của bé Linh, nó tự nhốt mình ngoài lan can, ngồi nhìn Sài Gòn từ trên cao như thói quen của nó. Bên cạnh, ly café đang tan dần trong đêm, vị café cũng nhạt dần vì đá và cuộc sống nó cũng nhạt dần vì không còn em bên cạnh. Nó lại ngắm Sài Gòn trong nỗi cô đơn, lại ngắm Sài Gòn chỉ riêng một mình nó. Ánh đèn đường chỉ chiếu rọi một khoảng nào đó của một đoạn đường và cần rất nhiều ánh đèn mới có thể làm con đường đó sáng lên. Nhưng khi nơi nào đó chỉ riêng một bóng đèn thì chỉ một khoảng được chiếu sáng và vô số khoảng sẽ chìm vào trong bóng tối. Nỗi cô đơn trong lòng nó là như thế, sáng ít nhưng tối nhiều vì em đã rời xa nó.

Có một điểm làm nó giật mình vì nó biết, với tính cách của em thì dù có ghen cũng không tới mức như vậy, em cũng hiểu nếu trong vòng hai tháng mà nó yêu em thì cái khoảng thời gian hai tháng ấy cũng coi như không tồn tại. Vậy mà giờ đây em lại buông tay, lại phá bỏ những lời hứa khi xưa, quay lưng lại với những kỷ niệm dù chỉ là mới đây thôi nhưng cũng là những kỷ niệm mà cả hai cùng tạo ra trong khoảng thời gian hạnh phúc nhất.

Một ngày lặng lẽ trôi qua, chỉ còn ba ngày là đến thời hạn hai tháng. Nó vẫn làm bình thường vẫn giao hàng, vẫn phục vụ mọi người khách và vẫn trêu đùa với bé Linh. Ban ngày là như vậy, vẫn là nó hằng ngày nhưng ban đêm lại trở thành nó của ngày xưa. Một kẻ lang thang, lạnh lùng và bất cần. Nó biết em rời xa nó, nhưng nó không chấp nhận, nó không chấp nhận một cuộc tình chia tay mà không hiểu một lý do. Nó muốn tìm một câu trả lời nằm ở em, người con gái nó rất yêu.

- Anh phải ăn chút gì đi chứ.

Tiếng bé Linh vang bên tai nó, ờ thì em có rời xa nó nhưng vẫn còn nhiều người bên cạnh nó.

- Ờ, anh biết rồi.

- Biết rồi sao anh còn ngồi đây, cứ ở ngoài lan can thế này vào đêm thì lạnh lắm.

- Quen rồi mà em, sao em không vào ngủ đi.

- Em không ngủ được.

- Sao vậy?

- Tại lo cho anh, anh cứ như thế này thì em lo lắm.

- Ờ, không sao đâu, em đừng lo lắng quá. Vào ngủ đi.

- ...

- ...

- Anh đang buồn vì chị Phụng đúng không?

- Ô, anh lại để một người rời xa anh rồi.

- ...

- Anh thất bại quá em nhỉ?

- ...

- Thật là thảm bại... vô dụng...

Bé Linh bất chợt ôm nó, đặt lên môi nó một nụ hôn thật dài... Nó có cảm giác rằng Sài Gòn và cuộc đời cứ thích trêu đùa nó. Cứ thích hành hạ nó với những bất ngờ.

Rời môi nó, cô bé ngược nhìn nó rồi nói:

- Không sao đâu anh.

- ...

- Dù mọi người có rời xa anh nhưng vẫn còn em mà. Thôi vào ngủ đi anh, trời đã khuya lắm rồi.

- ...

Nó ngoan ngoãn nghe theo lời bé Linh. Trong đêm, giấc ngủ cứ chập chờn, đôi lúc những tiếng động nhỏ bên phía chị Hoa và bé Linh cũng làm nó choàng tỉnh giấc nhưng rồi lại cố nhắm mắt để tìm lại giấc ngủ.

Ngày thứ hai em và cũng chỉ còn hai ngày nữa là tới thời hạn hai tháng. Trong một ngày hôm nay, bé Linh thay em làm tất cả mọi thứ kể cả việc dành thời gian cho nó. Cô bé trò chuyện với nó, trêu nó và cũng làm những việc như em thường làm với nó. Nó hiểu bé Linh làm như vậy là chỉ muốn nó vui lên mà không ỉu rĩ nữa, cô bé tránh không nói và nhắc tới em mỗi khi nói chuyện với nó. Có cảm giác như rằng bé Linh đang giấu nó điều gì.

- Anh Kha, phụ em cái này với.

- Ờ.

- Anh Kha, giao hàng kia...

- Anh Kha, giao bánh hộp em với.

Cứ thế, mỗi tiếng gọi của bé Linh là nó phải tấp nập với công việc của mình. Bé Linh làm cho nó bận rộn để nó không có thời gian để nghĩ ngợi lung tung. Nó mỉm cười chạy thật nhanh đi giao hàng rồi về.

Sáng sớm của ngày cuối cùng, ngày mai là đến thời hạn và bây giờ nó quyết định tìm em. Dù là ngày cuối cùng nó vẫn nuôi tia hy vọng rằng mọi thứ sẽ êm đẹp trôi qua. Nó và em sẽ trở lại như trước.

Đến nhà em, mọi thứ cứ im lặng đến đáng sợ. Nó gọi cho em nhưng không được, bấm chuông thì cũng không ai ra mở cửa, nó bắt đầu lo lắng rồi đành ngồi trước nhà em chờ đợi. Dòng người cứ đi qua đi lại rồi nhìn nó với ánh mắt kì lạ, giống như một thằng con hư hỏng đi chơi quậy phá để rồi bị nhốt ngoài đường vậy. Hiện giờ nó chỉ muốn gặp em, để nói cho em hiểu tất cả và nó sẽ cố níu tay em, kéo em về lại bên nó. Chợt tiếng chuông điện thoại nó vang lên, vội lấy ra là bé Linh gọi cho nó:

- Alo, anh nghe!.

- Anh Kha, anh vào bệnh viện Hùng Vương nhanh nha. Chị Phụng...

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 22

22. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 22

Chương 22: Tạm biệt em, Thiên Thần nhỏ!

Nó vội bỏ điện thoại vào lại túi rồi vòng xe lại chạy như bay đến bệnh viện. Trên đường đi không ít lần nó vượt vô số cái đèn đỏ để được đến bên em thật nhanh. Bầu trời Sài Gòn cứ âm u, cứ như là tâm trạng của nó lúc này, lo lắng, bồn chồn, thấp thỏm không yên. Tới nơi, nó đưa xe cho bác bảo vệ, lấy phiếu rồi chạy như bay lên lầu. Đứng đợi thang máy mà lòng nó cứ nhảy thình thịch, nhìn từng con số cứ thay đổi mà nó muốn tức điên lên và quyết định chạy thang bộ lên đến tầng ba. Đến trước phòng cấp cứu nó không khỏi bàng hoàng, trước mắt nó có cả gia đình em, chị Hoa, bé Linh, nhỏ My và thằng Tuấn. Ai ai cũng có nét mặt buồn bã, lo lắng. Đây là lần đầu tiên nó gặp ba mẹ em, nó cẩn thận đến chào hai người:

- Con chào hai bác, xin lỗi vì con tới muộn ạ.

Bố em nhướng mắt lên nhìn nó rồi hỏi:

- Ủa, con là Kha đúng không?

- Vâng ạ.

- Không phải lỗi của con đâu, con đừng xin lỗi.

- Vâng...

Mẹ em tiếp lời:

- Con bé nó cũng mạnh mẽ lắm, hai tháng cuối cùng của nó. Nó đã làm được điều nó muốn rồi. Giờ cầu mong cho nó qua khỏi để sống tiếp.

- Thưa bác, cho con hỏi Phụng bị gì thế ạ?

- Ủa, nó chưa kể cho con nghe à?

- Chưa ạ!

- Con bé thiệt tình thật. Nó bị ung thư máu cháu ạ, chỉ còn sống được vài tháng nữa thôi. Khi nó gặp cháu thì nó chỉ còn sống được khoảng hai tháng mà thôi.

- Vâng.

Nghe câu nói đấy như sét đánh ngang tai. Nó bần thần ngồi phịch xuống chiếc ghế đá, tay vò mái tóc mà không nói nên lời. Mẹ em khi nói đến đây cũng nước mắt lăn dài trên gò má, bố em cũng mím môi thật chặt để kiềm lại những giọt lệ đang muốn rơi. Ánh đèn đỏ cứ sáng lên mà làm những con người ngoài này phải chờ đợi. Chờ đợi một điều thần kì nào đó đến với em. Nó thầm cầu ước cho em qua cơn nguy kịch, cho em mạnh mẽ để sống tiếp, để nó nói với em những điều nó muốn nói, để nó cho em những ngày tháng được yêu thật sự chứ không phải là hai tháng đấy. Nó muốn nói với em rất nhiều điều, chỉ cần em mạnh mẽ vượt qua thì tất cả mọi chuyện sẽ thành sự thật thôi.

Bé Linh ngồi kế bên nó, nhẹ nhàng nói:

- Chị Phụng sẽ không sao đâu anh.

- Ờ, em ấy sẽ không sao.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua như đang thử thách lòng kiên nhẫn của tất cả mọi người. Bất chợt ánh đèn đỏ chuyển sang màu xanh và cánh cửa cũng từ từ mở ra. Tất cả mọi người ai cũng đứng dậy mà tới hỏi người bác sĩ vừa mới bước ra:

- Con tui có sao không bác sĩ.

- Chúng tui đã cố gắng hết sức, mọi người tranh thủ nốt thời gian còn lại. Chúng tui rất tiếc phải nói điều này.

Người bác sĩ lắc đầu buồn bã bước đi, để lại phía sau là mẹ em đã suy sụp hoàn toàn, dầm dìa nước mắt và gần như ngất đi. Nó lao vội vào phòng bệnh, trên giường, em đang yếu ớt thở bằng ống ô-xy, nó nắm đôi tay nhỏ nhắn của em, ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp kiêu diễm của em đang nhợt nhạt. Nó nhìn em mà nước mắt cũng muốn lăn dài, ước gì nó có thể san sẻ bớt một nỗi đau nho nhỏ trong em, để em lại tiếp tục bên cạnh nó, để em tiếp tục sống với mọi người.

Chỉ mới xa nhau bốn ngày nhưng giờ trong em khác quá. Vẻ xinh xắn, kiêu diễm kia đã phai tàn, giờ đây chỉ còn vẻ mệt mỏi, tiêu tụy trên khuôn mặt em, căn bệnh quái ác mà em đã giấu nó, đã biến em từ một cô gái xinh đẹp trở nên như thế này. Em mở mắt ra nhìn nó, khóe mắt em chảy những giọt nước mắt. Nó đặt tay em lên mặt nó, em nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nó rồi nhìn xung quanh mọi người. Em từ từ nhắm mắt lại, chìm vào một giấc ngủ dài mà không bao giờ tỉnh lại. Bàn tay em trong tay nó đã buông lỏng. Máy đo nhịp tim đã trở về với con số 0 và một đường thẳng dài.

Những giọt nước mắt lăn dài trên má nó, nó đã khóc. Nó ôm chặt lấy em mà khóc lên. Nó khóc trước mặt mọi người, nó khóc cho nỗi đau mà em phải chịu hàng ngày, hàng tháng, nó khóc cho người con gái mà nó yêu giờ đây đã rời xa nó. Sao ông trời lại luôn muốn lấy đi những thứ của nó. Lấy đi một tình yêu mà nó luôn mơ. Lại làm cho con tim nó thêm đau khổ mà thôi. Tại sao?

Bé Linh đến bên nó, vòng tay ôm nó thật chặt. Rồi dắt nó ra khỏi phòng bệnh để cho ba mẹ em nói những lời cuối cùng với em trước khi xin phép đưa em về an táng. Nó biết bây giờ em không thể nghe, cũng không thể nói chuyện. Nó ngồi ngoài băng ghế đá, bên cạnh là bé Linh và chị Hoa. Thành Tuấn đến trước mặt nó, đặt tay lên vai:

- Ê Kha, tao hiểu tình cảnh bây giờ của mày, nhưng giờ đây cũng không ai muốn như thế này cả, nếu mày yêu con Phụng thật lòng thì đừng có làm cái bản mặt ủ rũ ấy, tao biết nhỏ cũng không muốn thấy mày vì nhỏ mà như thế này.
- Ờ, tao biết chứ.
- Tao với My về trước, mày cũng nên về nghỉ ngơi đi.
- Ờ tao biết rồi.
- Ừ.
- À mà anh Kha, nhỏ Phụng có gửi em bức thư, bảo em đưa lại cho anh.
- Ờ, cảm ơn em.

Nó cầm bức thư em đưa cho nó môi mím chặt lại. Nó không muốn cái sự thật này diễn ra, nó ao ước mọi việc từ sáng đến giờ chỉ là mơ, chỉ là ác mộng. Để khi nó tỉnh giấc thì tất cả vẫn vẹn nguyên, em vẫn còn bên nó, em vẫn sẽ vui đùa cùng nó...

Ba mẹ em đứng trước mặt nó, nó nhìn hai bác rồi cúi mặt xuống. Bác trai ngồi kế bên nó mà nói:

- Con Phụng nó đi rồi, con cũng đừng buồn nữa. Kiếp này nó gặp được cháu thì nó đã hạnh phúc rồi.
- Vâng ạ!
- Lúc đầu nghe con bé nói rằng có người quen nó thì bác cũng mừng lắm nhưng cũng lo. Lo vì lỡ gặp những thằng như trước kia thì không ổn, sau khi nghe con bé kể về con thì bác cũng yên tâm phần nào. Bác cảm ơn con đã chăm sóc con gái bác trong suốt hai tháng qua.
- Dạ không, con mới là người phải cảm ơn hai bác. Cảm ơn hai bác đã mang Phụng đến bên con.
- Ừa, thôi bác phải xuống dưới bệnh viện lo thủ tục. Con cũng về nghỉ đi cho khỏe.
- Vâng ạ, con chào bác.
- Ừa. Có dịp thì gặp nhau nói chuyện được không Kha?
- Dạ được ạ!

Nó đứng lặng im bên ngoài cửa sổ, ngắm nhìn em qua tấm kính của căn phòng. Em vẫn nằm đó, tuy gần nhưng xa. Nó không biết vì sao ông trời lại trêu đùa với cuộc đời nó như vậy. Khi cho nó tình yêu thì luôn lấy đi nó gấp đôi cái tình yêu đó. Có phải ông trời đang ghen ghét với nó?

Phóng xe về những một gã điên, nó chiếc cửa ngăn cách căn phòng, thẫn thẫn một mình. Ban đêm, mặc cho bé Linh và chị Hoa gọi nó ra ăn cơm, lo lắng cho nó, hỏi han nó nhưng đáp lại mọi người chỉ là tiếng im lặng. Nó ngoái nhìn xuống lòng lề đường, nhìn những ánh đèn lấp lánh đang cố tỏ sáng trong đêm khuya.

Nó chợt nhớ em, có phải em cũng đã từ cố gắng để chống lại căn bệnh trong người mà không hề cho nó hay biết. Em cố gắng cười, em cố tạo niềm vui để cho nó cười, để nó không lo lắng về em.

“Đưa tay vuốt nhẹ mái tóc em thì đột nhiên nó nhận ra trên tay nó có nhiều sợi tóc sợi rụng. Nó ngỡ ngàng nhìn em thì chợt nhận ra em cũng đang tái mặt khi nhìn tay nó. Rồi em khẽ thở dài buồn bã rồi ôm lấy nó khóc òa lên.

- Huhu, giờ em không biết xài dầu gội gì nữa anh ơi, xài loại nào tóc em cũng rụng hết anh ạ?”

Nó chợt nhớ lại, đáng lẽ lúc đó nó phải nhận ra những biểu hiện kì lạ của em lúc đó. Tại sao nó lại quên, tại sao nó lại không quan tâm đến điều đó. Đó cũng là lần duy nhất nói lên bệnh tình của em mà nó phát hiện ra. Nó cười, nó cười như một gã điên, cười có chính sự ngu ngốc, sự vô tâm của bản thân. Để rồi trong nụ cười có những giọt nước mắt.

Không gian yên tĩnh của trời khuya vẫn đáng sợ, lâu lâu những tiếng xe chạy vụt qua để lại tiếng hựt hần, khó chịu cho những người vô tình nghe. Cái không gian này nó có thể nghe được cả nhịp đập trong tim nó. Tim nó giờ không còn đau nhưng nỗi đau ấy đã truyền vào trong tâm trí nó, truyền vào những ký ức của nó và em. Để mỗi khi nó nhớ lại là nỗi đau tự tìm đến nó, thật xót thương.

Nỗi nhớ cứ len lỏi trong từng hơi thở, trong từng cử chỉ của nó. Ngồi trên bãi cỏ ngày nào có bóng dáng em bên cạnh nhưng giờ chỉ còn một thân, một mình. Vẫn cơn gió thổi rì rào lướt nhẹ trên mặt nước, vẫn là bầu trời da cam đượm buồn, vẫn là tiếng tàu bè chạy qua, chạy lại, vẫn là tiếng những con sóng xô vào bờ một cách chậm rãi. Mọi thứ vẫn vậy, không gian, thời gian vẫn vậy. Chỉ có tình cảnh người giờ đây đã đổi khác, cảnh vẫn thế, chỉ có con người luôn thay đổi, con người thay đổi đến chóng mặt. Chỉ vài ngày trước đây, vẫn còn bên nhau, vẫn còn ngồi đây trò chuyện, thưởng thức món kem mà em thích và vẫn tay trong tay trao những nụ hôn. Để rồi bây giờ, đối mặt với hiện tại thảm khốc này, thật đau khổ. Nó muốn trốn tránh cái hiện tại này, nó muốn được chìm lại những ký ức có nó và em trên những hình ảnh của Sài Gòn – thành phố mà nó gặp em. Sẽ chẳng bao giờ nó hết yêu em và cũng chẳng bao giờ nó hết yêu Sài Gòn. Vì Sài Gòn đã mang em đến bên cạnh nó, đã chứng kiến nó hạnh phúc bên nhau và cũng chứng kiến em cùng nó chia xa.

Tình yêu là một diễn biến liên tục của một bộ phim cuộc đời, trong đó người yêu nhau sẽ là diễn viên, còn kịch bản và đạo diễn sẽ là của cuộc đời. Khi đạo diễn muốn diễn viên yêu nhau thì họ sẽ yêu nhau, muốn họ xa rời thì buộc họ có yêu nhau cũng phải xa rời. Tình yêu như những khoảnh khắc nhẹ bay, lơ lửng trong không trung tưởng chừng như là hư vô, thực tại xen lẫn với quá khứ để tìm kiếm một tình yêu trong một cuộc đời.

Nó từ từ lật lá thư của em, nhìn những dòng chữ nghiêng nghiêng cùng những giọt máu vẫn còn hồng trên trang giấy.

“Ngày... tháng... năm”

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 23

23. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 23

Chương 23: Bức thư.

“Ngày... tháng... năm”

“Chào anh! Người yêu của em!”

Chắc hẳn bây giờ anh đang buồn lắm phải không? Em biết, khi anh đọc lá thư này thì em đã không còn bên anh được nữa. Em buồn lắm. Buồn vì không thể bên anh được, buồn vì không được anh chăm lo, buồn vì không được anh yêu thương và còn nhiều thứ khác nữa. Anh à, hứa với em nhé? Hứa với em dù rằng ngày mai em không còn bên cạnh anh thì anh vẫn phải sống tốt, phải sống cho chính cuộc đời của anh đừng

vì chuyện của em mà anh suy sụp... em không muốn thấy anh như vậy. Em xin lỗi vì đã giấu anh về bệnh tình của em, em xin lỗi vì đã cho anh hy vọng rồi lại lấy đi hy vọng của anh. Em thật ích kỷ phải không anh? Không biết anh có hận em không? Hận lắm phải không anh? Chính em là người mà đã bắt anh phải yêu, bắt anh phải mở rộng con tim để chào đón em. Để rồi em lại cho con tim anh thêm một vết thương, em thật có lỗi.

Em biết ngày mai em sẽ ra đi, anh cũng đừng buồn. Tuy em đã gây ra cho anh những nỗi đau nhưng em cũng cảm ơn anh đã cho em những tình cảm thật lòng trong hai tháng qua. Hihi, em ngốc quá phải không anh? Ngốc đến nỗi lừa dối người mình yêu để rồi giờ em phải khóc thế này. Anh đừng khóc nhé, con trai mà khóc là xấu lắm biết không? Hai tháng qua, em thật sự rất vui, thật sự rất hạnh phúc vì có anh bên cạnh. Cảm ơn anh nhiều lắm, người em yêu rất nhiều.

À em muốn nói với anh một điều nữa. Dù xa em thì anh vẫn phải có một tình yêu mới nhé. Hi, em không muốn vì em mà anh lại khép cửa con tim của mình đâu, vậy không tốt đâu, em không muốn người yêu mình ế tới nỗi không có cô nào theo về nhà làm vợ đâu. Em muốn thấy anh được hạnh phúc thật nhiều, thật nhiều nhiều luôn. Hứa với em anh nhé. Hứa rằng sẽ có một tình yêu, sẽ có một cuộc sống khác. Bé Linh là người khuyên em nên quên anh. Cô bé thật tốt, và Linh em ấy cũng là người đầu tiên em nói bệnh tình của mình. Em có nói với cô bé rằng: “Khi em ra đi, thì Linh sẽ là người thay em chăm sóc anh và yêu anh”. Nhưng rồi em sợ, em sợ anh sẽ không yêu cô bé, em biết bây giờ nói ra thì rất khó nghe, em muốn anh hứa với em sẽ yêu Linh nhé! Được không anh? Nếu anh không yêu Linh thì em sẽ không tha cho anh đâu. Hihi!.

Đó là những gì em muốn nói với anh đó, chàng ngốc của em. Ngày mai em sẽ không còn ngắm được bầu trời đầy sao này nữa rồi, sẽ không còn bên anh ngắm nhìn những con sóng ở Sông Sài Gòn, sẽ không còn được ôm anh từ đằng sau để cùng đi qua những đoạn đường dài. Ngày mai em đi, anh không được khóc biết chưa? Hi.

Tạm biệt anh, người em yêu rất nhiều. Chúc anh hạnh phúc và mạnh khỏe!”

Những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt nó, nước mắt rơi nhưng môi nó lại mỉm cười. Nó cố gượng cười để em được vui nhưng lại không kìm nổi những giọt nước mắt. Dù biết em đã dặn không được khóc nhưng giờ đây, ngăn chặn những dòng nước mắt cũng trở nên quá khó đối với nó. Cầm chặt lá thư trong tay, nó ngắm nhìn bầu trời đêm đầy sao cùng những con sóng nhỏ. Những vì sao, con sóng mà bây giờ em không thể nhìn thấy được, biết làm sao được khi ông trời lại bắt thiên thần như em phải về trên đó, không ột thiên thần như em được ở bên nó nữa rồi. Thật quá đớn đau nhưng cũng không biết phải làm gì.

Nó không làm được gì cho em, không bảo vệ em, không cùng em đi đến cuối con đường, không thể yêu thương em trọn đời này. Nó là một kẻ thất bại, một kẻ ngu ngốc nhất trên cõi đời này. Nếu nó biết trân trọng em, trân trọng những phút giây quý báu bên nhau thì giờ đây nó cũng nhẹ nhõm được phần nào. Nhưng nó lại để thời gian ấy trôi qua, trôi qua một cách lặng lẽ và thời gian đó lại rút dần cuộc sống của em, phai tàn đi những ngày tháng tương lai của em. Để rồi tương lai mà em vẽ ra tất cả chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ mà em chưa thể thực hiện được. Bây giờ nó không biết làm gì, nó không biết phải làm thế nào bởi vì nó đã thất bại, nó đã quá ngu ngốc để em rời xa nó. Không phải vì lỗi của nó nhưng trong lòng nó lại cứ thấy day dứt một nỗi niềm gì đó khó tả. Để rồi ngày mai nó sẽ không biết ngày mai bản thân sẽ như thế nào khi không còn em bên cạnh. Không còn nghe tiếng cười nói của em, không còn nhìn thấy những giọt nước mắt hạnh phúc của em khi bên nó, và sẽ không còn thấy bóng dáng của em trong mắt nó nữa. Tất cả như một cuốn phim vậy, để rồi nó như người mất trí nhớ, mất đi những thứ quý báu xung quanh và chỉ còn những kỷ niệm ở tại một nơi nào đó mà trong đó có em bên cạnh nó.

Em muốn nó yêu bé Linh, thật quá khó để bây giờ nó có thể yêu thêm một ai đó, nhưng em bắt nó phải hứa rồi thì phải biết làm sao. Nó sẽ lần lượt thực hiện những lời hứa mà em bắt nó phải hứa, nó muốn em được vui và không giận nó. Nếu có kiếp sau, nó muốn được yêu em, chỉ vậy thôi.

Nó đứng nhìn bầu trời đầy sao kia, có lẽ một trong những ngôi sao sáng nhất sẽ là em và nó biết em đang dõi theo nó, chăm sóc và quan tâm nó bằng một cách gì đó không thể biết được. Nó đưa tay lên bầu trời, nắm trọn một ngôi sao sáng nhất mà trong lòng nó coi đó là em:

- Phụng à! Anh sẽ thực hiện những lời hứa đó, anh sẽ sống tốt, anh sẽ không buồn rầu, sẽ yêu bé Linh như yêu chính em vậy. Anh yêu em! Cảm ơn em đã đến bên cuộc đời anh.

Nó mỉm cười rồi lặng lẽ dắt xe ra về. Ngoài sau xe, đã không còn bóng hình ai đó ôm nó, tựa cằm vào vai nó mà hát vu vơ như trước nữa. Nó sẽ nhớ lắm, những ngày tháng bên nhau, những ngày tháng dù có như thế nào vẫn không thể quên được. Sài Gòn, giờ chỉ còn mình nó.

Mới sáng sớm, cơn mưa rào rích cứ rơi nặng hạt. Dù được bé Linh cho ô nhưng đôi bàn tay nó vẫn ướt vì cứ mãi lao tằm di ảnh của em trên bia mộ. Chỉ trong vòng ba tháng hè mà nó phải trải qua hai cảm giác mất đi người thân bên cạnh, bé Linh đứng bên cạnh nó, bàn tay nhỏ bé đang run rẩy khi đang trong tay nó. Nó biết em đang nghĩ đến mẹ của em. Tiếng khóc cứ thưa dần, thưa dần khi dòng người đi đưa tiễn em lần lượt ra về. Bố mẹ em cũng khuyên nó ra về, nó cũng dạ vâng cho có nhưng rồi cũng đứng lại nhìn em. Con tim nó không muốn rời xa em nhưng trong tâm trí nó thì ngược lại. Em giờ đã xa nó, nó muốn em bên cạnh nó thì hình bóng em sẽ mãi trong tâm trí nó và em sẽ mãi sống trong lòng nó.

Cuộc sống không còn em bên cạnh như đối khác, ngày em ra đi cũng là ngày khai trường năm học mới của nó. Những ngày tháng hè, vui vẻ hạnh phúc đã qua và bây giờ nó lại trở về với giảng đường, trở về với cái đồ án tốt nghiệp đang chờ đợi phía trước nếu không muốn ở lì trong trường. Sinh viên thì thường nhập học trễ hơn trường cấp 3 cả tuần nên nó cùng chị Hoa phải buộc lo cho bé Linh trước. Ngày nhập học, bé Linh xinh lung linh trong tà áo dài trắng, trong em thật dễ thương và vô cùng ra dáng thiếu nữ, đến nó cũng muốn mê nữa. Nó chợt nghĩ, không biết nếu em mặc tà áo dài này thì sẽ thế nào nhỉ, chắc xinh lắm.

- Nghe nói trường em trừ thứ hai ra thì những ngày khác hình như mặc váy anh ạ.
- Ủa, đúng rồi, em mặc trong cũng xinh mà.
- Ngại lắm anh ơi, trước giờ em có mặc váy đi học bao giờ đâu.
- Hi, thì tập dần cũng quen à em.
- Vâng.

Dừng chân trước cửa trường THPT Lê Quý Đôn đang nhộn nhịp trong ngày khai trường. Nhìn những tà áo dài trắng, những chiếc quần tây xanh làm nó chợt nhớ tới những năm tháng làm học sinh của mình. Không biết những người khác thì sao chứ riêng nó khi bước chân làm sinh viên rồi thì nó mới hối hận vì đã bỏ phí một cuộc sống học sinh khi xưa. Làm sinh viên thì cũng không sung sướng gì mấy, không được ăn những bữa ăn ngon, lúc chi tiêu thì phải tính toán từng đồng từng cắc, tối trước khi ngủ thì phải tính ngày mai sẽ ăn gì cho rẻ, nhớ cả cái đầu.

- Hi, chút anh nhớ đón em về nha.
- Ừ, anh biết rồi.
- Hi, bye anh. Chúc anh một ngày tốt lành.
- Em cũng vậy.

Chạy xe đến giảng đường mà nó ngao ngán. Vậy là từ đây nó đã chấm dứt hoàn toàn cuộc sống ăn chơi, ngủ nướng mà phải gò lưng cầm bút, cầm sách, cầm viết và làm đồ án tốt nghiệp. Thằng Tuấn chào đón nó bằng một chiều ăn sáng.

- Sao rồi thằng bạn, vượt qua cú sốc rồi chứ.
- Mà cứ nhắc lại chuyện cái ao.
- Haha, tao xin lỗi. Nghe cách nói chuyện thì tao hiểu rồi.
- Chỉ mà hiểu tao.
- Giờ mà quen bé Linh à?
- Ờ, di nguyện của tiểu thư thì sao tao dám không tuân chứ.
- Tao nói thật nha, nếu mà có tình cảm thì tao không trách gì mà, chứ mà chỉ muốn làm theo lời hứa mà yêu cô bé thì mà có thấy mà đang lợi dụng tình cảm của Linh hay không ?

- Ô, tao cũng nghĩ đến việc này rồi. Nếu tao nói điều này ra thì tao cũng buộc phải có lỗi với Phụng, vì tao cũng yêu Linh mà.
- Haha, mày phong lưu thật. Tao hiểu hoàn cảnh của mày hiện giờ nên cũng không trách móc gì, chỉ có điều...
- Có điều gì ?
- Có điều nếu người ngoài nhìn vào thì sẽ nói mày này nọ thì mệt, ví dụ nhỏ My nhà tao đang làm ầm ầm mấy hôm giờ, tao giải thích đủ thứ mới chịu yên.
- Trời, ghê vậy.
- Khổ là vậy đấy.
- Mà mày cũng biết tính tao là không quan tâm miệng đời thế gian mà.
- Chú thì cứ bắt cần đời thế là cùng.
- Haha.

Nó cười đùa với thằng bạn thân, trong lòng nó thì thầm :

- Anh đang sống rất tốt, em yên tâm đi nhé Phụng !

Đọc tiếp Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 24 (end)

24. Sài Gòn. Sau Ngày Mưa! – Chương 24 (end)

Chương 24: Khởi đầu cho kết thúc.

Ngày lại qua ngày, tháng lại qua tháng. Từ ngày xa em đến nay cũng đã vồn vện được ba tháng, thời gian cứ trôi qua vội vã nhưng lòng nó vẫn chìm trong quá khứ, nó vẫn nhớ những ngày bên em, nhớ ánh mắt, nụ cười dù nó biết em đã là quá khứ của cuộc đời nó, nó biết cố níu kéo quá khứ là một điều không thể nhưng lại không có cách nào dứt ra được. Tình cảm hiện giờ của nó với bé Linh vẫn tiến triển tốt, hiện giờ có lẽ tình cảm của cả hai cũng đã ngang mức tình cảm của em và nó ngày trước.

Ngày ngày qua nó đưa đón bé Linh đi học, đi về. Em ấy cũng có nhiều bạn mới tại trường, vẫn nhiều niềm vui trong cuộc sống.

- Anh ơi, dậy đi, dậy đi. Chở em đi học mau lên.
- Từ từ đã nàng...
- Huhu, chở em đi học đi mà, sắp vào lớp rồi anh.
- Ờ ờ, chờ anh chút.

Lại một ngày nắng vàng của cuối thu, nó lặng lẽ đeo em đi học. Bây giờ chị Hoa đã không còn bên cạnh nó và bé Linh. Chỉ vì muốn tốt cho bé Linh và nó mà hiện giờ chị Hoa bị gia đình ép đi du học để về làm ở công ty gia đình. Cuộc sống của nó và em hiện giờ cũng ổn định. Chị Hoa giao tiệm cho bé Linh để tiếp tục mở tiệm bánh, nó cũng đi thực hành ở vài tòa soạn nên cũng kiếm được vài ba đồng để tiếp tục cuộc sống ở nơi phồn hoa, sa lệt như Sài Gòn.

- Từ giờ chúng ta phải cố lên em nhé.
- Vâng ạ.

Nó động viên em, dù gì đến bây giờ người còn lại bên cạnh nó là bé Linh. Nó mỉm cười nhìn lên bầu trời. Quá khứ quá đi, để tương lai lại tiếp bước. Nó ôm em vào lòng, thầm nói: “Anh sẽ chăm sóc Linh thật tốt, anh sẽ yêu em ấy, cũng như yêu em vậy.”

Lời tác giả: Tình hình mà nói thì mình cũng muốn tiếp tục bộ truyện này nhưng khổ một cái là ông anh hàng xóm lại không chịu kể tiếp để mình viết. Ông anh đó kể nhiều thì mình cũng viết lại bấy nhiêu đó mà thôi. Có lẽ chương cuối cùng làm mọi người thất vọng nên mình xin lỗi trước. Dù gì cũng cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình trong thời gian vừa qua. Sau bộ truyện này mình cũng sẽ viết thêm một bộ truyện mới mong mọi người đón nhận.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sai-gon-sau-ngay-mua>